เคยหรือ บุลลาถามยายเคลื่อนว่า พ่อของเธอให้ค่ากับข้าวทุกเดือนหรือ ยายเคลื่อนตอบว่าไม่รู้เรื่องเงินทอง มะลิหยิบขนมที่ซื้อมาฝากให้บุลลา แล้วบุลลาก็เดินดุ่มออกจากครัว ยายเคลื่อนเดาเอาว่าเหมวลาคงบ่นให้บุลลาได้ยิน แล้วหันไปเตรียมอาหารกลางวันต่อไป

ตอนที่ 2 บุลลาพึมพำอย่างยินดีเมื่อได้ยินเสียงไอ้ขาวเห่า แล้วเธอก็วิ่งลงจากบ้าน เหงื่อเต็มหลังพ่อ สีหน้าพ่อแจ่มใสกว่าทุกวัน แล้วยื่นดินสอให้ลูก บุลลากอดพ่ออย่างยินดี นพพรถามว่าแม่เป็นอย่างไรบ้าง เขาได้ยามาฝากลูก เขาขอน้ำจากลูกสาวหนึ่งแก้วแก้กระหาย กินข้าว โอเลี้ยงน้ำแข็งเปล่าข้างนอกแพงเหลือเกิน กินน้ำก๊อกที่บ้านอิ่มท้องกว่า ถูกด้วย นพพรหัวเราะ บุลลาหัวเราะไม่ออก จัดแจงหยิบขันตักน้ำจากโอ่ง และเอาข้าวผัดในปิ่นโตให้พ่อกิน และบอกว่ามีขนมหม้อแกงที่มะลิซื้อมาฝากด้วย แต่นพพรบอกว่าจะไปหาอังกาบก่อน พ่อวางไม้เท้าลง แล้วเดินเข้าไปในห้องติดกัน บุลลาเข้าไปนั่งข้างๆฟูกแม่ สีหน้าของแม่ยังคงอ่อนระโหยโรยแรง พ่อลูบไล้หน้าและเรือนผมของแม่ ทุกซอกทุกมุมของบ้าน พ่อรู้เรื่องโดยไม่ต้องให้ใครช่วย บุลลาเรียนรู้ที่จะไม่เคลื่อนย้ายข้าวของให้ผิดแผกจากเดิม พ่อแม่ตาดีของเพื่อน ๆ ไม่เข้าใจหรอกว่า การมีพ่อแม่ตาบอดบุลลาจะต้องช่วยเหลือตัวเองอย่างไรบ้าง คนที่ช่วยเหลือเธอมากที่สุดคือ คุณป้าสลับศรีและคุณย่า คุณย่าบอกบุลลาว่า ตอนที่บุลลายังเป็นทารกอยู่นั้น ดวงตาของแม่ยังใช้การได้ดีกว่าในปัจจุบัน แต่สุขภาพของแม่กลับทรุดลงเมื่อไม่กี่ปีมานี่เอง ถึงขนาดทำอะไรไม่ได้ ต้องนอนแบบอยู่บนฟูก นัยน์ตาข้างที่เห็นก็เริ่มทรุดตาม จนปัจจุบันแม่ก็มองไม่เห็นอะไรแม้แต่ข้างเดียว บุลลาซ่อนน้ำตาไม่อยากให้พ่อได้ยินว่าเธอสะอื้น พ่อถามไถ่อาการป่วยแม่ แล้วมานั่งลงหน้าตู้กับข้าว พ่อล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบห่อกระดาษเช็ดหน้าสีสวยออกมา ภายในมีขนมคุ๊กกี้สีสวย บุลลายิ้มและค่อยๆวางกระดาษเช็ดหน้าและขนมลงในจาน บุลลาเอียงคอบอกพ่อว่า พ่อคงไม่ซื้อ มองพ่อตักข้าวผัดกินอย่างหิวโหย พ่อเล่าว่า คุณนายโอจิตทำขนม พ่อกินไปชิ้นเดียวและเก็บที่เหลือมาฝากลูก บุลลาพูดว่า แล้วพ่อก็หิว บุลลานึกถึงอาชีพของพ่อว่า พ่อมีอาชีพเป็นครูสอนเปียโน ลูกศิษย์ของพ่อส่วนใหญ่เป็นผู้มีเงิน แม้ไม่มากแต่ก็มีรายได้ประจำทุกเดือน พ่อดั้นด้นไปสอนได้ทุกที่ พ่อบอกว่าคุณย่าเป็นผู้มีพระคุณมากที่พาเขาไปอยู่โรงเรียนคนตาบอด ทำให้พ่อมีอาชีพเลี้ยงตัว พ่อสอนบุลลาเสมอว่าให้ปฏิบัติกับคนพิการเหมือนคนปรกติ บุลลาถามพ่อว่าพ่อรักแม่มากไหม พ่อบอกว่าแม่ดีกับพ่อมาก สีหน้าของพ่อยามที่เอ่ยถึงแม่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน บุลลาเจ็บปวดเมื่อนึกถึงคำพูดของเหมวลา เธอคงคิดว่าคนตาบอดไม่มีหัวใจ ไม่มีความรู้สึก บุลลาซุกหน้ากับแขนของพ่อ นึกถึงเหมวลาที่ไม่มีพ่อที่รักลูกมากมายถึงเพียงนี้ พ่อของเหมวลาตาดีแต่ใจร้าย เหมวลาคงอิจฉาเธอ ถึงว่าเธอท่าโน้นท่านี้ บุลลาชวนพ่อออกไปเดินเล่น พ่อเล่าว่าคุณนายโอจิตมีป้าที่ต้องการฟื้นดนตรีไทยและต้องการให้พ่อเอาไวโอลีนไปเล่นกับซออู้และเปียโน พ่อถามว่าคุณป้าสลับศรีไม่อยู่หรือ บุลลาตอบว่าไม่อยู่ ไปที่ร้านแถวเสาชิงช้า

บุลลาไม่เคยรู้สึกว่าพ่อของเธอพิการเลย ยายเคลื่อนคนครัว มะลิ คุณอาประสิทธิ์ และคุณลุงสมานเพื่อนนักดนตรีของพ่อเองก็คงรู้สึกเช่นนั้น บุลลามองขึ้นไปบนบ้านของเหมวลา พอสาวใช้ของเหมวลาถามว่ามาเดินเล่นหรือ บุลลาก็จงใจตอบดัง ๆ ให้เหมวลาได้ยินว่า เธอพาพ่อมาเดินเล่นไว้แม่หายแล้ว ก็จะได้เดินเล่นสามคนพ่อ แม่ ลูก คนไหนไม่มีพ่อก็เป็นหมาหัวเน่า มะลิหัวร่อคิก มะลิตอบว่ามี หัวเราะไม่หยุดจนลืมคำเตือนของคนครัว กระทั่งได้ยินเสียงของเหมวลา นพพรถามว่าบุลลาพูดว่าอะไร บุลลารีบกลบเกลื่อน บุลลาอยากให้บ้านมีแต่คุณย่า คุณป้า และคุณแม่ ไม่อยากให้มีคุณเฉลิมศรี เหมวลา และบพิธ นพพรถามว่า มีอะไรหรือถึงได้คิดเช่นนั้น แต่มีหรือบุลลาจะเล่าเรื่องทุกข์ใจให้พ่อฟัง นพพรสอนลูกสาวว่า คุณเฉลิมศรีช่วยจัดการที่อยู่และค่ารักษาพยาบาลให้แม่และบุลลากินอยู่สบาย และบอกว่าคุณเฉลิมศรีเป็นคนหาเงินมาเลี้ยงคนทั้งบ้าน พ่อจึงหาเงินด้วยการสอนดนตรีมาช่วยค่ากับข้าว บุลลาคิดว่าพ่อของเธอคงไม่ได้ยินในสิ่งที่คุณเฉลิมศรีบ่นละมัง จึงได้คิดเช่นนี้ บุลลาจึงนึกโกรธตัวเองที่ไปพาลเอากับเหมวลา บุลลาถามว่าแม่จะหายป่วยไหม นพพรบอกว่าอังกาบก็เคยเป็นเช่นนี้บ่อยๆเดี๋ยวก็หาย นพพรบอกว่า แม่ดีกว่าพ่อมาก ตอนเข้าเรียนโรงเรียนสอนคนตาบอดใหม่ ๆ แม่เป็นคนแรกที่เข้ามาหาพ่อ ช่วยเหลือพ่อ บุลลารู้หรือไม่ว่าทำไมพ่อถึงรักแม่มาก หากแม่ไม่ป่วยคงได้ไปเรียนถึงเมืองนอก บุลลารู้ว่าแม่อยากเป็นครูมาก หากไม่ป่วยคงได้ไปเรียนวิชาครูที่เมืองนอก เมื่อนึกไปว่าแม่จะไม่แข็งแรงเหมือนเดิม บุลลาก็รู้สึกหวาดหวั่น บุลลาเล่นบ้านตุ๊กตาที่เธอแอบเก็บมาจากการทิ้งข้าวของของเหมวลา บุลลามองไปยังหน้าบ้านแล้วก็ต้องวิ่งตื๋ออย่างดีอกดีใจไปหา เมื่อเห็นว่าคุณย่ามาหาเธอ คุณย่าซื้อขนมปังตุ๊กตามาฝากบุลลาและถามถึงอังกาบ คุณย่ามาเยี่ยมแม่ที่บ้าน บุลลาบอกว่าพ่อของเธอได้ลูกศิษย์อีกคนคือคุณป้าโอจิตเธออยากเล่นซอด้วง คุณย่าหาลูกศิษย์ให้พ่อเพิ่ม คุณย่าถามว่าบุลลาเล่นดนตรีเก่งหรือยัง เธอตอบว่าเล่นเก่งแล้ว คุณย่าเลยเข้าไปเยี่ยมอังกาบ ส่วนบุลลานั่งกินขนมและแบ่งให้เจ้าขาวที่หน้าบ้าน แล้วบุลลาก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินคุณย่าร้องว่า อังกาบตายแล้ว

ตอนที่ 3 งานศพแม่มีเพียงเพื่อนตาบอดร่วมโรงเรียนสอนคนตาบอดที่เป็นนักดนตรี คุณเฉลิมศรีและสามีเพียงมารดน้ำศพวันแรกเท่านั้น บุลลามองรูปแม่ในกรอบทั้งน้ำตา เมื่อได้ยินครูโสพสกระซิบบอกบพิธว่า น่าสงสารอังกาบ เธอสอบผ่านข้อเขียนแล้ว ครูที่จัดหาทุนให้นักเรียนตาบอดก็พอใจอังกาบมาก อาจารย์นิยมยังบอกว่าไม่มีปัญหา แต่หัวใจอังกาบไม่ดี น่าเสียดายที่มิได้ไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย น่าสงสารนพพรที่ตาบอด จึงไม่รู้ว่าเมียหยุดหายใจไปนานแล้ว คงนึกว่าเมียหลับ บุลลาจำได้ว่าพ่อก็นั่งอยู่ตรงนั้น แม่เหมือนคนนอนหลับสนิทจริง ๆ น่าสงสารนพพร ทั้งสองรักกันมาก หากอังกาบได้ไปเรียนต่อครอบครัวคงไม่ลำบาก บุลลาได้ยินข่าวดีว่าพ่อจะไปออกวิทยุ แต่ข่าวดีนั้นก็ดูเหมือนจะหมดความสำคัญลงไปเมื่อไม่มีแม่ ครูโสพสบอกบุลลาว่าจวนจะได้เวลา

เผาแล้ว และปลอบว่าแม่ไปสบายแล้ว บุลลาสะอื้นแรง ๆ เสียงพ่อเรียกมาจากเบื้องหลัง บุลลาจึงผละไปหาพ่อ

พิธีเผาศพแม่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว บ้านหลังน้อยที่ไม่มีแม่ดูวังเวง บุลลารู้ว่าพ่อกำลังโศกเศร้า พ่อเก็บความเศร้าไว้ล้ำลึก พ่อเก็บเสื้อผ้าแม่ลงลังกระดาษ พ่อคงไม่หิวข้าว บุลลาเองก็กลืนไม่ลง คุณป้าสลับศรีมาที่บ้านและเอาเงินช่วยงานศพมาให้ นพพรบอกว่าเขาอยากเอาเงินไปทำบุญ นพพรอยากเก็บเสื้อผ้าของอังกาบไว้เป็นที่ระลึก คุณป้าสลับศรีปลอบน้องชายว่า เขายังมีบุลลาเป็นเพื่อน นพพรบอกว่าอังกาบไปสบายแล้วจริง ๆ คนที่มาอาศัยร่างของคนอื่น ทำบุญมาดีก็ได้ร่างกายแข็งแรง ทำบุญไม่มากร่างกายก็พิกลพิการ นพพรเล่าเรื่องที่พระเทศน์ทางวิทยุ นพพรรู้สึกผิดเสมอที่พาอังกาบมาอยู่ด้วยจนมีลูก ทำให้ลูกมีปมด้อย คุณป้าสลับศรีปลอบนพพรด้วยการเขย่าแขนแรง ๆ นพพรพูดถึงคำดูถูกของคุณเฉลิมศรี คุณป้าสลับศรีปลอบว่า นพพรไม่ใช่ขอทาน มีทางทำมาหากินนะ คนตาดีที่ขี้เกียจ คอยแต่จะสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น น่าจะกราบนพพร เราก็ยังขยันขันแข็ง ไม่เอาความพิการมาเป็นข้ออ้าง บุลลาแอบอยู่ข้างประตู ได้ยินคำพูดของพ่อที่พูดถึงตนเองอย่างเจ็บปวดเป็นครั้งแรก เสียงเรียกของคุณเฉลิมศรีดังมาจากข้างหลัง เธอมาหานพพรพร้อมกับเหมวลา อดแปลกใจไม่ได้ที่เฉลิมศรีมาหานพพร คุณป้าสลับศรีถามคุณเฉลิมศรีว่ามาทำไม คุณเฉลิมศรีมาทวงค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพเอากับพ่อนั่นเอง นพพรยอมยื่นซองขาวให้คุณเฉลิมศรีแต่โดยดี คุณป้าสลับศรีกับคุณเฉลิมศรีโต้เถียงกันเรื่องเงิน คุณเฉลิมศรีร่ายยาวถึงรายจ่ายในบ้าน แล้วขอตัวไปทำบัญชีรายรับรายจ่าย ร่ายเรื่องรายจ่ายในห้องแถว แล้วเดินลงจากบ้านไป คุณป้าสลับศรีบ่นตามหลังว่า เค็ม คุณป้าสลับศรีอยากช่วยนพพรทำบุญ แต่นพพรไม่ยอม บุลลาได้ยินพ่อเอ่ยว่าเป็นภาระของครอบครัวอีก คุณป้าสลับศรีบอกว่า หากเลือกได้ คงไม่มีใครอยากเกิดมาตาบอด คุณป้าสลับศรีบอกว่าคุณพ่อไม่ได้เสียใจที่มีลูกตาบอด คุณป้าสลับศรีบ่นว่าคุณป้าเฉลิมศรีต่อไป เธอถามบุลลาว่ากินข้าวหรือยัง คุณป้าสลับศรีจัดการอุ่นอาหารให้บุลลากับนพพรและบอกให้บุลลาไปเอากับข้าวที่บ้านคุณป้าสลับศรี คุณป้า สลับศรีมีรายได้จากการปักผ้าไม่มากนักพอเลี้ยงตัวเองได้ นพพรกินข้าวไม่กี่คำก็อิ่ม คุณป้าสลับศรีบอกบุลลาว่าให้เข้มแข็งและเป็นตาให้พ่อ พึ่งตัวเองให้มาก อย่าได้คิดพึ่งพาฝากชีวิตไว้กับคนอื่น บุลลากอดคุณป้าสลับศรีเอาไว้ เธอจะต้องเป็นดอกไม้หอมที่แม่รักให้ได้

ตอนที่ 4 คุณย่าเพทายถามว่า บุลลาคงเหงามากสินะ พ่อยังไม่กลับมาจากสอนดนตรีอีกหรือ นางบอกว่าช่วงนี้บุลลาเงียบไป บุลลาร้อยดอกไม้ทั้งน้ำตา พ่อไปบ้านลุงหมาน บุลลามักจะไปเรียนเปียโนที่นั่นบ่อย ๆ คุณย่าเพทายถามว่า พ่อสอนให้เล่นเพลงไทยหรือเพลงฝรั่ง บุลลาตอบว่าทั้งสองอย่าง พ่อสอนบุลลาเล่นเปียโนตั้งแต่เด็กแล้ว คุณย่าเพทายเรียกบุลลามาวัดเสื้อผ้า ซึ่งเป็นของเก่าของเหมวลา ตั้งแต่เล็กจนโต คุณย่าบอกว่าคุณเฉลิมศรีเลี้ยงเหมวลาแบบฟุ่มเฟือย เสื้อผ้าแต่ละชุดราคาแพงทั้งนั้น คุณย่าไม่เคยเลี้ยงลูกแบบนี้เลย คนสมัยนี้ไม่พอประมาณ คุณย่าเพทายบอกว่าจะให้

ของบุลลาสักชิ้นในวันเกิด คนครัวจะจัดแจงทำกับข้าวที่เธอชอบให้ วันเกิดปีนี้เงียบเหงาและพ่อเองก็คงจะลืม คุณย่าเพทายถามว่าบุลลาอยากได้อะไร บุลลาตอบว่าไม่รู้เหมือนกัน คุณเพทายหยิบสร้อยทองเส้นเล็ก ๆ ของเก่าให้บุลลา เหมวลามายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เหมวลาอิจฉาบุลลาที่คุณย่าเพทายให้สร้อย

ตอนที่ 5 เหมวลารวบเสื้อกับกระโปรงที่คุณย่าเพทายเพิ่งเอาออกจากถุงมาไว้ในอ้อมแขน เธอบอกว่าไม่คิดจะเอาเสื้อผ้าให้ใคร เหมวลาหาว่ามะลิคิดเป็นตุเป็นตะว่าเธอไม่ต้องการเสื้อผ้าพวกนั้นแล้ว คุณย่าเพทายถามว่าคุณเฉลิมศรีไปไหนเสีย เหมวลาตอบว่าไปกับบพิตร บุลลามองเสื้อเหล่านั้นแล้วก็นึกขันว่า เดี๋ยวผ้าผ่อนเหล่านั้นก็จะกลับมาหาคุณเพทายตามเดิม แล้วเหมวลาก็หอบเสื้อผ้ากลับขึ้นไปบนบ้าน แต่บุลลาก็ปริปากบอกคุณย่าเพทายออกไปไม่ได้ว่า เสื้อผ้าที่คุณย่าแก้เลาะให้นั้นไม่พอดีตัวเอาเสียเลย หากชีวิตเธอก็มีความจำเป็นบังคับ เธอยังต้องพึ่งพาคุณย่าเพทาย และคุณเฉลิมศรี และหิ้วปิ่นโตมาขอข้าวที่บ้านใหญ่ คุณย่าเพทายถามบุลลาว่า พ่อของบุลลาเอาเงินมาช่วยค่ากับข้าวคุณเฉลิมศรีหรือ ทำให้คุณเพทายไม่พอใจที่คุณเฉลิมศรีทำตัวเก็มไม่รู้เหนือรู้ใต้ คุณย่าบอกให้นพพรมาหา

นพพรกลับมาจากไปหาคุณย่าเพทายไม่นาน คุณเฉลิมศรีก็มาที่บ้านของบุลลา ไอ้ขาวไม่ยอมให้คุณเฉลิมศรีขึ้นบ้าน คุณเฉลิมศรีมาต่อว่านพพรถึงบ้าน บรรยายถึงความยากลำบากและภาระค่าใช้จ่ายในบ้าน ตบท้ายด้วยการเว็ดแหวใส่ไอ้ขาว บุลลาออกจากมุ้งมากอดนพพรเอาไว้ นพพรบอกว่าเขาจะเลี้ยงดูบุลลาให้ดีที่สุด แขนขายังมี แค่ตามืดบอดเท่านั้น เขาจะต้องสู้ให้ถึงที่สุด นพพรสอนบุลลาว่าให้เป็นนักสู้ให้ได้เหมือนพ่อ บุลลาซุกหน้ากับอกบิดา เธอจะไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เด็ดขาด

ตอนที่ 6 ลุงสมานบอกบุลลาว่าเธอเล่นเปียโนได้ดีขึ้น โดยมีพ่อนั่งยิ้มย่องอยู่ใกล้ ๆ นพพรตั้งใจสอนลูกให้เล่นดนตรีเป็นงานอดิเรก แต่อยากให้บุลลามีความรู้ติดตัวมากกว่า บ้านของลุงสมานดูรกรุงรัง มาที่นี่คราวใดบุลลาก็จะเก็บบ้านให้เท่าที่จะเก็บได้ ลุงสมานถามว่าที่บ้านมีอะไรหรือ เห็นบุลลาหลบมาที่นี่บ่อย ๆ นพพรตอบว่าไม่มีอะไร ลุงสมานถามว่าคุณเฉลิมศรีไม่ขายที่ดินหรือ เพราะที่ทางแถวนี้กำลังจะกลายเป็นตรอกการค้าแล้ว บุลลาไม่เข้าใจเรื่องธุรกิจการค้า แต่ที่รู้ก็คือ บ้านของคุณย่าเป็นไม้สักสวยงาม น่าเก็บรักษาเป็นที่สุด ต้นไม้รอบบ้านก็ให้ผลให้ประโยชน์ต่อเจ้าของที่ ลุงสมานบอกว่าวิเชียรมีลูกค้าอีกคนหนึ่งอยากเรียนดนตรีไทย อยากเล่นเพลงไทยเดิม แต่นพพรมีลูกค้าอยู่แล้ว ลุงสมานบอกนพพรว่าอยากออกวิทยุอีกไหม คุณถวัลย์เป็นคนสนับสนุน (เพื่อนของนพพรที่ตาบอดเหมือนกันมาถึง วิเชียรเล่าให้ฟังว่าเหมวลาหัดขับรถและปาดขึ้นมาเกือบถึงทางเท้า เกือบจะชนแม่ค้าหาบขนม หลังจากบอกพ่อว่าจะกลับแล้ว บุลลาก็กลับมาที่บ้าน พบกับคุณป้าสลับศรี บุลลาบอกว่าเหมวลาหัดขับรถแล้ว คุณป้าสลับศรีมีท่าทางตกใจมาก เสียงแตรรถบีบ

ลั่นหน้าประตูใหญ่ คุณป้าสลับศรีบอกให้บุลลาไปเปิดประตูใหญ่ให้ เหมวลาขับรถเข้ามาพารถชนประตู เหมวลาโวยวายลั่น ตามมาด้วยคุณเฉลิมศรีและบพิธ คุณเฉลิมศรีโวยวายใส่ลูกสาวของเธอเองว่า ใจร้อน ขับรถปาดซ้ายปาดขวา ให้โรงเรียนสอนคนขับรถสอนให้ดีกว่า เหมวลายังคงโวยวายว่าบุลลาแกล้ง บุลลาดูเหมวลาแล้วก็คิดว่า เธอแต่งหน้าแต่งตัวเป็นสาวเกินวัย บุลลากลับมาพูดกับคุณป้าสลับศรีว่าเธอไม่ได้แกล้งเหมวลา คุณป้าสลับศรีคิดว่าคงควบคุมเหมวลาได้ยากแล้ว ทำไมบุลลาจะไม่อยากมีโอกาสต่างๆเหมือนเหมวลา คุณป้าสลับศรีบอกบุลลาว่าให้ค่อยเป็นค่อยไป คุณป้าสลับศรีสอนบุลลาว่า ถ้ามีแต่ความอยากได้ ก็จะมีแต่คำว่าไม่ได้ ทำให้ไม่มีความยับยั้งในตัวเอง บุลลาเข้าใจสิ่งที่คุณป้าสลับศรีพูดแล้ว บุลลาได้ขนมในขวดโหลแล้ว เธอก็กลับบ้าน นึกอยากได้ชีวิตเสี้ยวหนึ่งของเหมวลา แต่สิ่งเดียวที่ไม่อยากแลกคือพ่อ เธอไม่อยากมีพ่อเหมือนเหมวลา

ตอนที่ 7 คุณป้าสลับศรีพยายามหวีผมให้บุลลา พยายามไม่ให้รู้สึกเจ็บ ขณะที่บุลลาให้คุณป้าสลับศรีถักเปียให้ วันนี้บุลลาอยากจะสวยให้ช่างเขียนคนที่จะมาเขียนรูปคุณย่าเพทายดู คุณป้าสลับศรีถามบุลลาว่า ได้ข่าวเหมวลาบ้างไหม เหมวลาไปสมัครสอบอะไรหรือยัง บุลลาตอบว่าสมัครหลายที่อยู่เหมือนกัน คุณป้าสลับศรีว่าอย่าไปใกล้เหมวลาเพราะรู้ดีว่าเหมวลากับบุลลาไม่ชอบหน้ากัน คุณป้าสลับศรีบ่นว่าเหมวลาไม่เลือกมหาวิทยาลัยอะไรสักที่ เพราะอยากเรียนมหาวิทยาลัยที่มีชื่อมากกว่า คุณป้าสลับศรีบอกว่าจะแปรงผมให้บุลลา บุลลาบอกคุณป้าสลับศรีว่าวันนี้คุณเขมชาติจะมาเขียนภาพเหมือนให้คุณย่าเพทาย โดยมีคุณเฉลิมศรีเป็นคนจ้างช่างมา

บุลลาเดินมาที่เรือนของคุณย่าเพทาย ได้ยินเสียงคุณเฉลิมศรีกับเหมวลาช่วยกันรบเร้าให้คุณย่าเพทายยอมให้ช่างเขียนภาพ คุณเฉลิมศรีบอกว่าช่างเขียนภาพชื่อเขมชาติจบจาก ม.ศิลปากร ตอนนี้เป็นอาจารย์สอนเขียนภาพอนาคตไกล อีกไม่นานก็คงดังแน่ๆ บุลลานึกขันคุณย่าเพทายอยู่ในใจ เธอไม่อยากจะขึ้นไปป้วนเปี้ยน หากยังไม่ทันจะได้เดินจากประตูห้องนั่งเล่นไป บุลลาก็ต้องชะงัก เมื่อคุณเฉลิมศรีถามขึ้นว่า คุณย่าให้สร้อยอะไรเด็กบุลลา คุณย่าเพทายตอบว่าเป็นสร้อยที่คุณปู่ทำให้แม่พร้อม เมื่อเห็นว่านพพรเป็นผู้ชายจึงฝากคุณย่าเพทายไว้ก่อน คุณย่าเพทายเห็นว่าบุลลาโตแล้ว จึงมอบสร้อยให้ คุณย่าเพทายทวงค่าขนม ค่าเล่าเรียนของบุลลาจากคุณเฉลิมศรี ทำให้บุลลารู้สึกเหมือนตนเองเป็นภาระ และเธอก็เชื่อว่านพพรเองก็คงรู้สึกเช่นนั้น แต่คุณเฉลิมศรีบอกว่า นพพรบอกว่าหาเงินได้มากแล้ว จึงไม่อยากรบกวนเงินของคุณเฉลิมศรี แต่คุณย่าเพทายแย้งว่า จะไปเชื่ออะไรกับนพพร เขายิ่งหูตาไม่ดีอยู่ ควรจะเก็บเงินที่หามาได้ไว้ คุณย่าเพทายให้เหตุผลว่า คุณป้าเฉลิมศรีชอบไปว่านพพร เพราะเห็นว่าเขาพิการจึงมองว่าไร้ความสามารถไปด้วย บุลลาถึงกับขอบตาร้อนผ่าว เมื่อรู้แน่ว่าไม่มีใครเข้าใจนพพรมากเท่าคุณย่าอีกแล้ว แม้จะไม่ใช่ลูกก็เถอะ บุลลาเองก็เป็นเด็กเอาถ่าน มีพ่อตาบอดก็เรียนดีทีเดียว คุณย่าถามว่าเหมวลาเรียนที่ไหน คุณเฉลิมศรีตอบแทนว่าสมัครไว้หลายที่แล้ว คุณเฉลิมศรีบอกว่าจะให้ช่างวาดภาพคุณย่าและวาดภาพเธอด้วย บุลลาเลี่ยง

มาทางบันไดหลัง เธอกอดเจ้าขาวเอาไว้ รถคันเล็กเข้ามาในบ้าน ช่างเขียนคนนั้นมองบุลลาด้วยแววตาเฉยๆคู่เดิม บุลลามองเห็นเหมวลาปลื้มช่างเขียนภาพคนนั้น เธอบอกบุลลาว่าอยากให้เขมชาติวาดรูปเธอ เพราะเธอจะได้มองนาน ๆ เหมวลาว่าบุลลาว่าตาถั่ว มองอะไรไม่รู้เรื่อง เพราะมีเชื้อบอด บุลลารู้ว่าเหมวลาอยากได้เขมชาติมาไว้กับตัว บุลลาร้อยดอกพู่ระหงเป็นพวงใส่คอไอ้ขาวดูน่าเอ็นดู ก่อนจะร้อยมาลัยและมงกุฎดอกไม้สีแดงให้ตัวเอง เมื่อบุลลามองเงาตัวเองในบ่อปลาและเงยหน้าขึ้นมา บุลลาก็เห็นช่างเขียนคนนั้น กับนัยน์ตาคู่เฉยของเขามองเธอมาจากหน้าต่างห้องนั่งเล่น เขมชาติให้บุลลานั่งนิ่ง ๆ ให้หมาหมอบอยู่ข้าง ๆ บุลลาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอจึงยอมนั่งลงตามคำสั่งของเขา บุลลาจึงวิ่งเข้ามาในครัว ยายเคลื่อนบอกว่ามีอาหารว่างเป็นข้าวเกรียบปากหม้อ ยายเคลื่อนถามว่าบุลลาไม่อยากให้ช่างเขียนวาดรูปของเธอเองบ้างหรือ กินข้าวเกรียบปากหม้อแล้ว บุลลาก็ลุกจากม้านั่ง บุลลาจะกลับไปรีดผ้า ยายเคลื่อนบอกให้บุลลาลองขอยืมเตาไฟฟ้าจากคุณเฉลิมศรี แต่ บุลลาไม่ตอบ นึกถึงเขมชาติมองเธอจากหน้าต่างห้องนั่งเล่น แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่า เขาคงอยากวาดรูปเธอกับหมา เพราะเห็นว่าคนกับหมาคงบ๊อง ๆ บวม ๆ พอกัน

ตอนที่ 8 คุณย่าเพทายโล่งอกเมื่อช่างเขียนวาดภาพเสร็จ คุณย่าเพทายบอกบุลลาว่าคุณเฉลิมศรีจะให้เหมวลาเป็นแบบให้ช่างเขียน แล้วพูดถึงเรื่องเรียนของเหมวลาด้วยความเป็นห่วง เหมวลาขับรถกลับมาแล้วด้วยความรื่นรมย์ ชื่นชมความงามในบ้านของช่างเขียน เหมวลาพูดถึงบ้านไทยโบราณของช่างเขียนและถามว่าคุณย่าเพทายรู้จักหรือเปล่า คุณย่าเพทายตอบว่ารู้จัก เหมวลาบอกว่าเธออยากไปอยู่บ้านที่มีเสน่ห์หลังนั้น คุณย่าเพทายถามว่าเหมวลารู้ได้อย่างไร เหมวลาบอกว่าเธอแอบขึ้นไปสำรวจบ้านของช่างเขียนด้วยความอยากรู้ว่าช่างเขียนกินนอนอย่างไร คุณย่าเพทายจึงตำหนิเหมวลา คุณย่าเพทายนึกเปรียบเทียบการเติบโตและโอกาสในชีวิตของเหมวลากับบุลลา ก่อนจะเริ่มอบรมเหมวลาเป็นการใหญ่ เหมวลาเล่าให้คุณย่าเพทายฟังว่าเขมชาติกำลังจะดังแล้ว ภาพวาดของเขาได้ลงนิตยสาร บุลลามองภาพในนิตยสารแล้วก็เห็นจริงตามคำพูดของเหมวลา เหมวลากว้านซื้อนิตยสารของเขมชาติมาทั้งหมด คุณย่าเพทายถามว่าเหมวลาจะไปเป็นแบบให้เขมชาติอีกกี่ครั้ง และอบรมหลานสาวเกี่ยวกับการทำให้ชายหนุ่มสักคนสนใจ เหมวลาบอกคุณย่าเพทายว่าเธอจะไปเรียนวิชาศิลปะ เหมวลายืนยันว่าเธออยากเป็นช่างเขียน แล้วคุณย่าเพทายก็หยิบซองสีน้ำตาลซองหนึ่งส่งให้บุลลา เหมวลาแย่งซองกระดาษไปฉีก คุณย่าเพทายเอ็ดเบา ๆ เหมวลาจึงต้องคืนซองให้บุลลาแต่เธอก็ยังเร่งให้บุลลาเปิดแฟ้มในซองดู แล้วแย่งแฟ้มนั้นไปเปิดเสียเอง เหมวลาต้องอุทานด้วยความตกใจเมื่อเห็นภาพเขียนของบุลลาอยู่ในแฟ้มนั้น

บุลลามองภาพนั้นด้วยใจเต้นระทึก มันเป็นภาพของเธอสวมมงกุฎดอกพู่ระหงกับเจ้าขาว เหมวลาโกรธมาก เธอไม่ชอบให้ใครเป็นคู่แข่ง นึกถึงเรื่องที่คุณย่าเพทายไม่ได้รักเธอคนเดียว แต่เผื่อแผ่ความรักให้บุลลาด้วย คุณย่าเพทายออกโรงปกป้องบุลลา คุณย่าเพทายบอกว่าให้เหมวลาไป

ถามเขมชาติดู บุลลาเล่าว่าเขมชาติแค่บอกให้เธอนั่งลงแล้ววาดภาพเท่านั้น คุณย่าเพทายขอภาพวาดไปดูพบข้อความในซองจดหมาย เขียนว่าเขมชาติวาดภาพนี้เพื่อเอาไปพิมพ์ลงนิตยสาร เหมวลาลุกขึ้นเดินหนีไปทันที คุณเพทายให้บุลลาเปิดนิตยสารหารูปคนกับหมา คุณย่าให้มะลิไปซื้อนิตยสารที่มีรูปคนกับหมามาให้ บุลลาเอาภาพวาดมาให้พ่อดู นพพรซักหนัก และเตือนว่าอย่าไปมีเรื่องกับเหมวลา ให้หลบมาอยู่ที่บ้านคืนนั้นบุลลามองรูปคนกับหมาอย่างปลาบปลื้ม นึกถึงดวงตาเฉย ๆ คู่นั้น ความปลาบปลื้มวาบเข้ามาในหัวใจอีกครั้ง เมื่อนึกถึงว่าเขมชาติวาดภาพนี้ให้เธอ

ตอนที่ 9 ยายเลื่อนคนครัวถามบุลลาเมื่อเห็นว่าบุลลากำลังเอารูปใส่กรอบ มะลิส่งข่าวว่าคุณเฉลิมศรีจะไปเป็นแบบ ยายเลื่อนถามว่าเหมวลาไปไหน มะลิตอบว่าเหมวลาออกไปตีเทนนิสตั้งแต่เช้า แล้วนินทาเหมวลาว่าเธอแต่งตัวสั้นหน้าเสียวไส้เหลือเกิน เหมวลาเรียกบุลลามาเล่าว่าเธอพบเขมชาติที่สนามเทนนิส แล้วไปกินก๋วยเตี๋ยวเรือด้วยกัน เหมวลาจงใจพูดอวดบุลลาเต็มที่แล้วเล่าว่าเขมชาติกำลังจะดังใหญ่แล้วจากการวาดภาพเทวดาในกำแพงโรงแรม บุลลาบอกเหมวลาว่าบ่ายนี้เขมชาติจะมาวาดภาพให้คุณเฉลิมศรี เหมวลาจึงเปลี่ยนใจจากเดิมจะไปเที่ยวกับเพื่อนมาอยู่รอเขมชาติแล้วเธอก็วิ่งขึ้นบ้านไป บุลลารู้ว่าเหมวลากำลังคลั่งช่างเขียนภาพคนนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตา แม้แต่คุณป้าสลับศรีผู้ไม่สนใจอะไรนอกจากงานเย็บปักถักร้อยก็ยังถามบุลลาว่าเหมวลาเป็นอะไร บุลลาบอกว่าบ่ายนี้เขมชาติจะมาวาดรูปให้คุณป้าเฉลิมศรี นพพรกลับมาพอดีแล้วบอกว่าเขาได้งานใหม่เล่นดนตรีที่โรงแรม แล้วบอกบุลลาว่าคุณป้าเฉลิมศรีจะขายที่ดินที่นี่ เขากับลูกต้องออกไปอยู่ข้างนอกเอง ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็คงออกไปสู้เอง นพพรถามถึงเหมวลาว่าเรียนอะไรแล้ว นพพรรู้ว่าที่เหมวลาอยากเรียนที่ศิลปากรเพราะสนใจเขมชาติ ทำให้บุลลาประหลาดใจมากว่านพพรตาบอดแล้วรู้เรื่องราวพวกนี้ได้อย่างไร นพพรตอบว่า ถึงเขาจะตาบอดแต่ก็มีหู นพพรห้ามไม่ให้บุลลามีเรื่องกับเหมวลา นพพรจะไปสอนเปียโนที่บ้านคุณนายโอจิต แล้วชวนลูกสาวไปด้วย นพพรบอกให้ลูกสาวไปซ้อมเล่นเปียโนที่บ้านลุงสมาน จะได้ไปเล่นเปียโนแทนพ่อ เพราะนพพรจะได้เล่นไวโอลิน ให้คุณนายโอจิตเล่นซออู้ นพพรนึกถึงเพลงลาวเสียงเทียน แล้วก็อดนึกถึงอังกาบไม่ได้

บุลลานิ่งฟัง นพพรบอกว่าคุณนายโอจิตอยากจะอัดเทปเพลงส่งไปให้ลูกชายที่เมืองนอก บุลลาจึงตกลงใจไปซ้อมเปียโนที่บ้านลุงสมาน พ่อไปนานแล้ว แต่บุลลายังไม่ไปที่บ้านลุงสมาน การมาของเขมชาติทำให้เหมวลาเต้นด้วยความดีใจ คุณย่าเพทายมองอาการของหลานสาวอย่างปลง ๆ คุณย่าเพทายถามคุณเฉลิมศรีว่า เขมชาติชอบเหมวลาหรือว่าเหมวลาชอบเขมชาติข้างเดียว และพูดถึงภาพคนกับหมาของบุลลา คุณเฉลิมศรีถามถึงสุขภาพของคุณย่าเพทาย คุณย่าเพทายบอกว่าช่วงนี้สุขภาพไม่ค่อยดี คอยอยากจะกลับบ้านเก่า แต่ก็อยากอยู่ต่อเพราะความเวทนาบุลลา ด้วยอยากให้บุลลาเรียนจบ มีฐานะมั่นคงพอจะเลี้ยงพ่อได้ เหมวลาบอกคุณย่าเพทายว่าอีกสักหน่อยเขมชาติก็โด่งดังแล้ว เหมวลาพูดกับแม่และคุณย่าเพทายว่าผู้หญิงสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน จะมามัวเก็บงำไว้

เหมือนผู้หญิงสมัยก่อนคงไม่ได้ คุณเฉลิมศรีแย้งว่า เขมชาติอาจจะไม่ชอบผู้หญิงสมัยใหม่ก็ได้ คุณเฉลิมศรีบอกเหมวลาว่า ดูจากบ้านช่องของเขาแล้วเขาดูมีระเบียบ เหมวลาเห็นบุลลาเดินมากับเจ้าขาวก็ว่าบุลลาแรด คอยแต่จะประจบขอภาพเขียนฟรี ๆ เหมวลายังคงหวงทุกอย่างแบบไร้สาระ คุณเฉลิมศรีเห็นว่าเขมชาติไม่ใช่ของเหมวลาคนเดียว เธอจะมาหวงแบบไร้เหตุผลไม่ได้ แม้จะรู้ดีว่าเหมวลาไม่พอใจที่เขมชาติวาดรูปบุลลาแล้วเอาไปลงนิตยสาร บุลลาคุยกับเจ้าขาวว่าชอบเขมชาติหรือ ทีคุณเฉลิมศรีล่ะแยกเขี้ยวใส่ เสียงนพพรทำให้บุลลาลุกขึ้นปัดกระโปรง นพพรจับผิดว่าวันก่อนบุลลาไม่ได้ไปซ้อมเปียโนที่บ้านลุงสมาน เธอถึงกับนิ่งอึ้งพูดไม่ออก นพพรบอกบุลลาว่าอย่าไปยุ่งกับคนที่เหมวลาชอบนพพรบอกว่าสภาพของเขาเป็นคนพิการ เขาไม่อยากเลี้ยงลูกให้เป็นคนพิการ เขาไม่อยากมีเรื่องที่ไม่สมควรเกิดขึ้นในบ้าน นพพรชวนบุลลาไปดูการแสดงภาพสวรรค์ที่โรงแรมที่เขาไปเล่นเปียโน บุลลาเดินชมนิทรรศการภาพในโรงแรม ลุงสมานชมว่าบุลลาแต่งตัวสวย แล้วห้ามบุลลาสั่งอะไรกินเพราะของกินในโรงแรมแพง ลุงสมานเป็นคนคิดบวก บุลลารู้ว่าลุงสมานกับพ่อเชื่อเรื่องกรรมที่ทำให้เขาต้องพิการ ลุงสมานให้กำลังใจนพพรว่าขอให้เล่นดนตรีให้ดีที่สุด บุลลาภาวนาว่าขอให้พ่อของเธอเล่นดนตรีให้ดีที่สุด มีคนมาฟังดนตรีเกือบเต็มทุกที่นั่ง ที่เก้าอี้เดี่ยวมุมห้อง บุลลามองเห็นเขมชาตินั่งกอดอกอยู่ที่นั่น

ตอนที่ 10 บุลลาภูมิใจที่จะได้อวดความสามารถของพ่อ รู้สึกดีใจที่พ่อเล่นเพลงได้ไพเราะเหลือเกิน เสียงปรบมือดังกึกก้อง พ่อเล่นอีกสองเพลงแล้วจึงถึงเวลาพัก นพพรอนุญาตให้บุลลาไปดูนิทรรศการภาพของคนอื่นและเขมชาติ บุลลามองภาพสวรรค์บนผนังด้วยความชื่นชม แล้วขึ้นลิฟต์ไปดูนิทรรศการภาพของเขมชาติ มีชาวไทยและชาวต่างชาติขึ้นไปชมและถามคำถามเขาอีกมากมาย แล้วบุลลาก็พบเหมวลาที่ห้องนิทรรศการภาพของเขมชาติ เหมวลาพูดอวดว่าเธอเคยขึ้นไปกินอาหารแพง ๆ ชั้นบนของโรงแรม ทำให้บุลลานึกถึงตนเอง

ตอนที่ 11 คุณเฉลิมศรีบ่นว่าบุลลาใช้น้ำเปลือง เพียงแค่บุลลาอาบน้ำให้เจ้าขาว เสียงพ่อดังขึ้น บุลลาเดินกลับไปโดยไม่ฟังเสียงบ่นของคุณเฉลิมศรี นพพรถามบุลลาว่าคุณเฉลิมศรีบ่นอะไร บุลลาเล่าเรื่องที่เธออาบน้ำเจ้าขาวให้นพพรฟัง นพพรนิ่งแล้วบอกบุลลาให้พาเจ้าขาวมาอาบน้ำฝนที่พ่อรองไว้ นพพรกำชับบุลลาว่าอย่าไปเกะกะใกล้บริเวณบ้านของคุณเฉลิมศรี บุลลานึกถึงภาพสะเก็ตที่เขมชาติให้ นึกถึงน้ำใจของเขาด้วยความนิยมชมชอบ บุลลาเข้าไปในครัวยายเคลื่อนถามบุลลาว่าเขมชาติพูดกับบุลลาหรือเปล่า เธอคิดเล่น ๆ ว่าเขมชาติจะพูดคุยยิ้มหัวกับเธอบ้าง บุลลาดูแลให้พ่อกินข้าวแล้วไปนั่งหลบใต้ต้นชมพู่ เขมชาติมาที่บ้าน เจ้าขาววิ่งไปต้อนรับ คิดแล้วบุลลาก็ขันตนเองที่ไปนิยมชมชอบคน ๆ เดียวกับเหมวลา

เหมวลาเดินลงมาต้อนรับแขก เธอส่งเสียงไล่เจ้าขาว บุลลาซึ่งแอบดูอยู่พลอยโกรธแทนเจ้าขาว เขมชาติตอบว่าท่าทางมันจะฉลาดเสียด้วย เขมชาติพูดถึงการฝึกหมานำทางให้คนตาบอด

เขายังคงคุยเรื่องการฝึกหมานำทางให้คนตาบอด เหมวลานึกเบื่อเรื่องที่เขาคุยเต็มที เหมวลาพูดถึงเจ้าขาวว่ามันดุ คอยแต่จะแยกเขี้ยวใส่เจ้าของบ้าน บุลลานึกอยากให้เจ้าขาวนำทางพ่อของเธอได้เหมือนหมาฝรั่ง บุลลาพาเจ้าขาวเดินไปที่บ้านของลุงสมาน เธอทักทายผู้ใหญ่เรียบร้อย ก่อนจะเข้าไปเล่นเปียโนในบ้าน ลุงสมานบอกให้บุลลาฝึกนิ้วไปก่อน เธอเล่นดนตรีอย่างไพเราะ เพื่อนพ่อช่วยกันกำชับว่าให้เล่นเปียโนอย่างนั้นอย่างนี้ ประสิทธิ์ ลุงสมาน และวิเชียร พูดเรื่องเปียโน หวังให้บุลลาเล่นเปียโน เพราะไม่แน่ว่าเธออาจจะได้ใช้ดนตรีหากิน บุลลาเล่นเปียโนได้ไพเราะตามอารมณ์ที่ดี ลุงสมานถามว่าบุลลาอยากเรียนอะไร บุลลาตอบว่าอยากเรียนวาดภาพลุงสมานแนะนำว่า คนอย่างเรา ๆ ไม่มีทุนสำรองจะไปเรียนวาดภาพ หากินในทางวาดภาพ การวาดภาพหากินใช่ว่าจะเรียนและทำได้ทุกคน ลุงสมานแนะนำว่าอย่าได้ไปเรียนอาชีพที่ต้องมีทุนสำรองเยอะ ๆ

ตอนที่ 12 คุณป้าสลับศรีพูดถึงเรื่องคุณเฉลิมศรีกับคุณบพิธให้นพพรฟังว่า นายทุนจะสร้างตึกสิบชั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่บุลลาเคยได้ยินเมื่อนานมาแล้ว และเล่าถึงหลานชายของคุณแสงแขกับเสี่ยซ้งเป็นคนติดการพนัน หากคุณเฉลิมศรีจะทำธุรกิจกับลูกชายคนโตของคุณแสงแขมันก็จะอย่างไร ๆ อยู่ หลานชายของคุณแสงแขนั่นก็คือพี่ชายของเขมชาตินั่นเอง นพพรเอ่ยว่าคงกำลังจะเกิดเรื่องยุ่ง ๆ ขึ้นแล้ว คุณป้าสลับศรีว่าพักนี้คุณเฉลิมศรียุ่ง ๆ กับสมบัติ หากที่ดินนี้ถูกขายเพื่อสร้างตึกละก็น่าเสียดายนัก หลายคนคงคิดว่าบุลลาโง่ที่ไม่อยากให้ขายที่ดินผืนนี้ นพพรขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด คุณป้าสลับศรีเอ่ยถึงการเสียพนันที่มิใช่น้อยเลย เขาวางตึกแถวเป็นห้อง ๆ ที่ดินเป็นไร่ ๆ คุณบพิธเองก็ชอบลงทุนอะไรเสี่ยง ๆ ความเป็นไปรอบตัวที่บุลลาไม่เคยสนใจ ทำให้บุลลากลายเป็นนักคิดคนหนึ่ง

บุลลาอดคิดไม่ได้เลยว่าเขมชาติอาจรู้เห็นเป็นใจกับผลประโยชน์มากมาย ความผิดหวังประเดประดังเข้ามาในใจ ความนิยมชมชอบที่เธอมีต่อเขมชาติวูบหาย บุลลาลงเรือนมากอดเจ้าขาวเอาไว้ วันนี้ครอบครัวของคุณเฉลิมศรีเองก็ไม่อยู่ ยายเคลื่อนเองก็ไม่อยู่ จึงเหลือเพียงมะลิ บุลลาตกใจเมื่อไอ้ขาวทำเสียงหอนโหยหวน เธอเดินขึ้นบันไดบ้าน เห็นคุณย่าเพทายฟุบลงหน้าห้องน้ำ บุลลาจูงคุณย่าเพทายเข้าห้องน้ำ จัดการเปลี่ยนผ้าซิ่นให้คุณย่าเพทาย เลิกผ้าปูที่นอนไปทำความสะอาดให้คุณย่าเพทาย บุลลาถามว่ามะลิไปไหน คุณย่าเพทายตอบว่ามะลิกำลังมีแฟน บุลลานึกถึงการพยาบาลแม่ที่เคยเจ็บ บุลลานึกไปว่าหากไม่มีคุณย่าเธอกับพ่อต้องเดือดร้อนแน่

ตอนที่ 13 หลังจากบุลลาพบคุณย่าเพทายเป็นลมหน้าห้องน้ำ คุณย่าเพทายก็ล้มป่วยโดยที่หมอหาสาเหตุอะไรไม่ได้ เหมวลาไม่กล้ามาหาคุณย่าเพทายมากกว่าประตูห้อง การเฝ้าไข้คุณย่าเพทายในช่วงกลางวันเป็นของมะลิ ช่วงกลางคืนเป็นหน้าที่ของบุลลา สองสามวันมานี้บุลลารู้สึกว่าคุณย่าเพทายอาการทรุดลง คุณเฉลิมศรีมาอ้อนวอนคุณย่าเพทายขอขายที่ดินแต่คุณย่าเพทายไม่ยอม พักนี้คุณเฉลิมศรีเล่นการพนันและขอเอาที่ดินไปจำนองแต่คุณย่าเพทายไม่ยอม นพพรกับคุณป้า

สลับศรีมาเยี่ยมคุณย่าเพทายและพยายามเกลี้ยกล่อมให้คุณย่าไปโรงพยาบาล แต่คุณย่าเพทายไม่ยอม คุณย่าเป็นห่วงคุณเฉลิมศรีที่มัวแต่สนุกกับการพนัน ห่วงเหมวลาที่ไม่ค่อยรู้อะไร ห่วงอนาคตของบุลลา

นพพรบอกคุณย่าเพทายว่าถึงเขาจะมองไม่เห็นแต่ก็ไม่ต้องห่วง นพพรได้ยินเสียงรถของคุณเฉลิมศรี ตามมาด้วยเสียงบ่นของคุณเฉลิมศรีว่าค่าหยุกยารักษาคุณย่าราคาแพงเหลือเกิน ยิ่งคุณย่าเพทายอยู่บ้านก็ยิ่งสิ้นเปลืองกว่าการอยู่โรงพยาบาล คุณป้าสลับศรีเดินนำนพพรมาทางเรือนหลังบ้าน บุลลาลงมากินข้าวกับนพพร นพพรถามบุลลาว่าจะไปเฝ้าคุณย่าเพทายหรือไม่ เขาบอกลูกสาวว่าคงต้องเตรียมตัวพึ่งตนเองแล้ว จะประมาทมิได้ เพราะทางคุณเฉลิมศรีเล่นการพนัน และอยากเอาบ้านกับที่ดินไปจำนองกับเขมชาติ บุลลารับคำนพพร แล้วคิดว่าคงถึงเวลาแล้วที่ทุกคนจะหันมาพึ่งตัวเองแม้แต่คนพิการอย่างพ่อ หลังจากนั้นบุลลาก็เดินไปที่บ้านของคุณป้าสลับศรี เธอบอกคุณป้าสลับศรีว่า มะลิรับจะขึ้นไปเฝ้าคุณย่าเพทายให้ คุณป้าสลับศรีพูดว่าเธอคงไม่อยากแบ่งสมบัติกับใคร ขอแค่ที่ดินพอปลูกเรือนหลังเล็กๆก็พอแล้ว บุลลาเกิดนึกถึงคุณย่าเพทายขึ้นมา จึงเดินกลับไปยังบ้านคุณย่าเพทาย ระหว่างทางเจ้าขาวส่งเสียงเห่าหอนโหยหวน มะลิเดินลงมากินข้าวเพราะเห็นว่าคุณย่าหลับ บุลลาจึงขึ้นไปบนบ้านและฟุบหลับ มาสะดุ้งตื่นเพราะเสียงแสบแก้วหูของเหมวลาร้องว่า คุณย่าตายแล้ว คุณย่าไม่หายใจแล้วนั่นเอง

ตอนที่ 14 คุณป้าสลับศรีลุกขึ้นมาวางแผนจัดการงานศพคุณย่าเพทายให้ประหยัดที่สุด เพราะโกรธที่คุณเฉลิมศรีบ่นว่างานศพแม่สิ้นเปลืองเหลือเกิน นพพรมอบเงินจำนวนหนึ่งให้คุณป้าสลับศรีนำไปซื้อของมาเลี้ยงแขก คนในบ้านช่วยกันจัดการงานศพ แต่ดูเหมือนว่าคุณเฉลิมศรีจะโยนภาระให้คุณป้าสลับศรีจัดการทุกอย่าง แล้วคุณเฉลิมศรีก็อ้างว่าเธอเสียเงินดูแลจัดการทุกอย่างมาตลอด บุลลามองเห็นเค้าความยุ่งยากเกิดขึ้นตั้งแต่ยังไม่สวดศพคุณย่าเพทายเป็นวันแรก นพพรมีท่าทางเคร่งเครียดเมื่อรู้จากคุณป้าสลับศรีว่า คุณเฉลิมศรีเล่นการพนัน เล่นหวยใต้ดิน ข้างคุณบพิธก็เล่นม้า นพพรบอกคุณป้าสลับศรีว่าคงถึงเวลาที่จะพึ่งตนเองแล้ว เราควรจะช่วยตัวเองให้ดีที่สุด เพราะหากคุณเฉลิมศรีต้องการเงิน อะไรที่คิดว่าทำไม่ได้ก็อาจจะได้ขึ้นมา

คุณป้าสลับศรีชวนบุลลาไปซื้อชุดดำ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอมีโอกาสได้ซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ แต่กลับเป็นโอกาสที่ไม่น่าปลาบปลื้มใจเอาเสียเลย เหมวลาดูถูกบุลลาว่าสวมชุดราคาถูก ถ้ามีชุดดำก็จะโยนให้บุลลาสักชุด เหมวลาแต่งตัวมางานศพราวกับไปงานแฟชั่น เหมวลากลัวผีคุณย่าเพทายเธอไม่กล้าเอาข้าวปลาอาหารไปวางไว้ข้างโลงศพ เหมวลาให้บุลลาเอาข้าวปลาอาหารไปแทน เสร็จจากการนั้น บุลลาเห็นเขมชาติมาที่งานศพ แต่เธอกลับไม่ดีใจเหมือนเมื่อก่อนเลย เมื่อคิดว่าเขมชาตินี่แหละจะมาซื้อที่ดินบ้านของคุณย่า แล้วบุลลาก็ออกไปเสิร์ฟอาหารเลี้ยงแขก บุลลาเอาถาดของว่างไปเสิร์ฟให้เขมชาติ เขาเพียงรับแค่กาแฟถ้วยเดียว บุลลาเดินไปนั่งข้าง ๆ พ่อ นพพรบอกว่าอยากจะ

มาวัดบ่อย ๆ เพราะรู้สึกปลงอยู่หลายเรื่อง แต่บุลลากลับไม่คิดเหมือนพ่อ เธอยังคงกลัวจะไม่มีที่อยู่อยู่ดี

ตอนที่ 15 เฉลิมชาติกำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ริมหน้าต่าง เขาบอกกับเขมชาติซึ่งกำลังนั่งวาดรูปว่า มีหลายคนที่ไม่ชอบภาพวาดของเขา เพราะเห็นว่าไม่เป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ดูสวยหวานเกินไป แล้วสองพี่น้องก็โต้เถียงกันเรื่องสมบัติที่คุณปู่คุณย่าเหลือไว้ให้ทำทุน เขมชาติไม่รู้จะทำอย่างไรให้พี่ชายเลิกเล่นการพนัน พอเขมชาติพูดเรื่องนี้ เฉลิมชาติก็มักจะย้อนว่า เขาสอบเข้าเรียนที่ไหนก็ไม่ติด จึงเล่นการพนัน เขาไม่ติดหยุกติดยาก็ดีแล้ว เฉลิมชาติกับวิเชษฐ์ทนายประจำตระกูลกำลังลงทุนทำธุรกิจการค้า เขมชาติแย้งว่าเขาไม่เคยไว้ใจวิเชษฐ์ เพราะรู้ว่าวิเชษฐ์ฉลาดเป็นกรด ผันทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง เขมชาตินึกถึงคุณแสงแข ย่าของเขาที่มีทนายความอายุอ่อนกว่าถึงยี่สิบปีเป็นสามีใหม่ เฉลิมชาติเองก็นึกถึงรูปแบบอันหน้าปวดหัวของน้องชาย เขาโชคดีเหลือเกินที่สอบเข้าไม่ได้ แต่ทุกอย่างในส่วนของเขาก็หมดลงแล้ว แต่เขาก็ไม่เคยขุ่นข้องหมองใจที่คุณย่ามีสามีอ่อนกว่า เขมชาติกำชับห้ามเฉลิมชาติมาเปิดบ่อนการพนันที่บ้าน เฉลิมชาติเปรยให้ฟังว่าเขากำลังจะทำธุรกิจรับจำนองที่ดินและกำลังจะเคี่ยวเอาที่ดินผืนงามจากคุณเฉลิมศรี คุณเฉลิมศรีติดการพนัน เล่นหวยเถื่อนจนลืมตาไม่ขึ้น แต่เขมชาติปฏิเสธที่จะร่วมธุรกิจด้วย เฉลิมชาติบอกว่าเขากับวิเชษฐ์จะเอาที่ดินไปสร้างตึกสักยี่สิบชั้น เฉลิมชาติตั้งใจว่าจะมาขอให้เขมชาติเข้าหุ้นด้วย แต่เขมชาติไม่ยอม

เขมชาติจนปัญญาที่จะยับยั้งพี่ชาย เฉลิมชาติมองว่าเขมชาติเปลี่ยนไปมาก เขาแข็งกร้าวขึ้น ใจร้ายขึ้นมาก แม้แต่พี่ชายจะยืมเงิน เขาก็ให้ทำสัญญาเงินกู้ เขาไม่ยอมให้พี่ชายเอาเงินไปถลุงเล่นเด็ดขาด เฉลิมชาติพูดถึงเหมวลาว่าน่าสนใจ เขาว่าวิเชษฐ์แนะนำให้เขาจีบเหมวลา แต่เขมชาติไม่สนใจ เขาทำงานอยู่สักพักก็ออกไปสั่งเด็กให้จัดห้องให้พี่ชาย แล้วกลับมาดูภาพวาดในแฟ้ม นึกมองเห็นภาพวาดของบุลลากับหมา แล้วนึกไปถึงว่าหากวิเชษฐ์จัดการเรื่องที่ดิน บุลลากับพ่อตาบอดสนิทจะไปอยู่ที่ไหนหนอ แต่แล้วเขมชาติก็ยักไหล่ คิดว่าไม่ใช่เรื่องของเขาเสียหน่อย เขาจะไปคิดถึงทำไม

ตอนที่ 16 เฉลิมชาติมาที่บ้านของวิเชษฐ์ เขามองสภาพครอบครัวของวิเชษฐ์เงียบ ๆ ลูกชายหญิงวัยไร้เดียงสาของวิเชษฐ์กำลังวิ่งเข้ามากอดขาผู้เป็นพ่อ มีผู้หญิงเจ้าเนื้อหน่อยอีกคนที่กำลังตั้งครรภ์ยืนเท้าสะเอวมองอยู่ตรงประตู เฉลิมชาติเดาว่าตอนที่วิเชษฐ์เป็นคนโปรดของคุณย่าเขา วิเชษฐ์คงมีภรรยาและลูกอยู่แล้ว ต่อให้คุณย่าจะพยายามแต่งตัวสะสวยก็คงไม่สามารถปิดบังความชราของตนเองได้ วิเชษฐ์พยักพเยิดให้ภรรยาจัดการกับลูก แล้วเชิญเฉลิมชาติเข้าไปภายในห้องทำงาน วิเชษฐ์ถามว่าเฉลิมชาติไปเจรจาเรื่องที่ดินกับเขมชาติได้ความว่าอย่างไรบ้าง เฉลิมชาติตอบว่า เขมชาติไม่เห็นด้วยกับการขายที่ดิน เขาก็วาดแต่รูปนั่นละ วิเชษฐ์คิดว่าถึงเขมชาติจะวาดแต่รูปก็

ยังดีกว่าเฉลิมชาติที่เอามรดกมาถลุงจนหมดตัวอย่างน่าเสียดาย แต่เขาก็พูดไม่ได้ เพราะเฉลิมชาติเป็นผู้ที่เขาสามารถตักตวงผลประโยชน์ได้อย่างสบาย และพูดถึงการที่คุณเฉลิมศรีสนใจจะร่วมลงทุนกับวิเชษฐ์ด้วย ก่อนวิเชษฐ์จะชวนเฉลิมชาติเข้ามาร่วมหุ้นส่วนในบ่อนการพนันของเขา โดยจะได้ผลกำไรมาใช้หมุนเวียนในการเล่นพนัน เฉลิมชาติไม่ได้สนใจเรื่องธุรกิจของวิเชษฐ์นัก เขาเพียงแต่คิดว่าทำอย่างไร จึงจะได้เงินจากวิเชษฐ์มาสนองความต้องการเท่านั้น วิเชษฐ์จึงเสนอให้เฉลิมชาติไปเกลี้ยกล่อมให้คุณเฉลิมศรีขายที่ดิน

วิเชษฐ์คิดไปว่าตอนนี้คุณเฉลิมศรีจำนำเครื่องเพชรไปหลายชุดแล้ว หมดเครื่องเพชรก็คงเป็นบ้านกับที่ดิน แล้วเดินมาส่งเฉลิมชาติ เนื้อนวลเดินมาคุยกับวิเชษฐ์ วิเชษฐ์เล่าให้ภรรยาฟังว่าเฉลิมชาติติดการพนันตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบห้า โดยที่คุณย่าของเขาเองก็ไม่รู้ แต่สำหรับเนื้อนวลแล้วเธอไม่เคยรับรู้เรื่องธุรกิจของสามี แค่เขาเลี้ยงดูเธอให้สุขสบายก็ดีแล้ว ความไม่รู้อิโหน่อิเหน่ของภรรยาทำให้วิเชษฐ์นึกเวทนา เขาคิดว่าเธอไม่เคยรู้และสงสัยอะไรเลย นึกดีใจที่เธอไม่ฉลาดมากกว่านี้และเลี้ยงลูก ดูแลเรื่องอาหารการกินให้เขาอย่างไม่บกพร่อง เขาพูดให้เนื้อนวลฟังต่อไปอีกว่า คุณเฉลิมศรีเองก็มีเค้าอยากรวยเร็วเช่นเดียวกับนักพนันคนอื่นๆ นักพนันทั้งหลายมักจะมีปัญหาครอบครัว เนื้อนวลถามถึงเขมชาติ คนที่เธอเคยเห็นในหนังสือพิมพ์ ทำให้เขาแปลกใจ วิเชษฐ์นึกถึงเฉลิมชาติและเขมชาติ และคิดว่าเขมชาติโง่ที่ไม่รู้จักผันสมบัติของคุณย่าให้เป็นธุรกิจ คนที่ฉลาดนี่ต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้ผลประโยชน์กันทั้งนั้น ยิ่งพูดวิเชษฐ์ก็นึกโกรธ เขาอยากได้ผลประโยชน์จากการขายที่ดินของเขมชาติแต่ก็ดูเหมือนว่าเขมชาติจะพูดยากเสียเหลือเกิน

ตอนที่ 17 คุณเฉลิมศรีบอกคุณบพิธว่า วิเชษฐ์ต้องการให้เธอร่วมธุรกิจใหม่ด้วยกัน เธอโฆษณาว่าวิเชษฐ์ช่วยให้พรรคการเมืองดังรวยมาแล้ว แต่คุณบพิธไม่เห็นด้วยกับแผนการลงทุนเปิดบ่อนการพนันเถื่อนแห่งใหม่ของวิเชษฐ์เลยสักนิด วิเชษฐ์แนะนำให้คุณเฉลิมศรีเก็บที่ดินเอาไว้ใช้ลงทุน มีคนใหญ่โตคุ้มครองอยู่ กฎหมายทำอะไรเธอไม่ได้อย่างแน่นอน คุณบพิธไม่รู้ว่าจะลงทุนจัดการอย่างไร คุณเฉลิมศรีตัดสินใจแล้วว่าจะขายที่ดินบ้านให้วิเชษฐ์ ส่วนเหมวลายังคงอยู่ไม่ติดบ้าน ไม่รู้ว่าจะเรียนอะไร คุณเฉลิมศรีร้องถามมะลิสาวใช้ว่าเหมวลาไปไหน มะลิบอกว่าเหมวลาไปกับเจ๊ด คุณเฉลิมศรีนึกถึงเด็กชื่อเจ๊ดไม่เอาถ่าน ไม่รู้จักเรียนหนังสือคนนั้น แล้วก็นึกขัดเคืองไม่น้อย คุณเฉลิมศรีอยากประสบความสำเร็จในชีวิตการลงทุน

เหมวลาชอบบ้านทรงไทยของเขมชาติ แต่ก็ดูจะยากเหลือเกินที่เธอจะทำให้เขมชาติหันมาสนใจเธอ ผิดกับเฉลิมชาติ พี่ชายของเขมชาติ เขามีอะไรที่หน้าตื่นเต้น แม้จะไม่โด่งดังเท่ากับเขมชาติ เฉลิมชาติพาเหมวลาไปรู้จักกับเพื่อนของเขา และชวนเธอดูหนังโป๊อันหน้าตื่นเต้น เฉลิมชาติมองบ้านของเขมชาติ แล้วนึกครึ้มอกครึ้มใจขึ้นมา เขาพาเหมวลาขึ้นบ้าน เขานึกถึงย่า นึกถึงน้องชายด้วยความแค้นที่เขาไม่เคยได้รับความรักจากย่า ไม่เคยมีอำนาจเหนือเขมชาติได้ ทำให้เขา

ไม่พอใจที่เหมวลาสนใจเขมชาติ เหมวลาเคยบอกเฉลิมชาติว่า ชีวิตของเธอไม่เคยมีระเบียบแบบแผน เธอมีชีวิตชีวามากขึ้นเป็นกอง เมื่อได้รู้จักกับพวกของเฉลิมชาติ เฉลิมชาติชวนเหมวลาไปที่สตูดีโอของเขมชาติ ให้เฉลิมชาติปรนเปรออย่างเมามันส์ แม้จะนึกถึงดวงตาเฉย ๆ ของเขมชาติที่แอบมองอยู่ก็ตาม

ตอนที่ 18 เขมชาติตะโกนถามนายป้องด้วยความโกรธที่มีใครมายุ่มย่ามในสตูดีโอของเขา แต่นายป้องบอกว่าไม่ทราบ เขมชาติซักไซ้ว่าเฉลิมชาติพาใครมาที่บ้าน นายป้องบอกว่าเฉลิมชาติพาผู้หญิงคนหนึ่งมาที่นี่ เขาสั่งให้นายป้องเก็บข้าวของ ซักผ้าปูที่นอนให้สะอาดด้วยความโกรธ เขมชาติต้องเป็นฝ่ายอดทนอีกตามเคยสินะ เฉลิมชาติกลับเข้ามาในบ้านอย่างอารมณ์ดี เขมชาติต่อว่าพี่ชายเรื่องที่พี่ชายพาผู้หญิงมานอนในสตูดีโอเขา เฉลิมชาติบอกว่าคุณเฉลิมศรีจะขายที่ดินแน่นอน วิเชษฐ์เองก็แนะนำให้ทำธุรกิจใหม่ เขมชาติถามถึงคนอยู่อาศัยในบ้านหลังนั้นแล้วนึกถึงสาวน้อยกับหมาแสนรู้ เฉลิมชาติไม่เคยนึกถึงใครมานานแล้ว จึงตอบว่าไม่รู้ เฉลิมชาติเกลี้ยกล่อมให้เขมชาติขายที่ดิน

อีกหลายเปลงที่คุณย่าใส่ชื่อของเขากับเขมชาติ เขมชาติรู้ทันว่าวิเชษฐ์คงเป็นคนช่วยพูด เขมชาติไม่ยอมขายที่ดิน เพราะคิดจะเก็บไว้หากว่าเฉลิมชาติถูกการพนันดูดจนอดโซเหมือนหมาเฉลิมชาติออกไปแล้ว

เขมชาติเอารูปของบุลลาขึ้นมาดู แล้วนึกถึงว่าคนตาบอดอย่างนพพรจะคุ้มครอง ดูแลบุลลาที่กำลังเป็นสาวสะพรั่งได้อย่างไร คิดได้ดังนั้นแล้วเขมชาติก็ไปถามเฉลิมชาติที่เรือนไม้ชายน้ำว่าคุณเฉลิมศรีจะทำธุรกิจอะไร เฉลิมชาติไม่ยอมบอก เขมชาติจึงเทศนาพี่ชายว่าอย่าทำอะไรที่ผิดกฎหมายและทำความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น

เฉลิมชาติโทรศัพท์ถึงวิเชษฐ์และบอกว่าเขมชาติไม่ยอมขายที่ดิน วิเชษฐ์ชวนเฉลิมชาติไปเล่นการพนัน เฉลิมชาติก่อนจะวางสาย คิดว่าจะไปยืมวีดีโอใหม่ที่บ้านเพื่อนสักหน่อย

ตอนที่ 19 บุลลาเดินมาที่ซุ้มไม้แอบได้ยินเหมวลาคุยโทรศัพท์กับเพื่อนที่ชื่อเจท เธอนึกถึงว่าตนเองไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติพฤติกรรมแปลก ๆ เปรี้ยว ๆ อย่างที่เหมวลาทำ นึกไปว่าตั้งแต่คุณย่าเสียชีวิต ก็เหมือนขาดคนกลางที่จะเชื่อมโยงชีวิตของทุกคนเข้าหากัน คุณเฉลิมศรีกับสามีเองก็ไม่อยู่บ้าน เหมวลาเองก็แต่งตัวด้วยชุดนักศึกษาออกไปข้างนอก ขณะที่เธอเองก็กำลังหวั่นๆว่าเมื่อไหร่เธอกับพ่อจะต้องย้ายออกไป บุลลาได้ยินเหมวลาบอกเจทว่าเธอท้องและจะให้เจทช่วยอย่างไม่เดือดร้อนอะไรเลย เธอบอกเจทว่าจะไปเอาเด็กออก หากเด็กเป็นลูกของเขมชาติเธอคงเก็บเด็กไว้

บุลลาขยับตัวจะลุกขึ้น ไอ้ขาววิ่งเข้ามาหาบุลลา ทำให้เหมวลารู้ตัวว่าถูกแอบฟัง เธอต่อว่าบุลลาอย่างเกรี้ยวกราด เธอเล่าว่าเจทเองก็ไปทำแท้งมาสองสามหนแล้ว เหมวลาบอกบุลลาว่าอย่าไปบอกใครเด็ดขาด เธอให้บุลลาสัญญา บุลลารับปาก คุณป้าสลับศรีเรียกบุลลาไปหาที่บ้าน นางสอน

บุลลาเรื่องการรักนวลสงวนตัว สอนให้บุลลารู้จักรักตัวเอง อย่ายอมไปไหนมาไหนกับผู้ชายตามลำพัง อย่ายอมผู้ชายง่ายๆ ผู้หญิงง่ายๆนั้น โอกาสที่จะได้แต่งงานออกหน้าออกตาก็ยากเข้าไปอีก บุลลาคันปากอยากจะเล่าเรื่องเหมวลาให้คุณป้าสลับศรีฟัง แต่ติดที่เธอสัญญากับเหมวลาเอาไว้แล้ว

ตอนที่ 20 บุลลามัวแต่กังวลอยู่กับเรื่องของเหมวลา เสียงรถแล่นมาจอดทำให้บุลลาสะดุ้ง เธอดีใจมากที่เห็นเหมวลาก้าวลงมาจากรถ บุลลาเข้าไปถามเรื่องที่เหมวลาไปทำแท้งด้วยความเวทนา บุลลารู้สึกว่าความขุ่นข้องหมองใจตั้งแต่วัยเด็กหายไป บุลลาจัดแจงรินน้ำให้เหมวลาดื่ม เหมวลาเล่าว่าทุกวันนี้พวกนักเรียนนักศึกษาหลายคนต่างก็ไปทำแท้งทั้งนั้น บุลลาไม่รู้จะรู้สึกอย่างไรที่ตนเองไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติตัวเช่นเหมวลา แต่เธอก็มีคุณป้าสลับศรีช่วยอธิบายเรื่องความเป็นสาวให้ฟัง

คุณเฉลิมศรีกลับมาถามหานพพรกับคุณป้าสลับศรี บุลลารู้ดีว่าหากคุณป้าสลับศรีอยู่ เธอจะต้องขึ้นมารับใช้ที่เรือนใหญ่ ตกบ่ายบุลลาไปซ้อมดนตรีที่บ้านลุงสมาน ขณะนั้นลุงสมานกับอาประสิทธิ์กำลังขนของย้ายบ้าน เพราะเขาจะปิดตรอก สร้างตึกสูง ๆ น้าวิเชียรบอกบุลลาว่าจะยกเปียโนให้บุลลา บุลลาลุกไปกราบน้าวิเชียร ลุงสมานถามบุลลาว่าจะย้ายไปอยู่ที่ไหน รู้หรือยังว่าคุณเฉลิมศรีขายบ้านกับที่ดินไปแล้ว

ตอนที่ 21 บุลลานั่งร้องไห้ นพพรเข้ามาปลอบบุลลาแล้วบอกว่า ตราบใดที่มีลมหายใจอยู่เราก็ต้องสู้ บุลลารู้ดีว่าพ่อเป็นนักสู้มาตั้งนานแล้ว นพพรเข้าใจในความกลัวของบุลลา เพราะเธอมีพ่อตาบอดเช่นเขา มิได้มีพ่อตาดีเช่นคนอื่น บุลลาคิดว่าการออกไปต่อสู้ข้างนอกนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย นพพรบอกว่าถึงเขาจะตาบอด แต่แขนขาของเขาก็ยังดีอยู่ สมองก็ยังมี เขาจะต้องส่งบุลลาเรียนต่อให้ถึงที่สุดและ ไม่ยอมให้บุลลาออกจากโรงเรียนเพียงเพราะต้องย้ายออกไปอยู่บ้านเช่ากับพ่อตาบอด นพพรถามว่าบุลลาอยากเรียนอะไร บุลลาตอบว่าเธออยากเรียนอะไรที่สามารถทำมาหากินได้เร็ว ๆ นพพรบอกให้ลูกสาวเรียนอะไรก็ได้ที่เธอชอบ บุลลาตอบว่าเธออยากเรียนวาดรูป นพพรสนับสนุนให้บุลลาเรียนวาดรูป

คุณป้าสลับศรีมาหานพพรที่บ้าน นางบอกว่าจะไปอยู่ที่บ้านนอกและชวนนพพรกับบุลลาไปอยู่ด้วย นพพรบอกว่าเขาจำเป็นต้องอยู่ทำมาหากินที่กรุงเทพ ขณะที่บุลลาเองก็ต้องเรียนหนังสือ นพพรบอกคุณป้าสลับศรีว่าบุลลาจะเรียนวาดรูปและให้บุลลาไปหารูปที่วาดเก็บไว้มาให้คุณป้าสลับศรีดู บุลลาคิดไปว่าที่เธอรักการวาดรูปนั้นก็เพื่อทดแทนความเหงา ความจนที่ไม่สามารถออกไปเที่ยวข้างนอกได้เช่นเหมวลา หลายครั้งที่บุลลาต้องกัดฟันนอนร้องไห้อยู่ทุกคืน หากไม่มีพ่อเธอเองคงไปทำอะไรที่ไม่เหมาะสมเช่นเหมวลาไปแล้ว

ตอนที่ 22 บ้านเช่าใหม่ของบุลลาเป็นห้องแถวเช่าอยู่รวมกันหลายคน ข้างล่างมีห้องน้ำห้องส้วม ครัว และนอกชาน ซึ่งเป็นสถานที่ส่วนรวมของทุกคน ที่นี่เองบุลลาได้รู้จักกับเกื้อกัลยา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

เธอเป็นหมอนวด ผู้ชายอีกคนที่เช่าห้องอยู่ด้านบนเป็นใครบุลลาก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร เมื่อแรกที่เกื้อกัลยารู้ว่าบุลลาเป็นนักศึกษานั้น เธอเข้าใจว่าบุลลามีคนส่งส่วยให้ได้เรียนหนังสือ เธอบอกบุลลาว่างานสมัยนี้หายากเหลือเกิน แค่ออกไปข้างนอกก็ต้องเสียเงินแล้ว เกื้อกัลยาไม่อยากทำอาชีพที่คนอื่นดูถูกเช่นนี้หรอกหากไม่จำเป็น ถูกคนดูถูกสารพัด ไม่เหมือนคนรวยที่แม้จะทำตัวเหมือนผู้หญิงขายบริการ แต่กลับมองว่าเป็นสิ่งโก้เก๋ เกื้อกัลยาบอกว่าหากนพพรรู้ว่าคนที่นี่ทำมาหากินอะไรคงไม่อยากให้บุลลาอยู่ที่นี่ บุลลาบอกว่านพพรไม่ได้คบคนที่เปลือกหรอก ทำให้เกื้อกัลยาถูกใจมาก เธอบอกบุลลาว่าเย็นนี้จะซื้อขนมมาฝาก

เกื้อกัลยาเหลือบไปเห็นภาพวาดบุลลากับไอ้ขาวในกรอบก็ชอบใจ เกื้อกัลยาบอกว่าผู้ชายที่พักอยู่ข้างบนชื่อ พิสัย ทำงานเป็น รปภ. ท่าทางกะล่อน เกื้อกัลยาบอกว่าให้บุลลาระวังเอาไว้ เธอจึงปิดประตูห้องไว้ เมื่อเกื้อกัลยาไปแล้ว ลุงสมานมาส่งนพพรที่ห้อง เขาบอกให้บุลลาฝึกมือไว้เพราะอาจช่วยพ่อทำมาหากินได้ และจะช่วยบุลลาเรื่องเรียนต่อที่โรงเรียนเพาะช่างด้วย บุลลามองไปยังรั้วไม้ระแนงหน้าบ้านกับพุ่มพุระหงทำให้เธอนึกถึงทุกคนที่บ้านหลังเดิมแม้แต่เหมวลา

ตอนที่ 23 นพพรนึกถึงคุณเฉลิมศรี เขาถามว่าบุลลาได้อะไรมาเป็นอาหารเย็น บุลลาตอบว่าเธอได้แกงเนื้อและกะว่าจะผัดถั่วงอก กินข้าวเสร็จนพพรก็เข้านอนด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน เย็นนั้นเกื้อกัลยามาคุยกับบุลลาเกี่ยวกับงานการสมัยนี้ที่หายาก แม้แต่คนที่มีใบปริญญาก็ยังหางานยากเหลือเกิน และบอกบุลลาว่าผู้ชายคนที่พักอยู่ชั้นบนจะย้ายออกแล้ว บุลลานึกกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้าน นพพรเรียกบุลลาขอยาแก้ไข้ บุลลารีบนำน้ำกับยาแก้ไข้มาให้นพพร นพพรบอกว่าลุงสมานกำลังจะหางานเพิ่มให้กับเขา เขาไม่อยากให้บุลลาต้องลำบากเลย บุลลาอยากช่วยนพพรทำงานหารายได้ แต่นพพรยังไม่ยอม นพพรบอกให้บุลลาไปนอน ก่อนนอนบุลลาไปดูไอ้ขาวแล้วกลับเข้านอน

ฟ้าสางนพพรเรียกบุลลาให้เข้ามาดูแขนขวาของเขา มันยกไม่ขึ้น กระดิกไม่ได้ทั้งแขน เขาให้บุลลาพยายามนวดแขนแรง ๆ แต่เขาก็ยังกระดิกแขนไม่ได้อยู่ดี เขาคงเป็นโรคเดียวกับคุณปู่เสียแล้ว นพพรให้บุลลาไปตามลุงสมาน เธอนั่งรถแท็กซี่ลุงเย็นไปตามลุงสมาน ลุงสมานกับน้าวิเชียรมาช่วยกันพานพพรไปโรงพยาบาล ลุงสมานพานพพรไปหาหมอที่โรงพยาบาลเอกชนซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุด

ตอนที่ 24 บุลลามองแขนข้างที่กระดิกไม่ได้ของพ่ออย่างไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะเป็นไปได้ พ่อของเธอไม่สามารถใช้แขนข้างนั้นได้อีกแล้ว ลุงสมานจะย้ายนพพรไปที่โรงพยาบาลรัฐที่มีแผนกอนาถา เขาบอกวิเชียรว่าจะเอาเครื่องดนตรีไปจำนำก่อน บุลลาบอกว่าเธอมีสร้อยทับทิมของคุณย่าให้ลุงสมานนำไปขาย แต่ลุงสมานบอกว่าเก็บไว้ก่อน ให้นำเปียโนหลังเก่าไปขายเสีย ลุงสมานบอกว่าหากนพพรเล่นเปียโนไม่ได้ บุลลาก็ต้องไปเล่นเปียโนแทนนพพรที่วิเวียร่าบรีช ถ้าอย่างนั้นก็เก็บเปียโนหลังนั้นไว้ก่อนเผื่อว่าจะได้เอาไว้ซ้อมมือ

ตอนสายบุลลา ลุงสมานและวิเชียรเข้ามาเยี่ยมนพพร นพพรเสียใจมากกับคำว่าอัมพาต เขาคิดว่าทำไมตนเองไม่เป็นอัมพาตที่ขา เขาจะได้ใช้มือทำมาหากิน นพพรร้องไห้ด้วยความเสียใจ เขาอยากกลับบ้าน ลุงสมานตกใจ นพพรเคยเป็นนักสู้ แข็งแกร่ง แต่บัดนี้เขากลับท้อแท้ สิ้นหวัง ลุงสมานบอกนพพรว่าเขาจะพาบุลลาไปเล่นเปียโนที่วิเวียร่าบรีช นพพรจะตายไม่ได้ เขาต้องมีชีวิตอยู่เพื่อบุลลา หมอสุรพันธ์จะเขียนจดหมายแนะนำประวัติของนพพรไปที่โรงพยาบาลแห่งใหม่ด้วย เพื่อมิให้นพพรต้องเคว้ง ขณะที่ความแข็งแกร่งค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในจิตใจของบุลลา เธอพร้อมแล้วที่จะต่อสู้กับความทุกยากที่รออยู่เบื้องหน้า

ตอนที่ 25 บุลลามาที่บ้านของคุณเฉลิมศรี ภาพบ้านตรงหน้าทำให้เธอนึกถึงบ้านเดิม เธอบอกตัวเองว่าบ้านของคุณเฉลิมศรีเหมือนกล่องไม้ขีดไฟ เธอกดกริ่ง คนรับใช้ออกมา บุลลาบอกให้คนรับใช้ไปบอกว่าบุลลามาหา บุลลาได้เข้าไปในบ้าน คุณเฉลิมศรีถามว่ารู้ได้อย่างไรว่านางอยู่ที่นี่ บุลลาตอบว่ารู้จากเหมวลา คุณเฉลิมศรีบอกว่าเหมวลาไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว หางานที่ร้านบูติกให้ทำก็ทำได้ไม่นาน บุลลาบอกว่าเธอเรียนอยู่ที่เพาะช่าง แล้วเริ่มต้นขอความช่วยเหลือเรื่องเงินจากคุณเฉลิมศรี ตอนนี้เธอเล่นดนตรีอยู่ที่วิเวียร่าบรีช และจะหาเงินมาใช้ให้ แต่คุณเฉลิมศรีบอกว่าไม่มี เธอนำเงินไปลงทุนทางธุรกิจหมดแล้ว คุณเฉลิมศรีเข้าใจว่านพพรให้บุลลามาทวงเงินส่วนแบ่งจากการซื้อขายที่ดิน เธอไม่มีเงินหรอก ขนาดบ้านที่อยู่ยังต้องผ่อนกับธนาคารอยู่เลย คุณเฉลิมศรีบอกว่าจะไปธุระแล้วหยิบเงินสองร้อยบาทในกระเป๋าให้บุลลา เธอหยิบเงินใส่กระเป๋าเงียบ ๆ ด้วยความจำเป็น

บุลลากลับมาที่บ้านเธอดีใจมากเมื่อพบคุณป้าสลับศรี คุณป้าสลับศรีบอกว่าเธอร้อนใจมากเมื่อรู้ว่านพพรไม่สบาย คุณป้าสลับศรีฟังจากคำพูดของเกื้อกัลยากับเพื่อนแล้วก็รู้ว่าเกื้อกัลยาชวนบุลลาไปทำงาน คุณป้าสลับศรีให้เงินบุลลาห้าพันบาท บุลลารับเงินจากคุณป้าสลับศรีด้วยความตื้นตันใจ ก่อนไปเรียนบุลลาฝืนกินข้าวให้อยู่ท้อง เธอรู้ดีว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นบทพิสูจน์ความอดทนของเธอว่าจะผ่านความทุกข์ยากไปได้หรือไม่

ตอนที่ 26 เฉลิมชาติถามวิเชษฐ์ว่าเขาได้เงินส่วนแบ่งจากการขายที่ดินของคุณเฉลิมศรีเท่านี้เองหรือ วิเชษฐ์บอกว่าก็เฉลิมชาติติดหนี้บ่อนของเขาอยู่ห้าแสนไม่รวมหนี้สินที่ผ่านมา เฉลิมชาติไม่ได้อยากรู้เรื่องหนี้สินเท่าไหร่ เขาแค่อยากได้เงินเพิ่มเท่านั้นเอง วิเชษฐ์ชวนเฉลิมชาติไปดูหลักฐานการกู้เงินที่บ่อน เมื่อขับรถมาถึงบ่อน คุณเฉลิมศรีรออยู่แล้ว เธอบอกว่าตนเองไม่ได้กำไรจากหุ้นส่วนในบ่อน วิเชษฐ์ต้อนรับคุณเฉลิมศรีกับเฉลิมชาติที่ห้องทำงานชั้นบน คุณเฉลิมศรีถามว่าสองเดือนมานี้เธอยังไม่ได้รับเงินส่วนแบ่งจากหุ้นส่วนเลย เกรงว่าบ่อนจะขาดทุน วิเชษฐ์บอกว่าไม่มีทางขาดทุน เขาหยิบแฟ้มการกู้เงินของคุณเฉลิมศรีออกมาอธิบายว่า ที่คุณเฉลิมศรีไม่ได้รับผลกำไรเพราะเขาต้องหักผลกำไรมาใช้หนี้ คุณเฉลิมศรีเข้าใจและขอกู้เงินเพิ่ม โดยบอกว่าจะเอาเงินไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ช่วยค่ารักษานพพรที่โรงพยาบาล วิเชษฐ์เดาออกว่าเงินที่คุณเฉลิมศรียืมไปจะต้องกลับมาอยู่ในเซฟใบเดิมของเขาอย่างแน่นอน

เมื่อคุณเฉลิมศรีออกไปแล้ว วิเชษฐ์คิดเงินให้เฉลิมชาติดูว่าเขากู้เงินไปเท่าไหร่ เฉลิมชาติคิดว่าวิเชษฐ์คือที่พึ่งทางเดียวที่ทำให้เขามีเงินใช้ ไม่เหมือนเขมชาติน้องชายของเขาที่พึ่งอะไรไม่ได้ วิเชษฐ์ถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเฉลิมชาติกับเหมวลาทั้งที่ความจริงเขาไม่ได้สนใจเรื่องของเฉลิมชาติมากเท่าผลประโยชน์ต่าง ๆ เลย โดยเฉพาะส่วนแบ่งจากการขายที่ดินส่วนซึ่งเฉลิมชาติและเขมชาติเป็นเจ้าของร่วมกันที่สี่พระยา หากเขมชาติตกลงยอมขายที่ดินนั่นแหละ เขาจึงจะถือว่าเป็นความสำเร็จอีกขั้นของเขา

ตอนที่ 27 เหมวลายืนอยู่ที่ท่าน้ำหลังบ้านของเขมชาติ ภาพเรือบรรทุกข้าว ภาพผู้หญิงบนเรือกำลังให้นมลูกไม่เจริญตาเลยสักนิด ทุกอย่างดูน่าเบื่อไปหมด แม้แต่เหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตก็ดูซ้ำซากจำเจเหลือเกินเธอนึกโมโหที่เฉลิมชาติไม่อยู่ทั้งที่นัดกันไว้แล้ว เหมวลามองเลยไปยังสตูดีโอของเขมชาติ นึกถึงบ้าน พ่อเลี้ยงและแม่ที่มีแต่ความน่าเบื่อ เหมวลาตะโกนถามนายป้องว่าเขมชาติอยู่ในสตูดีโอทั้งวันอย่างนี้บ่อย ๆ หรือ นายป้องบอกว่าตอนนี้เขมชาติเลิกไปวาดรูปตามบ้านแล้ว ใครอยากวาดรูปก็ต้องมาที่สตูดีโอ มีคนจะขายที่ข้างบ้านให้เขมชาติ เขากำลังคิดจะขยายที่ทางทำเป็นสวนสวยๆสำหรับให้คนมานั่งเป็นแบบให้เขาวาดรูป เหมวลานึกถึงเฉลิมชาติที่ไม่มีความตื่นเต้นอะไรเลย ทุกครั้งที่กระโดดใส่กันมันก็แค่การระบายความเหงาเท่านั้น และที่เธอมาหาเฉลิมชาติก็เพราะไม่มีอะไรจะทำเท่านั้นเอง ขณะที่เขมชาติเป็นหนังสือที่อ่านยากหรือเธอเองไม่มีปัญญาจะอ่านได้รู้เรื่อง

เหมวลานึกสนุก เดินเข้าไปที่สตูดีโอของเขมชาติ เดินผ่านต้นลั่นทม เก็บดอกขึ้นมาแซมผมแล้วเดินเข้าไปในสตูดีโอ เขมชาติกำลังหลับอยู่ เหมวลายืนมองเขมชาติ สมองของเธอจินตนาการไปว่าเธอได้นอนก่ายกอดเขาอยู่บนเตียง แล้วเหมวลาก็ต้องด่าตนเองในใจเมื่อเท้าไปเตะขาเก้าอี้ที่วางเกะกะอยู่จนได้ เขมชาติตื่นขึ้นมาเห็นเหมวลายืนจ้องเขาอยู่ก็ไม่พอใจ เหมวลาบอกว่าเธอนัดกับเฉลิมชาติ แต่เขายังไม่มา เขมชาติพูดเสียงหงุดหงิดว่าเขากำลังมีงานเร่ง เฉลิมชาติมาถึงพอดี เขาก้าวเข้ามาในสตูดีโอเขาถามเหมวลาว่าเธอไปเยี่ยมนพพรที่โรงพยาบาลหรือยัง เหมวลาบอกว่าเธอยังไม่ได้ไป เธอไม่อยากไป เพราะเธอเกลียดโรงพยาบาล เขมชาติถามว่านพพรเป็นอะไร เหมวลาบอกว่านพพรเส้นเลือดในสมองแตก คงเป็นอัมพาตถาวร ตอนนี้บุลลาเล่นดนตรีหาเลี้ยงพ่ออยู่ที่ร้านทอม กลางคืนตอนสองทุ่มเธอเล่นดนตรีอยู่ที่ห้องอาหารวิเวียร่าบรีช เฉลิมชาติกับเหมวลาออกไปแล้ว เขมชาตินึกถึงภาพวาดหญิงสาวกับหมาที่เขาเคยวาดลงนิตยสารฉบับหนึ่ง เสียงเหมวลาพูดถึงวันวาเลนไทน์ เขมชาติเปิดนิตยสาร เห็นโฆษณาที่บุลลาจะบรรเลงเปียโนในค่ำคืนนี้ เขาจัดแจงหมุนเลขหมายให้เลขาช่วยจองโต๊ะที่ห้องอาหารวิเวียร่าบรีชให้ แล้วตะโกนบอกนายป้องให้

ขัดรองเท้าให้ เขาสั่งว่าคืนนี้เขาจะกลับดึกสักหน่อย เขามาถึงวิเวียร่าบรีชตอนงานเริ่มไปแล้วเกือบครึ่งชั่วโมง เขมชาติเดินไปที่โต๊ะมองบุลลาเล่นเปียโน ก่อนจะหยิบกระดาษเช็ดมือขึ้นมาเขียนชื่อเพลงเป็นภาษาอังกฤษส่งให้บริกรณ์นำไปให้บุลลา ครู่ต่อมาเพลงWhy do I love you so.ก็ดังขึ้น ช่วงพักครึ่งเวลาเขมชาติลุกขึ้นไปหย่อนเงินลงในแก้วคอนญัก เขาถามถึงนพพร เขมชาติบอกว่าเขาจะกลับมาฟังเพลงอีก เขมชาติกลับออกไปแล้ว แต่หัวใจของบุลลากลับเต็มไปด้วยความปลื้มปิติ

ตอนที่ 28 บุลลากลับมาบ้านด้วยความดีใจ เธอร้องเรียกพ่อเสียงดัง ย่อตัวลงกอดไอ้ขาว เมื่อพ่อเดินออกมาบุลลาก็โผเข้ากอดพ่อ บุลลาบอกพ่อว่าเธอได้งานเล่นดนตรีประจำที่ห้องอาหารวิเวียร่า บุลลาบอกว่าชุดที่เธอใส่ในวันนี้เป็นเสื้อผ้าเก่าของเหมวลาที่เธอไปให้ยายซิ้มห้องแถวใกล้เคียงช่วยแก้ให้ ลุงสมาน น้าวิเชียรพูดถึงความจนของตนเองด้วยรอยยิ้ม ตอนออกเล่นดนตรีใหม่ ๆ นั้นไม่มีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ ลุงสมานสอนบุลลาว่าอย่าเห็นเงินเป็นสารณะมาก เขาพูดถึงเรื่องรูปที่บุลลาวาดว่าน่าจะเอาไปให้เขมชาติดู เขมชาติเป็นพวกอาร์สตีส รักอิสระ คงไม่อยากผูกพันกับใคร บุลลาคิดว่าหากมีโอกาสเธอเองก็อยากนำรูปไปให้เขมชาติช่วยดู ลุงสมานพูดถึงชีวิตของตนเองว่าเขาเคยผ่านการมีภรรยามาหลายคนแล้ว ทั้งแม่ค้า พาสเนอร์ แต่ก็ทิ้งไปหมดเพราะลุงสมานเห็นเพื่อนดีกว่าภรรยา ลุงสมาน น้าวิเชียร น้าประสิทธิ์ยกเงินที่ได้จากการเล่นดนตรีทั้งหมดให้บุลลากับพ่อ

เมื่อลุงสมาน น้าวิเชียร น้าประสิทธิ์กลับไปแล้วนพพรถามบุลลาว่าเหนื่อยไหม เพราะเขาที่ทำให้ลูกลำบาก บุลลาบอกนพพรว่าเหนื่อยกว่านี้เธอก็ทำได้ เธออยากให้พ่อสบาย คุณป้าสลับศรีเคยบอกว่าการกตัญญูต่อบุพการีเป็นสิ่งที่ลูกควรกระทำอยู่แล้ว บุลลาบอกนพพรตามตรงว่าก่อนที่ลุงสมานจะหางานให้เธอได้นั้น เธอเองก็กลัวเหลือเกินว่าจะต้องเข้าตาจนจนต้องทำงานเหมือนเกื้อกัลยา บุลลาคิดเสมอว่าถึงเธอจะอยากมีเสื้อผ้าสวย ๆ ใส่ อยากสุขสบาย แต่ตราบใดที่ความจำเป็นจนถึงขนาดอะไรก็เอายังไม่มาถึงละก็ เธอจะไม่ยอมให้กิเลสอกุศลมูลเข้ามาเปลี่ยนเข็ม เปลี่ยนวิธีการต่อสู้ของเธอเด็ดขาด

ตอนที่ 29 บ่ายวันหนึ่ง บุลลาดีใจมากที่พบเหมวลาในร้านอาหารแห่งหนึ่ง แม้ฐานะของเธอจะตกต่ำลง แต่เหมวลาก็ยังคงใช้ชีวิตหรูหราเหมือนเดิม เหมวลาบอกว่าเฉลิมชาติเองก็แย่ ไม่มีเงินมาให้เธอใช้หรอก ตอนนี้เธอต้องหาเงินใช้เอง เหมวลาถามว่าบุลลามีรายได้จากการเล่นดนตรีเท่าไหร่ และถามว่าบุลลาได้เรียนหนังสือไหม บุลลาตอบว่าเธอเรียนอยู่เพาะช่าง หากวาสนาดีคงได้ไปเรียนที่ศิลปากร เหมวลาบอกว่าเธอไม่ได้อยู่ที่บ้านกับแม่แล้ว ออกมาอยู่เองดีกว่า มีอิสระมากกว่า คุณเฉลิมศรีมาตามแต่เธอไม่ยอมกลับ เหมวลานึกขึ้นได้ว่าเธอมีนัด รถคันหรูแล่นเข้ามาจอด แล้วเหมวลาก็เดินไปขึ้นรถคันนั้น

ลุงสมานมาตามบุลลาไปเล่นดนตรี แล้วสอนบุลลาว่าอย่าฟุ้มเฟือ ค่อยๆก้าวไปทีละก้าว ถึงเหงื่อจะหยด แต่จิตใจยังสงบ เหมวลาเองก็คงขายบริการทางโทรศัพท์ บุลลาบอกว่าเย็นนี้เธอจะ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

พาพ่อไปพบหมอก่อนไปเล่นดนตรี บุลลาเดินกลับบ้าน หลังจากเตรียมอาหารเย็นให้พ่อแล้ว เธอก็หอบชุดสวยไปเปลี่ยนที่โรงแรม ขณะกำลังยืนรอรถอยู่นั้น เขมชาติขับรถผ่านมาพอดี บุลลาจึงได้ขึ้นรถเขมชาติไปเล่นดนตรี เมื่อก่อนเขมชาติรู้สึกว่าตนเองสนใจชีวิตความเป็นอยู่ของบุลลา จนถึงวันนี้เขาก็ยังมองความเป็นไปของบุลลาอย่างนิยมชมชอบ เขมชาติบอกให้บุลลานำรูปที่เธอวาดมาให้เขาดู บุลลาบอกว่าเธอชอบวาดรูปมาตั้งแต่เล็กแล้ว เธออยากเลี้ยงตัวเองด้วยการวาดรูปให้ได้

ตอนที่ 30 เฉลิมชาติมาหาเขมชาติที่สตูดีโอ เขมชาติตำหนิพี่ชายที่พาเหมวลามานอนที่บ้านของเขา เฉลิมชาติเล่าให้เขมชาติฟังว่าเหมวลาไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว เธอทำงานหาเงินใช้เอง เฉลิมชาติเอ่ยชวนให้เขมชาติเข้าร่วมหุ้นกับวิเชษฐ์ และเกลี้ยกล่อมให้เขมชาติยอมเซ็นชื่อขายที่ดินที่สี่พระยาทำให้เขมชาติโกรธมาก อย่างไรเขมชาติก็ไม่ยอมขายที่ดินที่สี่พระยาเด็ดขาด เขายิ่งโกรธเมื่อรู้ว่า

เฉลิมชาติจะนำเงินไปลงทุนตั้งบ่อน เฉลิมชาติบอกว่าบ่อนของวิเชษฐ์ไม่มีทางถูกปราบปรามลงไปได้ เพราะอยู่ภายใต้อิทธิพลของพวกเจ้าพ่อทั้งหลาย แม้แต่คุณเฉลิมศรีเองก็เป็นหุ้นส่วนในบ่อนแห่งนี้ด้วย แต่เขมชาติก็ไม่ยอมเซ็นชื่อขายที่ดิน เฉลิมชาติจึงต้องออกจากสตูดีโอไปอย่างหัวเสีย

เขมชาติโกรธที่ตนเองไม่สามารถทำให้เฉลิมชาติสำนึกได้เลย

พลบค่ำเขมชาติขับรถไปที่โรงแรม บุลลาเอาภาพวาดมาให้เขมชาติดูและเล่าว่าลุงสมานจะให้เธอไปเล่นดนตรีแทนพ่อที่ห้องส่งโทรทัศน์ร่วมกับคุณมัทนี คนที่ร้องเพลงไทยเดิมเพราะที่สุดในรายการการกุศล เขมชาติดูภาพวาดให้บุลลาแล้วติว่าคงต้องฝึกฝนอีกมาก เขมชาติให้บุลลาไปเรียนวาดรูปกับนักเรียนที่บ้านของเขาทำให้บุลลาดีใจมาก ลุงสมานเดินมาตามบุลลาไปแต่งตัวเตรียมเล่นดนตรีแล้วนำหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งมาให้เขมชาติดู

ตอนที่ 31 ในหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวการทะลายบ่อนการพนันของวิเชษฐ์ เฉลิมชาติถูกจับ เขมชาติต้องไปประกันตัวเฉลิมชาติออกมา แต่เฉลิมชาติก็ยังไม่สำนึก เขายังคงยกย่องความฉลาดของวิเชษฐ์ที่ไม่เดือดร้อนเลยแม้แต่น้อย คุณเฉลิมศรีเองก็ถูกจับ เขมชาติมีปากเสียงกับเฉลิมชาติเรื่องการขายที่ดินอีกครั้ง เขมชาติยังคงยืนยันว่าจะไม่ขายที่ดิน เฉลิมชาติโกรธและต้องการเงินเพราะนี่เป็นทางสุดท้ายที่จะทำให้เขาได้เงิน เขมชาติเดินหนีไปยังศาลาท่าน้ำ ขับเรือยนต์ออกไป ขณะที่เฉลิมชาติงัดตู้เก็บเครื่องลายครามรุ่นปู่ย่าไปขาย และเรียกเพื่อนมาช่วยกันขนขึ้นรถ เขมชาติกลับมา เขาเสียดายมากเมื่อรู้ว่าเฉลิมชาติขนของโบราณของปู่ย่าที่เขาสะสมไปขาย เขมชาติสั่งนายป้องว่าอย่าให้ใครเข้ามาในบ้านเขาเด็ดขาด ถ้าใครขัดขืนโทรศัพท์เรียกตำรวจได้เลย

บุลลาเล่นดนตรีเพลงสุดท้ายแล้ว เขมชาติเข้ามาที่ห้องอาหาร ลุงสมานเล่าว่าบุลลาเกิดไอเดียใหม่ว่าจะเล่นดนตรีกับวงเครื่องสาย เขมชาติเล่าว่าเขากำลังปวดหัวกับเฉลิมชาติ เฉลิมชาติคง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

โกรธที่เขาไม่ยอมขายที่ดินให้ ลุงสมานบอกว่าบุลลาเองก็เช่าบ้านอยู่หลังตึกแถวของเขมชาตินั่นเอง บุลลาเดินเข้ามาสมทบและบอกว่าเธอไปเยี่ยมคุณเฉลิมศรีมาแล้ว เธอคงจะวุ่นวายหน่อย บ้านที่ผ่อนกับธนาคารอยู่ก็คงถูกยึดคืน ระหว่างนั่งรถกลับบ้านด้วยกัน ลุงสมานบอกบุลลาว่าเขมชาติเป็นเจ้าของตึกแถวหน้าบ้านเช่าของเธอ เรื่องระหว่างเขมชาติกับเฉลิมชาติคงไม่จบลงโดยง่ายเพราะเฉลิมชาติติดการพนัน ตำรวจทะลายบ่อนนี้ก็ยังมีบ่อนอื่น บุลลานึกถึงตึกแถวหน้าบ้านเช่าของเธอ ลุงสมานนึกดีใจที่เขมชาติไม่ขายตึกแถว

ตอนที่ 32 นพพรบอกลูกสาวว่าวันจริงจะไปดูบุลลาเล่นดนตรีให้ได้ บุลลาอ้อนวอนให้นพพรไปดูเธอเล่นดนตรีแต่นพพรยังยืนยันคำเดิม บุลลาตกใจวูบที่เห็นหน้าพ่อของเธอขาวซีด แต่เมื่อเพ่งมองดีๆก็ไม่พบสิ่งผิดปรกติใด หลังจากนั้นเธอจะไปเล่นดนตรีในงานฉลองนิตยสารฉบับหนึ่ง บุลลากังวลว่าตนเองจะเล่นดนตรีได้ไม่ดี นพพรให้กำลังใจบุลลาว่าเธอจะต้องเล่นดนตรีได้ดีเหมือนพ่อ ลุงสมานเดินมาตามบุลลาและเตือนว่าอย่าลืมชุดที่จะเอาไปใส่เล่นดนตรีที่โรงแรมเย็นนี้ บุลลายังคงกังวลว่าตนเองจะเล่นได้ไม่ดีแม้พ่อจะตะโกนไล่หลังให้กำลังใจมา

บุลลาเล่นเปียโน นึกถึงใบหน้าขาวซีดเหมือนกระดาษของพ่อ เธอพยายามไล่ภาพนั้นออกไปแล้วเล่นเพลงราตรีประดับดาวต่อ เธอสามารถเล่นดนตรีได้ดีเป็นที่ชื่นชมของคุณมัทินี แล้วเริ่มต้นเล่นเพลงคลื่นกระทบฝั่งซึ่งเป็นเพลงลาต่อ เสร็จจากการซ้อมดนตรีเขมชาติบอกว่าเขาได้รับบัตรเชิญจากบก.นิตยสารที่เคยลงรูปบุลลาและเล่าให้บก.ฟังว่าบุลลาเป็นคนเดียวกับหญิงสาวในภาพวาดคนกับหมา บก.อยากรู้จักบุลลา เขมชาติจึงชวนบุลลาไปรับประทานอาหารรอบดึกกับบก.ด้วย

คืนนั้นบก. ดีใจมากที่ได้พบบุลลา เขมชาติแนะให้บก.รับภาพวาดของบุลลาไปลงนิตยสาร บก.สนใจบุลลากับพ่อและนึกอยากสัมภาษณ์ชีวิตของสองพ่อลูกลงนิตยสาร บก.ชวนบุลลาไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อาร์ตเวิร์ตด้วยกัน และบอกเขมชาติว่าจะขอไปเก็บภาพตึกแถวโบราณ เขมชาติพงกศีรษะรับ

เขมชาติขับรถมาส่งบุลลาที่บ้าน มองเห็นแสงไฟสว่างมาจากทิศทางบ้านของบุลลา เมื่อขับรถมาใกล้ถึงตึกแถวเขมชาติก็พบว่ามีการปิดถนน ตำรวจดับเพลิงวิ่งวุ่น บุลลาเปิดประตูรถลงไปด้วยความเป็นห่วงพ่อ เขมชาติตามไป เธอพบไอ้ขาววิ่งพล่านอยู่ที่ป้ายรถเมล์ ก่อนที่บุลลากับไอ้ขาวจะวิ่งเข้าไปในตรอกสวนกับคนหนีไฟที่วิ่งสวนออกมา เขมชาติเห็นเฉลิมชาติยืนยิ้มเหี้ยมเกรียมอยู่ในที่เกิดเหตุ เขมชาติมองเห็นผู้คนกำลังกันบุลลาออกจากไฟ เธอกำลังด่าทอคนที่กำลังรั้งตัวเธอเอาไว้ เขมชาติเข้าไปจับแขนบุลลาเอาไว้ ใบหน้าของเธอเปื้อนเขม่าไฟ ถุงไนลอนที่เธอสวมใส่เปื้อนเขม่าไฟฉีกขาดเป็นทางยาว

ตอนที่ 33 เขมชาติมองภาพซากตึกแถวและที่อยู่อาศัยที่ถูกไฟไหม้ด้วยความเจ็บปวด บุลลานั่งร้องไห้อยู่ตรงน้ำสกปรกที่ไหลมาจากจุดที่ถูกเพลิงไหม้ เสียงผู้หญิงด่าทอคนเผาตึกแถวผ่านหู

เขาไป ลุงสมานเดินเข้ามาสมทบและถามหานพพร เขมชาติบอกให้ลุงสมานเฝ้าบุลลาเอาไว้ แล้วเขาก็ขับรถไปหาวิเชษฐ์ที่บ้าน เขาพยายามซักไซ้เอาความจริงจากวิเชษฐ์ว่าวิเชษฐ์อยู่เบื้องหลังการเผาตึกแถวหรือไม่ แต่วิเชษฐ์ก็ยังใจเย็นพอที่จะไม่ยอมรับ วิเชษฐ์มองเขมชาติอย่างสมเพช แม้จะตกใจอยู่บ้างเมื่อเขมชาติบอกว่าเขาพบเฉลิมชาติในที่เกิดเหตุ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีคนตายหลายศพ โดยเฉพาะนพพรพี่ชายคนละแม่ของคุณเฉลิมศรีก็ตายในกองไฟ แล้วเขมชาติก็เดินออกจากบ้านของวิเชษฐ์ไป คล้อยหลังของเขมชาติ ภรรยาของวิเชษฐ์ก็มาบอกว่า เฉลิมชาติมาถึงก่อนหน้าเขมชาติ เธอจึงให้หลบอยู่ในบ้านก่อน

เฉลิมชาติมาขอกู้เงินจากวิเชษฐ์ เขาจะไปอยู่กับเพื่อนที่สิงคโปร์ วิเชษฐ์ต่อว่าเฉลิมชาติว่าไปอยู่ในที่เกิดเหตุทำไม วิเชษฐ์โกรธมากที่เขมชาติยังคงยืนยันว่าจะไม่ยอมขายที่ดิน เฉลิมชาติขอกู้เงินจากวิเชษฐ์ วิเชษฐ์ทำสัญญาเงินกู้ให้เฉลิมชาติเซ็นและบอกว่าดอกเบี้ยทบต้นเท่าตัว เฉลิมชาติจึงได้รู้สำนึกตามที่เขมชาติพูดว่า วิเชษฐ์ก็เหมือนผีดิบที่พร้อมจะสูบเอาผลประโยชน์จากคนที่ให้ประโยชน์แก่เขา แต่เขาก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้แล้ว เฉลิมชาติออกจากบ้านไปแล้ว วิเชษฐ์รู้ดีว่าถึงอย่างไรอีกไม่นานเฉลิมชาติก็ต้องกลับมาหาเขาอีกครั้งอย่างแน่นอน

ตอนที่ 34 ลุงสมานตกใจเมื่อได้ยินเสียงบุลลากรีดร้องมาจากหน้าเปียร์โน วันนี้เป็นวันซ้อมวันแรกหลังจากพ่อตาย บุลลาร้องไห้และบอกทุกคนว่าเธอเล่นเปียโนไม่ได้ เธอลืมทุกอย่างเหมือนไม่เคยเล่นดนตรีมาก่อน เธอจำไม่ได้เหมือนไม่เคยได้ยินเพลงคลื่นกระทบฝั่งมาก่อน บุลลาเปิดประตูออกไปจากห้องส่ง เขมชาติวิ่งตามออกไป เขาถามบุลลาว่าเป็นอะไร เธอตอบว่าเธอเล่นไม่ได้ เล่นไม่เป็น อ่านโน๊ตไม่ออก ลุงสมานตามออกมา เขาไม่เข้าใจว่าทำไมบุลลาจึงลืมเพลงของนพพรได้ เขมชาติพาบุลลากลับบ้านเรือนไทยของเขา เขาให้เธอพักอยู่ที่บ้านเรือนไทยมานับตั้งแต่วันที่เกิดไฟไหม้บ้านของบุลลา ลุงสมานลองทดสอบความสามารถทางด้านดนตรีของบุลลาดูแล้วและพบว่าเธอเล่นไม่ได้จริง ๆ เขาต้องขอยกเลิกที่จะให้บุลลาไปแสดงดนตรีที่สถานีโทรทัศน์ คุณป้าสลับศรียืนยันว่าจะพาบุลลากลับไปอยู่บ้านนอก เขมชาติลองไปคุยกับบุลลา บุลลาร้องไห้เมื่อคิดไปว่าเธอคงเป็นโรคความจำเสื่อม มันเริ่มที่ความจำทางด้านดนตรี แล้วมันก็จะลามไปที่ความจำด้านอื่น ๆ ต่อไปเธอก็จะไม่สามารถจำทุกคนได้ และตายในที่สุด บุลลายังคงยืนยันว่าจะกลับบ้านนอกกับคุณป้าสลับศรี

เขมชาติขับรถมาหาบุลลาที่บ้านนอก พบคุณป้าสลับศรี เขามาขอให้บุลลาไปพบพบแพทย์ เขมชาติถามหาบุลลากับคุณป้าสลับศรี บุลลาอยู่ที่ไร่ถั่วนั่นเอง เขมชาติเข้าไปเกลี้ยกล่อมให้บุลลาไปพบแพทย์ บุลลาบอกเขมชาติว่าเธอกลัว เขมชาติกอดบุลลาเอาไว้แน่น เขาจูบบุลลาด้วยแรงปรารถนาที่เกิดขึ้นในใจ แล้วบอกรักบุลลา น่าแปลกที่ความกลัวในใจของบุลลาหายไป เธอยอมไปพบแพทย์

เขมชาติพาบุลลากลับกรุงเทพ คุณป้าสลับศรีเตรียมของใช้ของตนเองและหลานสาวตามมาด้วย เขมชาติบอกคุณป้าสลับศรีว่าวันพรุ่งนี้เขาจะพาบุลลาไปพบแพทย์ทางระบบประสาท

การตรวจทางระบบประสาท สมองและร่างกายไม่พบสิ่งผิดปรกติ แพทย์จึงส่งบุลลาไปตรวจกับแพทย์ทางด้านจิตเวช และพบว่า จิตใจของบุลลาได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากการสูญเสียพ่อ ที่เรียกว่าอาการเมลตัมช็อก ซึ่งเป็นความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใต้สำนึก หากลบความเจ็บปวดออกจากจิตใต้สำนึกได้ บุลลาก็จะหายเป็นปรกติ โดยแพทย์จะรักษาโดยใช้วิธีสะกดจิตทางการแพทย์ เขมชาติได้ยินคำพูดของแพทย์แล้วก็ได้แต่กังวลว่าจะได้ผลหรือไม่

ตอนที่ 36 เขมชาติเล่าให้คุณป้าสลับศรีฟังที่ศาลาท่าน้ำว่าแพทย์จะรักษาบุลลาด้วยการสะกดจิต เขาจะสะกดให้บุลลานึกย้อนไปถึงวันที่หัดเล่นเปียร์โนใหม่ ๆ ตอนเธอยังเด็ก พรุ่งนี้แพทย์จะให้บุลลาเล่นเปียร์โนภายใต้ภาวะสะกดจิต

วันต่อมาเขมชาติเตรียมเปียโนหลังใหม่ไว้พร้อมที่สตูดีโอของเขา ลุงสมานเข้าไปดูและลูบคลำเปียร์โนหลังใหม่อย่างพอใจ เขมชาติขอให้ลุงสมานร่วมมือด้วย หลังจากนั้นหมอจะทำการบำบัดทางจิตใจให้บุลลาด้วย

เช้าวันต่อมา ลุงสมานนึกถึงเพลงที่บุลลาเคยหัดเล่นมาตั้งแต่เด็ก แล้วเสียงเปียร์โนก็ดังขึ้นชัดขึ้นชัดขึ้นใต้ภาวะสะกดจิตของบุลลา กระทั่งวันที่ห้าของการรักษา ซึ่งเป็นวันที่บุลลาต้องเล่นเปียร์โนเพลงคลื่นกระทบฝั่ง เพลงที่นพพรโค้ชให้บุลลาก่อนตาย แล้วเสียงเปียร์โนก็ดังขึ้น ตามมาด้วยเพลงชุดที่จะใช้เล่นในสถานีโทรทัศน์ หลังจากประตูสตูดีโอเปิดออก หมอปิยพันธ์ก้าวออกจากห้องแล้วบอกว่าต่อไปเขาจะลองให้บุลลาเล่นเปียร์โนโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้ภาวะสะกดจิต และรักษาต่อด้วยวิธีจิตบำบัดให้บุลลาเข้าใจว่าการตายของคนเรานั้น สภาพการตายขึ้นอยู่กับกรรมของแต่ละคน

ตอนอวสาน ทุกคนมองดูบุลลานั่งอยู่หน้าแกรนต์เปียร์โน แม้ว่าท่าทางของบุลลาจะไม่แน่ใจก็ตาม หมอปิยพันธ์บอกเขมชาติให้ขอเพลง เขมชาติหย่อนธนบัตรใบละร้อยสองใบลงบนแก้วคอนญักและขอให้บุลลาเล่นเพลงWhy do I love you so เพลงที่เธอเล่นในวันวาเลนไทน์ ต่อด้วยเพลงคลื่นกระทบฝั่ง เพลงชุดสุดท้ายที่นพพรโค้ชให้ก่อนตาย ขณะเล่นนั้นเสียงของหมอปิยพันธ์ยังดังอยู่ในหู ความตายของพ่อเป็นสิ่งที่ใครๆต้องเผชิญทั้งนั้นไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว เขมชาติเดินเข้าไปวางมือบนบ่าบุลลา เขมชาติบอกให้บุลลาลองไปเล่นเปียร์โนที่วิเวียร่าบรีชอีกครั้ง บุลลารับปากจะไปเล่นดู เธออยากลองว่าจะทำได้เหมือนเดิมหรือเปล่า

วันที่บุลลาจะเล่นเปียร์โนที่วีเวียร่าบรีชมาถึง เขมชาติบอกว่าอาจารย์ศุภทัศน์ หัวหน้าวงซิมโฟนีออเคสตร้าก็มาร่วมฟังเพลงด้วย มนนินีเจ้าของแผนกงานเลี้ยงเก็บโต๊ะที่สามารถมองเห็นคนเล่นอย่างชัดเจนให้เขมชาติ เขมชาติถอนใจเฮือกเมื่อเพลงลาวีออง โรสดังขึ้น ขณะนั้นลุงสมาน

ลุกไปที่โต๊ะอาจารย์ศุภทัศน์ หลังการเล่นเปียร์โนจบลง ลุงสมานมาคุยกับเขมชาติว่าจะว่าอย่างไร หากบุลลาจะไปเล่นเปียร์โนที่วงสยามซิมโฟนีออเคสตร้า บุลลาตกลงจะไปเล่นเปียร์โนกับวงสยามซิมโฟนี

ขณะเดินทางกลับบ้าน บุลลาหลับอยู่ข้างๆเขมชาตินั่นเอง กลับถึงบ้านเขมชาติปลุกบุลลาและพาไปนั่งเล่นที่ท่าน้ำ เขมชาติกอดบุลลาเอาไว้ บุลลาขอบคุณเขมชาติที่หวังดีกับเธอมาโดยตลอด เขมชาติบอกว่าที่เขาสนใจบุลลาเพราะเธอไม่ยอมแพ้กับอะไรง่ายๆ เขมชาติบอกบุลลาว่าทุกอย่างในชีวิตของเขาอยู่ตัวแล้ว แต่ยังไม่ได้สร้างครอบครัวเลย บ้านริมน้ำนี้คงต้องเก็บไว้เผื่อว่าเฉลิมชาติจะกลับมาขอข้าวกิน ขออาศัยนอน บุลลานึกถึงหลายคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ ทั้งคุณย่า คุณเฉลิมศรี เหมวลา และพ่อ เธอบอกกับพ่อในใจว่าเธอสามารถเดินมาถึงจุดที่พ่อต้องการแล้วหลังจากต่อสู้กับความทุกข์ยากมานาน และนั่นก็เป็นธรรมดาของชีวิตคนที่ต้องพบทั้งสุขและทุกข์

8. ผึ้งนางพญา

โดย เกตุวดี (2544)

ตอนที่ 1 ภุมรีงดงามอยู่ในชุดแต่งงาน ชุดไทยบรมพิมาน เตรียมตักบาตรกับทางเจ้าบ่าวในตอนเช้า คุณหญิงพวงผกามองลูกสาวด้วยความภูมิใจที่สามารถเกลี้ยกล่อมให้ภุมรีแต่งงานกับภูวิทย์ ชายหนุ่มเจ้าของฟาร์มโคนมเพราะคุณหญิงพวงผกายังจำเป็นต้องรักษาหน้าตาทางสังคม หลังจากรู้จักภูวิทย์ได้สามเดือน ภูวิทย์ก็ตกลงแต่งงานกับภุมรี สีหน้าของภุมรีไม่ค่อยสดใสนักเพราะแทบไม่ค่อยได้นอนมาทั้งคืน ภูวิทย์ในชุดไทยราชปแตนเดินมาหาภุมรี เขาชมว่าภุมรีสวย แต่ภุมรีเพียงยิ้มให้นิดหนึ่งเท่านั้น ภูวิทย์ทุ่มเงินสินสอดหลายล้านบาท และน่าจะทำให้คุณหญิงพวงผการ่ำรวยไปหลายปี เขาจัดงานเลี้ยงอย่างยิ่งใหญ่สมหน้าสมตาของทั้งสองฝ่าย ภูวิทย์ตั้งใจว่าจะพาภุมรีไปส่งตัวเข้าหอที่เรือนหอในไร่นางพญา จังหวัดสระบุรี ภุมรีรู้สึกเบื่อรอยยิ้มของคนรอบข้าง ร้อนรำคาญไฟที่สาดส่องเข้ามา งานเลี้ยงสิ้นสุดลงเวลาห้าทุ่ม ภูวิทย์เมาจนแทบทรงตัวไม่ได้ แต่ก็ยืนยันที่จะกลับไปส่งตัวเข้าหอที่ไร่นางพญาให้ได้ โดยไม่ฟังคำทัดทานของภุมรี แม้คุณหญิงพวงผกาจะแนะนำให้ภูวิทย์ส่งตัวที่โรงแรม ภูวิทย์ก็ไม่ยอม

ตอนที่ 2 คุณหญิงพวงผกาขับรถตามภุมรีมาเก็บเสื้อผ้าที่บ้าน โดยมีภูวิทย์นั่งดื่มรออยู่ด้านล่าง ภุมรีไม่ดีใจกับการแต่งงาน เอาตัวเข้าแลกเพื่อรักษาหน้าตาของแม่ในครั้งนี้เลย คุณหญิงพวงผกาจะลงไปเอาน้ำส้มให้ภุมรีสักแก้ว แต่ก็ลงมาพบกับภูวิทย์กำลังเมาหนัก คุณหญิงพวงผกาไม่สบายใจเอาเสียเลย นางพยายามทัดทานไม่ให้เขาขับรถกลับไร่ แต่ภูวิทย์ไม่ยอม คุณหญิงพวงผกาหาน้ำส้มขึ้นไปให้ภุมรีดื่ม สองแม่ลูกร่ำลากัน ก่อนภูวิทย์กับภุมรีจะออกเดินทาง

รถคันนั้นแล่นไปแล้ว คุณหญิงพวงผกาไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ขณะเดินทางภูวิทย์ถามภุมรีว่า คงไม่โกรธหากน้องๆของเขาไม่ได้มางานแต่งงาน ภาลัย น้องสาวของภูวิทย์แต่งงาน

แล้ว ภนิตสุภายังไม่แต่งงาน ภุมรีนึกแปลกใจเหมือนกันที่ไม่มีใครมางานแต่งงานของภูวิทย์กับเธอ ภูวิทย์ให้ภุมรีเล่าเรื่องที่เธอไปเรียนเมืองนอกให้ฟัง แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นภูวิทย์หลับไป แล้วรถเบนซ์ของภูวิทย์ก็พุ่งเข้าหารถสิบล้อ

ตอนที่ 3 ภุมรีฟื้นขึ้นมาในโรงพยาบาล แขนของภุมรีแค่เคาะเท่านั้น คุณหญิงพวงผการ่ำไห้ จับมือลูกสาวมากุมไว้แน่น แต่ภูวิทย์อยู่ในห้องไอซียู เขาหมดสติไปสองวันแล้ว ที่หน้าห้องไอซียู ภุมรีได้พบกับภาลัยและภนิตสุภา ภาลัยต่อว่าภุมรีว่าเธอเป็นคนทำให้ภูวิทย์ต้องอาการร่อแร่เช่นนี้ แต่ภุมรีไม่มีเรี่ยวแรงจะต่อล้อต่อเถียง เธอต้องการให้ภูวิทย์ฟื้น รักหรือไม่นั้นไม่สำคัญ แต่เธอคือภรรยาของภูวิทย์ ตัวของเธอเป็นของภูวิทย์แต่เพียงผู้เดียว แพทย์ผู้รักษาก้าวออกมาบอกว่าภูวิทย์จะต้องได้รับการผ่าตัดอย่างเร่งด่วน และบอกให้ภุมรีเซ็นอนุมัติการผ่าตัดแต่ภาลัยไม่ยอม ยงยุทธสามีของภาลัยมาห้ามภาลัยเอาไว้ เขาบอกว่าภาลัยโง่ที่ทำให้ภูวิทย์แบ่งสมบัติให้ภาลัยนิดเดียวเท่านั้น ภาลัยได้แต่โทษว่ายงยุทธผลาญสมบัติของเธอหมด ยงยุทธยุแยงภาลัยว่าหากภูวิทย์ตาย เขาและเธอจะต้องหาทางขายสมบัติในบ้านเท่าที่จะหาได้

ตอนที่ 4 ภุมรีรู้จากนายแพทย์ผู้รักษาว่าภูวิทย์กลายเป็นคนพิการเป็นอัมพาตท่อนล่าง ไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้อีกแล้ว ทั้งที่ไม่นานมานี้เขาคือมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบทุกประการ ภุมรีสงสารภูวิทย์ คุณหญิงพวงผกาปลอบให้ลูกสาวมีจิตใจที่หนักแน่น เพราะคนที่เพิ่งจะพิการเช่นภูวิทย์คงยากที่จะยอมรับความพิการได้ คุณหญิงพวงผกายังมองไม่เห็นทางเลยว่าหากภูวิทย์ฟื้นขึ้นมาและเห็นว่าตัวเองพิการนั้นจะเป็นอย่างไร

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ภาลัยนั่นเอง เธอเข้ามาเพื่อพูดธุระสำคัญกับภุมรี ภาลัยบอกตามตรงว่าเธอต้องการไร่นางพญาไปดูแล เธอไม่เชื่อว่าภูวิทย์จะหาย และกล่าวหาภุมรีว่าเธอแต่งงานกับภูวิทย์ก็เพราะต้องการสมบัติ จึงถูกภุมรีกดอดดเรียกพยาบาลมาไล่กลับ

หลังจากกลับมาหายงยุทธ ภาลัยกรีดร้องด้วยความแค้นภุมรี ภาลัยมองธนิตสุภาอย่างตำหนิที่ไม่รู้จักช่วยอะไรเธอเลย ภนิตสุภาเพิ่งกลับมาจากชอปปิ้ง และรู้จากปากภาลัยว่าภูวิทย์กลายเป็นคนพิการ เธอกินข้าวไม่ลง ภาลัยยุภนิตสุภาว่าภุมรีจะกลายมาเป็นพี่สะใภ้เพื่อครอบครองทุกอย่าง ภาลัยยุให้ภนิตสุภาเอาสมบัติเล็กๆน้อยๆมาฝากไว้ที่ภาลัย

ตอนที่ 5 ภุมรีอาการดีขึ้นแล้ว แต่ภูวิทย์ยังคงไม่รู้สึกตัว คุณหญิงพวงผกาบอกให้ลูกสาวทำใจให้เข้มแข็ง หลังจากภูวิทย์ฟื้น เข้ามอบหมายหน้าที่ในฟาร์มให้ภุมรีดูแล และมอบกุญแจให้ภุมรีดูแลทั้งหมด ภุมรีนึกถึงภาระอันหนักหนาในไร่แล้วก็ได้แต่ถอนใจ

หนึ่งปีกับการรักษาภูวิทย์ หมอผ่าตัดหลายครั้ง แต่ภูวิทย์ก็ไม่มีท่าทีว่าจะหาย เขากลายเป็นคนคลุ้มคลั่ง ทุรนทุราย จนต้องใช้ยาระงับประสาทในบางครั้ง ภุมรีบอกตนเองว่าเธอจะต้องอดทน แม้ภูวิทย์จะบอกว่าเขาทำหน้าที่ผัวไม่ได้ เขากลายเป็นคนพิการ ง่อยเปลี้ยเสียขา แต่

เธอก็ยืนยันว่าจะไม่ทิ้งภูวิทย์ เธอให้กำลังใจภูวิทย์ว่าอย่าสิ้นหวัง งานดูแลเขาหนักหนาไม่แพ้การดูแลงานในไร่นางพญา ภุมรีเกลี้ยกล่อมให้ภูวิทย์หลับ และจะได้กลับไปที่ไร่นางพญาด้วยกัน

ภูวิทย์กลับมาที่ไร่นางพญา น้องสาวทั้งสองของภูวิทย์เข้ามาประกบ ภุมรีทำใจได้แล้วที่จะต่อสู้กับน้องสาวของภูวิทย์ ภุมรีได้รู้จักกับแป้น คนรับใช้ในบ้านของไร่ ภูวิทย์ยังคงกินนอนเป็นเวลาเพราะยานอนหลับ

ภุมรีเดินออกมาจากห้องนอนของภูวิทย์และพบกับภาลัยนอนเอกเขนกอยู่บนม้านั่ง และถามเรื่องกุญแจของภูวิทย์ เธอคิดว่าพี่ชายของเธอพิการไปแล้ว เธอต้องการดูแลทุกอย่าง แต่ภุมรีบอกว่าทุกอย่างเป็นสิทธิ์และคำสั่งของคุณภูวิทย์

ตอนที่ 6 ภาลัยเข้ามาอ้อนเอากุญแจกับภูวิทย์ แต่เขาไม่รับรู้และโบกมือไล่ภาลัยออกไป ภุมรีเข้ามา เธอมองภาลัยด้วยความไม่พอใจ ภาลัยเถียงว่าเธอไม่รับรู้เกี่ยวกับการแต่งงานระหว่างภูวิทย์กับภุมรี ภุมรียังคงยืนยันว่าทุกอย่างเป็นคำสั่งของภูวิทย์ ก่อนหน้านั้นเขายังคงโกรธเกรี้ยวกับความพิการของตนเองและทุกสิ่งทุกอย่าง ภุมรีอึดอัดเหลือเกินที่ทุกสิ่งในบขึ้นตรงต่อภุมรี ภนิตสุภามีงานทำแล้ว เธอจึงไม่เดือดร้อนอะไร ภาลัยไม่มีงานทำ เธอได้เงินเดือนจากพี่ชายเดือนละแสน แต่ก็ไม่พอใช้เพราะเธอเล่นการพนัน ภนิตสุภาคิดว่าภุมรีไม่มีทางเอาคนงานที่ชื่อนายดำอยู่ ภาลัยคิดว่าคนอย่างภุมรีมีสามีพิการ อย่างไรเธอก็มีเลือดมีเนื้อ อีกไม่นานเธอจะต้องมีชู้อย่างแน่นอน

ภนิตสุภาถือน้ำส้มเข้ามาให้ภูวิทย์ในห้องนอน ภูวิทย์อิ่มแล้ว เขาเกรี้ยวกราด ต้องการเพียงภุมรี เธอออกมาเรียกภุมรีให้กลับเข้าไปในห้อง มองเห็นภูวิทย์จิกเล็บลงกับหมอน แววตาขุ่นขวาง ภูวิทย์บอกภุมรีว่าอย่าให้ใครมากวนเขา เธอต้องอยู่กับเขาตลอดเวลา

ตอนที่ 7 ภาลัยจะเดินเข้ามาหาภูวิทย์ แต่เขาไล่ภาลัยกลับไป ภุมรียังคงอยู่ร่วมกับคนที่ไม่เป็นมิตรกับเธอ ภาลัยมาขอเบิกเงินจากภูวิทย์ ภุมรีแนะนำให้ภาลัยเบิกเงินตามขั้นตอน ภุมรีขับรถออกไปแล้ว ยงยุทธกลับเข้ามาในบ้าน ภาลัยบอกว่าเธอขอเงินจากภูวิทย์ไม่ได้ ยงยุทธบอกว่าเขาจำเป็นต้องใช้เงิน ภาลัยให้ยงยุทธไปหาเงินเอง ภาลัยบอกยงยุทธว่าต้องเบิกเงินตามขั้นตอน มีการชี้แจงเหตุผล ภาลัยแนะให้ยงยุทธทำรายงานหลอกๆว่าจะเบิกเงินหนึ่งแสนบาทไปทำฟัน

ภุมรีเริ่มเข้ามาดูแลทุกอย่าง ทั้งการเงิน การบัญชี และการบริหารในไร่นางพญา นายดำคนงานในไร่เข้ามาทักทาย เขาเข้ามาถามภุมรีว่าภูวิทย์เป็นอย่างไรบ้าง ภุมรีถามนายดำว่าเขาเริ่มงานกี่โมง นายดำเล่าว่าเขาต้องสวนเสเฮฮา กินเหล้าบ้าง ภุมรีบอกว่าให้นายดำบอกด้วย เธอจะได้หักเงินเดือนในส่วนที่นายดำอยากจะพักผ่อน

แป้นเอาน้ำเย็นมาให้ภุมรี เธอเล่าว่าภนิตสุภาเป็นผดุงครรภ์อยู่ที่อนามัยใกล้ๆ และเล่าว่านายดำเป็นหัวหน้าคนงานที่ไม่ค่อยน่าไว้วางใจ เขาเป็นคนบ้าผู้หญิง เขาเคยมีคดีปล้ำเมียของคนงาน

ในไร่และมีคดียอมความไม่ได้ ที่เขาได้เป็นหัวหน้าคนงานก็เพราะเขาเป็นคนกว้างขวาง คนงานส่วนใหญ่เป็นพวกของนายดำ ยกเว้นกลุ่มของนายชิด คนงานรีดนม

ตอนที่ 8 ภุมรีชวนภูวิทย์ออกไปเดินเล่น เธอทุ่มเทเวลาเต็มที่ไปกับการดูแลภูวิทย์ เพื่อแบกรับความผิดที่เธอไม่ได้ก่อขึ้นเลยแม้แต่น้อย ภูวิทย์รู้สึกอบอุ่นเสมอเมื่ออยู่ใกล้ภุมรี แม้แววตาของเธอจะไม่ได้แสดงว่ารักเขา แต่เขาก็รู้สึกว่าเธอทดแทนสิ่งที่เขาขาดไปได้ อาจเป็นเพราะว่าภุมรีเคยพยาบาลคนแก่ตอนอยู่เมืองนอกก็ได้ แม้ในบางครั้งภุมรีจะรู้สึกท้อแท้ อยากจะวิ่งหนีออกไปจากการดูแลชายพิการที่จู้จี้จุกจิก ภูวิทย์ยังคงพร่ำเพ้อว่าภุมรีอย่าทิ้งเขาไปเลย ทุกอย่างในไร่จะเป็นของเธอ ขอเพียงเธอไม่ทิ้งเขาไป จนกว่าเขาจะตายจาก ภุมรีรู้สึกว่าเธอไม่มีทางเลือกอะไรเลย เธอได้รับความกดดันจากทั้งภายนอกและภายในอย่างถึงที่สุด ภูวิทย์อารมณ์ดีจนสามารถคุยเรื่องงานกับเธอ เขามอบอำนาจสิทธิ์ขาดในไร่ให้ภุมรีแต่เพียงผู้เดียว ภูวิทย์จะให้เพื่อนหาผู้จัดการไร่คนใหม่มาช่วยงาน

ภุมรีเขียนจดหมายบอกหลิน เพื่อนของเธอว่า เธอต้องกลายเป็นผึ้งนางพญา มีสมุนนับร้อยพัน ทำงานเหมือนเครื่องจักรกล เยี่ยงชายอกสามศอก ต้องดูแลทุกข์สุขของคนงาน และแสดงความกล้าหาญให้คนงานที่อยากลองดี แต่ลึก ๆ หัวใจของเธอกลับเต็มไปด้วยความอ่อนล้า หมดอาลัยตายอยาก ต้องเติมความห่อเหี่ยวในจิตใจให้ภูวิทย์มากขึ้น

ภาลัยมาทวงเงินที่เธอขอเบิกตั้งแต่เดือนที่แล้ว แต่ภุมรียังเบิกเงินให้ภาลัยไม่ได้ เธอต้องการใช้เงิน ต้องการได้เงินวันนี้ ภุมรีจึงต้องตอบตกลงออกไป เพื่อมิให้ภาลัยไปกวนใจภูวิทย์ ผู้จัดการไร่คนใหม่ของไร่จะเดินทางมาถึงในอาทิตย์หน้า ภูวิทย์หวังว่าเขาจะช่วยงานในไร่ได้ดีขึ้น เส้นผมของภูวิทย์ร่วงโรยลงไปมาก ใบหน้าซีดเซียวเพราะไม่ได้ออกกำลัง ภนิตสุภาเดินเข้ามาหาภูวิทย์พอดี ภุมรีจึงชวนภนิตสุภามากินอาหารว่างด้วยกัน เธอมาบอกว่านางอ้อย เมียนายชิดเจ็บท้อง

ตอนที่ 9 ภุมรีพานางอ้อยไปอนามัยที่ใกล้ที่สุด ภนิตสุภาทำหน้าที่ทำคลอด ครึ่งชั่วโมงต่อมานางอ้อยก็คลอดลูกได้ลูกสาว นายชิดดีใจมาก

ภาลัยได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นจากภนิตสุภา และเข้าใจว่าภุมรีต้องการสร้างคะแนนนิยมเพื่อจะได้เป็นนายหญิงของไร่ในอนาคต ภุมรีพยายามจะฮุบทรัพย์สินทุกอย่าง คนงานทุกคนเริ่มหันเหไปผูกใจกับภุมรี แต่ยกเว้นนายดำ เพราะเขาหัวแข็ง และเป็นคนของภาลัย ภาลัยยุให้ภนิตสุภาเข้าใจว่าต่อไปภูวิทย์จะไม่สนใจครอบครัวอีกแล้ว ความห่างเหินระหว่างพี่น้องที่ห่างเหินกันอยู่แล้ว เมื่อมีมือที่สามเข้ามาแทรกอีก ความเคียดแค้นจึงค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ ขณะที่ภาลัยระเบิดความแค้นอย่างออกหน้าออกตา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ภุมรีทราบว่าผู้จัดการคนใหม่ชื่อ ชุติเทพ จะมาถึงในค่ำพรุ่งนี้ ภูวิทย์ยังคงพูดว่าเขาเลือกเมียไม่ผิด ถ้าไม่มีเธอ เขาคงตายไปแล้ว ภุมรีบอกว่าเธอจะเป็นเพื่อนเขาจนกว่าจะตายจากกัน แต่เธอไม่เคยบอกรักเขาเลยแม้แต่คำเดียว เขายังคงยืนยันไม่ให้ภุมรีทิ้งเขาไป

ตอนที่ 10 ภุมรีเดินเข้าไปทักทายนายชิดว่าลูกของเขาเป็นอย่างไรแล้วบอกให้นายชิดไปรับคุณชุติเทพที่ท่ารถ

ภุมรีก้าวจากไปแล้ว นายดำเดินเข้ามาถามนายชิดว่าจะไปไหน แต่เขาไม่ยอมบอก เขาคิดว่าการมีเรื่องกับนายดำก็มีแต่เสียเปรียบ เขาคิดว่าอย่าสร้างศรัตรูเลย เขาจึงบอกให้นายดำไปถามภุมรีเอาเอง

นายชิดกำชับนางอ้อยว่า หากเขาไปรับผู้จัดการคนใหม่แล้ว ให้นางอ้อยปิดประตูลงกลอนให้แน่นหนา อ้อยบอกว่าต้องการผ้าขนหนูสองผืนสำหรับให้ลูกใช้

ภนิตสุภามาหาภูวิทย์และบอกว่าเธอจะไปงานเลี้ยงลูกสาวนายอำเภอแต่งงาน เธอทักว่าภูวิทย์อาการดีขึ้น ภูวิทย์ตอบว่าเพราะภุมรีดูแลเขา ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น ภาลัยมาขอเครื่องเพชรชุดเล็กใส่ไปงาน ภูวิทย์ให้ภุมรีไปเปิดเซฟมาให้ ภูวิทย์บอกว่าภาลัยใช้เสร็จก็ให้รีบคืน เพราะภูวิทย์รู้ว่าหากภาลัยได้ทรัพย์สินอะไรไป เธอไม่สามารถรักษาได้เลย ภุมรีจัดให้หัวหน้าฝ่ายบัญชีไปงานเลี้ยงแทน เพราะเธอจะได้มีเวลาดูแลภูวิทย์ เธอไม่อยากให้เขาอยู่คนเดียว ภูวิทย์รู้สึกดีและเริ่มเข้าหน้ากับภาลัย ยงยุทธ และภนิตสุภา ได้โดยไม่อาละวาด

ตอนที่ 11 ระหว่างทางไปงานเลี้ยง ภาลัยเอ่ยกับยงยุทธอย่างขุ่นเคือง เธอไม่มีทางคืนเครื่องเพชรให้ภุมรีง่าย ๆ ยงยุทธนึกเสียดายภุมรีที่มีสามีเป็นคนพิการ ภนิตสุภาบอกให้ทั้งสองเปลี่ยนเรื่อง เธอคิดว่าคนที่เหนื่อยที่สุดในไร่ก็คือภุมรี

ที่ท่ารถ ชิดเดินเข้าไปทักชุติเทพ เขามองชุติเทพด้วยความชื่นชมว่าเขาดูหล่อเหลาราวกับพระเอกหนัง ดูหล่อเหลามากกว่าภูวิทย์เสียอีก ชุติเทพพอจะรู้มาว่า ภุมรีเป็นเจ้าสาวคืนเดียวของภูวิทย์ งานในไร่คงหนักหนาเกินกว่าบ่าของผู้หญิงอย่างเธอจะแบกรับได้

ชุติเทพมาถึงไร่นางพญา แป้น หัวหน้าแม่บ้านเดินมาต้อนรับ เธอจัดห้องหับให้เขาเรียบร้อย ห้องพักของเขาอยู่อีกปีกหนึ่งของบ้าน เขาเห็นว่าใกล้สว่างแล้วจึงไม่นอน ตัดสินใจว่าจะไปทำงานเลย ภุมรีชะงักนิดหนึ่ง เมื่อเห็นชุติเทพ ทั้งสองยืนมองกันนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ชุติเทพเข้าใจว่าหญิงสาวที่เขาพบเป็นน้องสาวคนหนึ่งของภูวิทย์

เขาเดินขึ้นบ้านและพบกับภนิตสุภา และเข้าใจว่าเธอคือภุมรี แต่เมื่อภนิตสุภาแนะนำตัว ชุติเทพก็เข้าใจว่าภุมรีคือน้องสาวอีกคนของภูวิทย์

ตอนที่ 12 ชุติเทพได้พบกับภูวิทย์ในตอนบ่ายของวัน เขาเคยเห็นภาพของภูวิทย์ในนิตยสาร และคิดว่า เขาเคยเป็นคนหน้าตาดี เศรษฐีพันล้าน แต่อุบัติเหตุกลับทำร้ายให้เขาซูบผอม

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

แต่เขาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกไป เพราะเขาคิดว่า ภูวิทย์คงไม่ต้องการความสงสารจากใคร ภูวิทย์บอกชุติเทพว่า ภรรยาของเขาดูแลจัดการทุกอย่าง ภูวิทย์บอกชุติเทพว่า ไม่รู้ว่าเขาทำกรรมอะไรไว้ จึงต้องกลายเป็นคนพิการเช่นนี้ ชุติเทพให้กำลังใจเขา แต่ภูวิทย์ไม่รับ เขาให้พยาบาลพากลับเข้าห้องพักไป

ภนิตสุภากลับบ้านเร็วกว่าปรกติ ชุติเทพกำลังเดินเล่นรอบๆบริเวณบ้าน ภนิตสุภาเดินเข้าไปหาชุติเทพ ชวนเขาคุย เธอรู้สึกว่าบุคลิกของชุติเทพสะดุดใจเธอ ภนิตสุภาบอกชุติเทพว่า เธออยากเข้าไปอยู่ในเมือง เธอรู้สึกเหงาเมื่ออยู่ในไร่ ชุติเทพยังคงเข้าใจว่าคนที่เขาพบตอนเช้าตรู่คือภาลัย ทำให้ภนิตสุภาประหลาดใจมากว่า พี่สาวของเธอจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร แต่เมื่อชุติเทพพูดถึงภุมรี และบอกว่าจะต้องไปรายงานตัวกับภุมรี ภนิตสุภาก็คอแข็งขึ้นมา เมื่อคิดว่าภุมรีเป็นศรัตรูหมายเลขหนึ่งของเธอ

ตอนที่ 13 ภุมรีเข้ามาหาภูวิทย์ในห้องนอน เขายังนอนไม่หลับ เพราะรอการกลับมาของภุมรี เขายังคงคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ด้วยจิตใจที่เปราะบาง ภูวิทย์ยังคงพร่ำรำพันว่า ภุมรีจะต้องเป็นเมียของเขา ดูแลทรัพย์สินที่เขามี จนกว่าจะตายจาก เขาบอกให้ภุมรีมากอดเขาให้แน่น ๆ ภุมรีจำใจต้องทำทั้งที่เหนื่อยล้าเหลือเกิน

ภุมรีให้แป้นจัดโต๊ะของว่างสองที่ให้เธอกับภูวิทย์ ช่วงบ่ายเธอเดินออกจากห้องของภูวิทย์ออกมาพบภาลัยพูดจากระแนะกระแหน ภุมรีไม่ได้สะทกสะท้านกับคำพูดของภาลัยเลยแม้แต่น้อย ภุมรีชวนภาลัยทานของว่าง แต่ภาลัยปฏิเสธ ภุมรีทวงเครื่องเพชรชุดเล็กคืนจากภาลัย เธอโกรธมาก แต่ก็พูดอะไรไม่ออก

ชุติเทพนั่งรอภุมรีที่โต๊ะของว่าง เมื่อภุมรีเดินเข้ามาถึง ชุติเทพก็ต้องชะงัก นึกไม่ถึงว่าผู้หญิงที่เขาพบเมื่อเช้าตรู่คือ ภุมรี ธนัสกสิกร ภุมรีแนะนำเรื่องงานให้ชุติเทพรู้ ดวงตาที่พยายามค้นหาอะไรบางอย่างในตัวของภุมรี ทำให้ภุมรีมีท่าทีไว้ตัว ไม่อยากให้ชุติเทพมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของเธอ น้ำเสียงที่เอ่ยกับเขาจึงเปลี่ยนไป พาให้ชุติเทพพลอยประหยัดคำพูดไป

คุณหญิงพวงผกาโทรศัพท์ถึงภุมรี คุณหญิงบอกภุมรีว่า การมีสามีพิการเป็นการบั่นทอนสุขภาพจิต ขอให้ภุมรีเอาตัวรอดเป็นวัน ๆ ไป คุณหญิงทั้งสงสาร เวทนา ภูวิทย์ เธอขอให้ภุมรีอดทน เพราะแม้ภูวิทย์จะพิการ แต่เขาก็มั่งมี ท้ายที่สุด คุณหญิงพวงผกาก็ขอให้ภุมรีโอนเงินไปให้สองแสนบาท เพราะคุณหญิงเล่นหุ้นจนหมดตัว

ตอนที่ 14 ภุมรีให้นายชิดเอาเงินสดส่วนของเธอทั้งหมดสองแสนบาทไปจัดการโอนให้คุณหญิงพวงผกา ระหว่างทางพบกับภาลัย ภาลัยสงสัยจึงให้นายดำตามไปสืบ

ภุมรีกับชุติเทพกำลังจะไปดูเครื่องแทรกเตอร์ ภนิตสุภาขอตามไปด้วย ภนิตสุภาก้าวขึ้นรถ เธอไม่ยิ้ม ซ้ำยังทำหน้าบึ้ง ภุมรีนึกขันความหัวอ่อนของภนิตสุภา เธอคงเกลียดภุมรีเพราะการ

โน้มน้าวของภาลัยแท้ ๆ ภนิตสุภาหน้าแดง เหงื่อแตกเต็มตัวเพราะไม่เคยตรำงานกลางแดด เธอต่อว่าภุมรีบ่อยครั้งที่ภุมรีแสดงความห่วงใย

คืนนั้นภนิตสุภาจับไข้เพราะออกไปตากแดด ภุมรีเดินมาพบเขาและหยิบยาลดไข้จากตู้ยาให้ภนิตสุภา แต่กระนั้นภนิตสุภาก็ยังไล่ให้ภุมรีไปดูแลภูวิทย์ ภุมรีเดินกลับเข้ามาหาภูวิทย์ เขาบอกภุมรีว่าอยากจะไปอยู่ที่อื่น เขาอยากไปอยู่ในถ้ำกลางภูเขา เขาไม่อยากให้ใครเห็นเขาอีกแล้ว อยากให้ทุกคนคิดว่าตายไปแล้ว ยกเว้นภุมรีคนเดียวเท่านั้น เขาเลิกหวังแล้วว่าจะหาย ขยาดกับการผ่าตัดเพราะต้องทรมานและต้องพักฟื้นเป็นเวลานาน

ตอนที่ 15 ภาลัยมาหาภุมรี ภุมรีหันไปมองภาลัยอย่างไม่จำเป็นต้องมีเยื่อใยอะไรอีกต่อไป ภุมรีทวงเครื่องเพชรชุดเล็ก จากที่แต่แรกภาลัยคิดจะมาหาเรื่องนั้น เธอกลับเป็นฝ่ายอึกอักเสียเอง ก่อนภาลัยจะพูดถึงเรื่องที่ภุมรีให้นายชิดไปโอนเงินให้คุณหญิงพวงผกา แม้ภุมรีจะตกใจในตอนแรก แต่เธอก็ชี้แจงออกไปว่า เงินที่เธอโอนไปให้คุณหญิงพวงผกาเป็นเงินส่วนของเธอเอง ภุมรีเอ่ยต่อว่า หากว่าเธอจะใช้เงินของภูวิทย์จริง เธอก็มีสิทธิ์ใช้เงินในฐานะของเมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ภาลัยมาปรึกษากับยงยุทธว่าจะทำอย่างไร ที่จะไม่ต้องคืนเครื่องเพชรชุดนั้นให้ภุมรี ภาลัยอยากจะวางแผนกล่าวหาว่าภุมรีมีชู้ แต่ยงยุทธแย้งว่าภุมรียังไม่ทันจะได้ไปไหนเลย ตั้งแต่วันที่กลับมาจากโรงพยาบาลพร้อมกับภูวิทย์ ภาลัยคิดว่าพักนี้ยงยุทธเข้าข้างภุมรีเหลือเกิน แล้วลามไปว่าถึงการที่ยงยุทธติดการพนันเป็นหนี้หลายล้าน ภาลัยยังคงยืนยันว่าจะได้ทุกสิ่งทุกอย่างในไร่นางพญามาครอบครอง

ภูวิทย์หลับไปแล้ว เขาตัดสินใจแล้วว่าจะตายไปจากชีวิตของทุกคน ภุมรีคิดว่าแม้ว่าภูวิทย์จะตายไปจากชีวิตของทุกคน แต่เธอเองก็ไม่สามารถทอดทิ้งเขาได้ แม้ว่าบ่าเล็ก ๆ ของเธอจะแบกรับทุกอย่างเอาไว้มากมายนัก แม้ในใจของเธอจะรู้ว่ามันมากมายเกินกว่าผู้หญิงอย่างเธอจะรับได้ก็ตาม

ภุมรีออกมาจากห้องของภูวิทย์พบชุติเทพ เขาชวนเธอคุย ภุมรีชงกาแฟมาให้ชุติเทพดื่มและชวนชุติเทพดื่มวิสกี้ในวันต่อมา

ตอนที่ 16 ภุมรีมองแก้วเหล้าในมืออย่างค้นหา ความเหงาอยู่ในแววตาของภุมรี เธอปรึกษาชุติเทพเรื่องจำนวนคนงานที่มากเกินความจำเป็น ทำให้ไร่ต้องรับภาระเงินเดือน ชุติเทพบอกภุมรีว่าเวลานี้ เธอไม่ควรจะคุยเรื่องงาน ภุมรีเอ่ยว่าเธออาจติดเหล้าเพราะความเครียด เธอบอกว่าก่อนนอนหากไม่ได้จิบบรั่นดี เธอจะนอนไม่หลับ ชุติเทพรู้สึกว่าภุมรีเป็นผึ้งนางพญาผู้ทรงอำนาจก็จริง แต่เธอเองเป็นผึ้งน้อยที่เหี่ยวเฉาอยู่ในมือของภูวิทย์ ภุมรีถามชุติเทพว่าเขาเหงาที่ต้องมาอยู่ในไร่หรือไม่ แต่ชุติเทพไม่รู้สึกเหงา เขาถามตัวเองว่าแล้วภุมรีเล่าจะเหงาหรือไม่ ภุมรีบอกว่าภูวิทย์กำลัง

จะไปสร้างบ้านอยู่บนภูเขา ภุมรีบอกว่าภูวิทย์ไม่ควรจะมาหวังว่าจะเดินได้ ซึ่งเธอคิดว่าภูวิทย์คิดถูกเพียงอย่างเดียวในชีวิต เขาควรจะเอาเงินมากมายไปรักษาตัวที่ต่างประเทศ ภุมรีกำลังจะก้าวไปที่ห้องของภูวิทย์ แต่เจอยงยุทธ เขาคว้าข้อมือของภุมรีไว้ แต่เมื่อเห็นสายตาของภุมรี เขาก็ยอมปล่อยมือ ยงยุทธชวนภุมรีจัดงานปาร์ตี้ แต่ภุมรีแนะนำให้ยงยุทธไปขออณุญาตภูวิทย์ก่อน

ภาลัยขออณุญาตภูวิทย์จัดงานปาร์ตี้ แต่ภูวิทย์ทวงเครื่องเพชรชุดเล็กจากภาลัย ภาลัยขอเครื่องเพชรชุดเล็กเอาไว้ใช้ ภาลัยสบโอกาสฟ้องภูวิทย์ว่าภุมรีให้นายชิดโอนเงินภูวิทย์ไปให้คนอื่นสองถึงสามล้าน

ตอนที่ 17 ภูวิทย์บอกให้ภาลัยเรียกนายชิดมาสอบสวน เขาเอ่ยว่าการที่ภูวิทย์จะให้ภุมรีใช้เงิน มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ภูวิทย์ยอมยกเครื่องเพชรชุดเล็กให้ภาลัยและไล่ภาลัยออกจากห้อง ภาลัยไม่เคยกลัวภูวิทย์เพราะเขาตามใจเธอมาโดยตลอด แต่เมื่อภูวิทย์กลายมาเป็นคนพิการ ภุมรีก็เข้ามามีอำนาจควบคุมทุกอย่าง สิ่งที่เคยได้บัดนี้ภาลัยไม่เคยได้ ภูวิทย์ไม่เคยรู้สึกแน่นหน้าออกอย่างวันที่ทะเลาะกับภาลัยในวันนี้เลย เมื่อภาลัยเห็นว่าภูวิทย์ตัวสั่น เธอจึงยอมออกไปเรียกพยาบาลพร้อมกับภุมรีก้าวเข้ามา กว่าภุมรีจะดูแลให้ภูวิทย์หลับได้ เธอก็รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ภุมรีออกมายืนอยู่ที่ระเบียง ชุติเทพออกมายืนเป็นเพื่อนเธอและแนะนำให้ภุมรีพักผ่อน ชุติเทพเสนอตัวขอแบ่งเบาภาระของเธอลงไปบ้าง ชุติเทพมองว่า ภุมรีไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว แต่เธอบอกว่าเธอยังเป็นคน มีร้อนหนาว มีความอยากได้ แล้วภุมรีก็บอกให้เขาไปนอน

ภนิตสุภาถามชุติเทพว่าได้ยินเสียงร้องโหยหวนของภูวิทย์หรือไม่ ภนิตสุภาคิดว่าภูวิทย์ผู้มีอาการครบ 32 ได้ตายไปแล้ว มีเพียงชายพิการ บางครั้งเธอก็รู้สึกรังเกียจของเสียที่ภูวิทย์ขับออกมาทางสายยาง รังเกียจห้องที่เหม็นอับ ชุติเทพบอกให้ทุกคนเห็นใจภุมรีบ้าง ไม่ใช่มากล่าวหาภุมรีอยู่เช่นนี้ เขาบอกภนิตสุภาว่า ตั้งแต่ร่วมงานกันมานั้น ภุมรีไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยยากด้วยซ้ำ ภนิตสุภาคิดว่า ที่ภุมรีเข้ามาในชีวิตของภูวิทย์คงเพราะต้องการเงินเท่านั้น เพียงชุติเทพมองภนิตสุภาเขาก็พอมองออกว่า ภนิตสุภาไม่เป็นตัวของตัวเองเอาเสียเลย เธอมักจะทำอะไรตามคำยุยงของภาลัย

ตอนที่ 18 ชุติเทพซื้อหมวกแก๊บมาฝากภุมรี และบอกว่าหากเธอปล่อยให้หน้าถูกแดดมาก เธออาจจะเป็นฝ้าแดดได้ ชุติเทพถามว่าหากภุมรีมีเงินที่ใช้ไม่รู้จักหมด เธอจะทำอย่างไร ภุมรีตอบว่า เธอไม่รู้สึกยินดียินร้ายอะไร เพราะเธอเป็นเพียงผู้ดูแลเงินเหล่านั้นเท่านั้น ภุมรีเริ่มหน้าตึง ชุติเทพจึงเริ่มรู้ตัวว่าเขาละลาบละล้วงกับชีวิตเธอมากเกินไป ชุติเทพเพียงอยากจะแบ่งเบาความทุกข์ของภุมรีเท่านั้น เธอคิดว่าคงไม่มีใครมาแบ่งเบาความทุกข์ของเธอไปได้ แล้วภุมรีก็ก้าวออกไปกรำแดดต่อไป

ภูวิทย์สอบสวนนายชิดเรื่องที่ภุมรีโอนเงินไปให้ใคร นายชิดตอบตามจริงว่า ภุมรีโอนเงินส่วนตัวของเธอไปให้คุณหญิงพวงผกาจำนวนสองแสนบาทเท่านั้น ทำให้ภูวิทย์โล่งใจที่เขาวางใจคนไม่ผิด เขาฝากให้นายชิดดูแลภุมรี ก่อนจะบอกให้นายชิดออกไป

ภุมรีเอาใบโอนเงินมาให้ภูวิทย์ดู เธอนึกโกรธที่ภูวิทย์ไม่พอใจแค่เรื่องเงินส่วนตัวเธอเท่านั้น ในตอนนี้ภุมรีกำลังต้องการอิสรภาพและกำลังจะหมดความอดทน หัวใจของเธอถูกบีบคั้นจนจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว ภูวิทย์เรียกภุมรีเข้าไปกอดรัด เขาพร่ำรำพันว่าเขาหวงเธอ เขาไม่อยากให้เธอเข้าใกล้ผู้ชาย แม้แต่ชุติเทพ ภุมรีคิดว่าบ้าแท้ ๆ ที่เขาพูดแต่เรื่องซ้ำซากเช่นนี้ เธอแทบจะกระอักความอึดอัดนั้นออกมาเป็นเลือดอยู่แล้ว ภูวิทย์ให้ภุมรีจับมือเขาไว้ หลังจากภูวิทย์หลับ ภุมรีก็ก้าวออกมาจากห้อง ความกดดันใกล้จะระเบิดอยู่แล้ว

ตอนที่ 19 ภุมรีไม่สบาย ชุติเทพคอยเป็นห่วงเป็นใยเธออยู่ตลอดเวลา เขาอยากจะปกป้องเธอแต่ก็ทำไม่ได้ แม้ตัวจะร้อน แต่เธอก็ปฏิเสธว่าไม่เป็นไร ชุติเทพคิดว่า ภูวิทย์กลายเป็นคนงี่เง่าจนเขาอยากจะชกหน้าเสียหลายครั้ง เขาหน้าจะอ่านหนังสือธรรมะเสียบ้าง ก่อนจะกลายเป็นโรคประสาท เป็นคนเดียวยังไม่พอ แต่ยังแจกจ่ายโรคประสาทให้คนอื่นอีก ภุมรีไล่ชุติเทพให้ไปทำงาน เธอไม่อยากกลับไปบ้านให้ภูวิทย์เรียกหา แล้วภุมรีก็เป็นลมไป

ภุมรีฟื้นขึ้นมาที่โรงพยาบาล ชุติเทพบอกเธอว่า ภุมรีเป็นไข้หวัดใหญ่ มีอาการปอดบวมแทรกซ้อน ภุมรียืนยันจะกลับไร่แต่ชุติเทพไม่ยอม ชุติเทพเป็นห่วงภุมรีมาก แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าเขาไม่ได้ผิดอะไรที่มีความรู้สึกเช่นนี้กับภุมรี เธอหลับตาลงแต่กลับไม่ได้รู้สึกว้าเหว่อีกต่อไป ไม่ว้าเหว่เหมือนอยู่ใกล้ ๆ ภูวิทย์ ตอนอยู่ใกล้ภูวิทย์นั้นเธอได้แต่บอกตัวเองว่าเธอสงสารเขา

แป้นมารายงานภูวิทย์ว่าภุมรีไม่สบาย ภูวิทย์บอกว่าเขาจะไม่ไปเพราะเบื่อโรงพยาบาลเต็มที แล้วเขาก็ไล่แป้นออกไป

แป้นออกมาพบกับภาลัย ภาลัยบอกว่าคนอย่างภุมรีมีผัวพิการ เธอก็ต้องอยากมีชู้บ้างละและคน ๆ นั้นก็ต้องเป็นชุติเทพอย่างแน่นอน

ตอนที่ 20 แป้นมาเฝ้าภุมรี ชุติเทพบอกว่าภุมรียังกลับไม่ได้หรอก เธอจะต้องอยู่โรงพยาบาลอีกเป็นอาทิตย์ แป้นเห็นดีว่าภุมรีอยู่โรงพยาบาลเพราะเธอจะได้พักผ่อน ชุติเทพได้แต่ส่ายหน้าก่อนจะกลับไร่ไป ก่อนไปยังมิวายสั่งแป้นให้แป้นดูแลภุมรีเป็นอย่างดี ชุติเทพบอกว่าหมอบอกให้ดูแลภุมรีเช่นนี้ ไม่ได้มีอะไรเป็นอื่นหรอก

ชุติเทพกลับมาถึงไร่พบกับภาลัย เธอสาแก่ใจกับความเจ็บป่วยของภุมรีอย่างที่สุด ภาลัยกระแนะกระแหนว่าชุติเทพอาจคิดอะไรลึกซึ้งกับภุมรีก็ได้ ชุติเทพรู้ดีว่าเขาตกที่นั่งลำบากเสียแล้วและอาจเป็นจุดอ่อนให้ภาลัยโจมตีภุมรี คำพูดนั้นทำให้ชุติเทพคิดว่าภาลัยกำลังพยายามเอาชนะและสนุกอยู่กับอะไรสักอย่าง ภาลัยเอ่ยตามตรงว่าเป็นห่วงชุติเทพเกรงว่าเขาจะเผลอเรอปืนต้นงิ้ว

ชุติเทพเข้าไปรายงานอาการเจ็บป่วยให้ภูวิทย์ได้รับรู้ ภูวิทย์อ่อนแอถึงขนาดร้องไห้ต่อหน้าชุติเทพ ชุติเทพได้แต่สงสารภุมรีว่าเธอทำกรรมอะไรไว้ ภูวิทย์เองเล่าเขาทำกรรมอะไรถึงได้ประสบชะตากรรมเช่นนี้ ภูวิทย์เอ่ยออกมาตามตรงว่าเขาหวงภุมรี แม้เขาจะรู้ดีว่าเขาจำเป็นต้องมีชุติเทพช่วยบริหารงานในไร่ก็ตาม ชุติเทพบอกว่าให้ภูวิทย์พูดอะไรออกมาบ้างให้เขาสบายใจ ภูวิทย์บอกว่าเขาหลงรักภุมรีตั้งแต่แรกเห็น เขาทุ่มเททุกอย่างเพื่อจะให้ได้ภุมรีมา แล้วเขาก็ซื้อภุมรีมาจากแม่ที่หิวเงินได้สำเร็จ เขารู้เสมอว่าภุมรีไม่ได้รักเขา แต่เขาก็จะใช้เงินและสิ่งที่เขามีทำให้ภุมรีรักเขา แต่ความหวังของเขาก็พังทะลายลงเมื่อเขาไม่มีความรู้สึกทางเพศอีกเลย ทั้งที่เขามีภรรยาทั้งสวยและเซ็กซี่เช่นภุมรี

ตอนที่ 21 เมื่ออาการดีขึ้น ภุมรีอยากจะขออณุญาตหมอกลับบ้าน แต่แป้นแย้งว่าเธอเพิ่งรักษาตัวได้เพียงสองวันเท่านั้น ยามป่วยไข้ภุมรีคิดถึงมารดา แต่ก็ไม่อยากให้ท่านรู้ว่าเธอเจ็บป่วย ขอเพียงท่านใช้ชีวิตสะดวกสบายเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว แป้นให้ภุมรีพักผ่อน ภุมรีถามถึงแป้น ชุติเทพยังไม่ส่งข่าวมา แป้นบอกว่าไม่มีใครในบ้านมาเยี่ยมเธอ ชุติเทพกำลังจะส่งข่าวไปให้คุณหญิงพวงผการู้ ภุมรีหลับไปแล้ว ภาลัยกับยงยุทธมาเยี่ยมภุมรี ภูวิทย์ยังคงหมกตัวอยู่ในห้อง ภาลัยสบโอกาสแล้วที่จะเขี่ยภุมรีให้ตกกระป๋อง ภาลัยกระแนะกระแหนภุมรีว่าตายยาก หวงสมบัติไปตามเรื่อง

เย็นนั้นชุติเทพไปรายงานภูวิทย์ว่าเขาจะไปโรงพยาบาล ภูวิทย์กระฟัดกระเฟียดว่าภุมรีนอนโรงพยาบาลหลายวันอย่างไม่ได้ดั่งใจ ภูวิทย์ให้นำตัวภุมรีมารักษาที่บ้าน เอายามากิน แต่ชุติเทพไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ภูวิทย์ตะคอกใส่ชุติเทพ ชุติเทพให้อภัยในความไม่ปรกติของเขา ภูวิทย์เริ่มคร่ำครวญ โทษว่าที่เขาต้องพิการเพราะดั้นด้นไปแต่งงานกับภุมรี วันนั้นเขาเมาและขับรถ ภุมรีน่าจะห้ามเขาได้ ทุกคนคงจะทอดทิ้งเขา แม้แต่ภุมรี ภูวิทย์บอกว่าภาลัยบอกว่าภุมรีเองก็พยายามดัดหลังเขาในทุก ๆ ทาง ภูวิทย์ไล่ให้ชุติเทพไปโรงพยาบาล

ชุติเทพขอร้องให้ภุมรีอยู่ที่โรงพยาบาล เขาใช้ให้แป้นไปซื้อผลไม้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้แป้นได้ยินเรื่องที่เขาและภุมรีคุยกัน ภุมรีขอร้องไม่ให้ชุติเทพส่งข่าวการเจ็บป่วยของเธอไปให้คุณหญิงพวงผการู้

ตอนที่ 22 นายแพทย์บอกภุมรีว่าเธอยังไม่สามารถกลับบ้านได้ เพราะอาการของเธอยังไม่ดีขึ้น ชุติเทพยื่นคำขาดไม่ให้ภุมรีกลับบ้าน น่าประหลาดที่ภุมรีมีชุติเทพมาดูแลเธออยู่ทุกวัน เธอรู้สึกว่าความเจ็บป่วยทำให้จิตใจของเธออ่อนไหว ท้อแท้มากกว่าปรกติ จิตใจของเธอจึงถูกดึงดูดด้วยแรงปรารถนาบางอย่าง

ภุมรียืนยันว่าเธอจะกลับบ้านให้ได้ ชุติเทพบอกว่าเขาได้รับอณุญาตจากภูวิทย์ให้ส่งข่าวไปบอกให้คุณหญิงพวงผกาทราบ

ภุมรีตื่นขึ้นมาและพบว่าคุณหญิงพวงผกามาหาเธอที่โรงพยาบาล คุณหญิงถามว่าคนที่ไปรับคุณหญิงที่รถทัวร์เป็นใคร ภุมรีบอกว่าเขาเป็นผู้จัดการของไร่ ภุมรีรู้สึกว่าคุณหญิงพวงผกากำลังพาปัญหามาให้เธอ

บ่ายวันนั้นภุมรีก็ได้ทราบว่าคุณหญิงพวงผกาเล่นหุ้นขาดทุนจนต้องเอาบ้านไปจำนองกับธนาคาร ภุมรีจะต้องตระเตรียมเงินในส่วนของเธอ โดยไม่แตะต้องเงินของภูวิทย์ไว้ช่วยเหลือแม่ของเธอให้ได้

ตอนที่ 23 คุณหญิงพวงผกาเข้าใจว่าภุมรีได้รับสมบัติมากมายจากภูวิทย์ ภุมรีแทบช็อคเมื่อคุณหญิงหยิบแฟ้มออกมาให้ลูกสาวดู หนี้สินของคุณหญิงพวงผกามีมากมายถึงสิบล้านบาท คุณหญิงบอกลูกสาวว่าเธอเล่นแชหลายวง แล้วเธอก็ร้องไห้โฮออกมา เป็นเวลาเดียวกับภนิตสุภากับชุติเทพเปิดประตูเข้ามาในห้อง และได้ยินเรื่องที่สองแม่ลูกคุยกันพอดี

หลังจากกลับลงมาจากห้องของภุมรี ภนิตสุภาก็ถามชุติเทพว่าเขาได้ยินเรื่องที่คุณหญิงพวงผกาคุยกับภุมรีหรือไม่ ชุติเทพแกล้งเซ่อตอบไปว่า เขาไม่ได้ยิน ทำให้ภนิตสุภาชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเธอได้ยินถูกหรือไม่ และสงสัยว่าแฟ้มของคุณหญิงพวงผกาเป็นแฟ้มอะไร ชุติเทพถามภนิตสุภาว่าเธอรู้จักภุมรีดีหรือยัง

ภาลัยแทบจะกรีดร้องออกมา หลังจากได้ยินคำบอกเล่าจากปากของภนิตสุภา ภาลัยรู้ทันว่าภนิตสุภาจะต้องรักชุติเทพอย่างแน่นอน เธอจึงแนะนำให้ภนิตสุภาจับชุติเทพให้ได้ โดยการเปลี่ยนการแต่งตัวของตัวเองเสียใหม่เพื่อเสริมเสน่ห์ให้กับตนเอง

ตอนที่ 24 ชุติเทพถึงกับชะงักเมื่อเห็นภนิตสุภาแต่งตัวเปรี้ยว ภนิตสุภาแต่งตัวตามคำแนะนำของพี่สาว เพราะกลัวว่าชุติเทพจะไม่รักและหันไปสนใจภุมรี ภนิตสุภาเชื่อคำแนะนำของภาลัยทุกอย่าง เพราะเธอรักเขาถูกใจเขา เธอไม่สนใจหรอกว่าเขาจะรักเธอตอบหรือไม่ แต่เขาก็เอาใจเธอเป็นอย่างดี ชุติเทพจะไปรับภุมรี ภนิตสุภาขอตามไปที่โรงพยาบาลด้วย ชุติเทพรู้สึกอึดอัดใจจากคนรอบข้างเป็นอย่างมาก หากเขาไม่เห็นใจภุมรี เขาคงลาออกไปแล้ว ภนิตสุภาต้องตื๊อชุติเทพต่อไปตามคำแนะนำของภาลัย

ภูวิทย์บอกชุติเทพว่า บ้านริมเขาเสร็จแล้ว เขาจะไปอยู่ที่บ้านริมเขาและให้ภุมรีไปดูแลเขาหลังเลิกงาน เขาจะได้อยู่กับภุมรีสองคนผัวเมีย ภูวิทย์ตื่นเต้นมากทีเดียวที่รู้ว่าภุมรีจะกลับมาบ้านในวันนี้ ภูวิทย์ต่อว่าชุติเทพด้วยความหึงหวงภุมรีอีกตามเคย ภาลัยเข้ามาพูดกับภูวิทย์ว่า ชุติเทพไปดูแลภุมรีที่โรงพยาบาลทุกวัน เธอย้ำถึงความสนิทสนมระหว่างชุติเทพกับภุมรี ภูวิทย์หยิบแก้วใบหนึ่งขึ้นมาขว้างไปเกือบบาดหน้าภาลัย ภาลัยวิ่งออกจากห้องมาพบกับยงยุทธ เขาถามว่าทำไมเธอถึงหน้าซีดเช่นนั้น ภาลัยบอกยงยุทธว่าภูวิทย์อาละวาด ภาลัยเล่าให้ยงยุทธฟังว่าอีกไม่นานภูวิทย์จะไปอยู่ที่บ้านริมเขา และทุกอย่างก็คงง่ายขึ้น ยงยุทธไม่อยากให้ภาลัยหวังอะไรมาก ภาลัยคิดว่าเธอ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จะต้องกำจัดภุมรีออกไปให้ได้ เพราะหากไม่สำเร็จ สิ้นบุญภูวิทย์แล้ว สมบัติทุกอย่างจะต้องเป็นของภุมรีและคุณหญิงพวงผกาอย่างแน่นอน

ตอนที่ 25 แม้ภุมรีจะยังคงรู้สึกเพลียอยู่ แต่เธอก็ตัดสินใจแล้วว่าจะออกจากโรงพยาบาล เธอบอกคุณหญิงพวงผกาว่าเธอจะไม่ยอมขอเงินสิบล้านจากภูวิทย์มาใช้หนี้สินของคุณหญิงพวงผกา

ทันทีที่ภุมรีกลับถึงบ้าน ภูวิทย์ก็เข้ามากอดภุมรีเอาไว้แน่น เขายังคงพร่ำรำพันว่า โลกใบนี้ไม่น่าอยู่เลยเมื่อภุมรีไม่อยู่บ้าน ชุติเทพมองภาพนั้นด้วยความเจ็บปวด และหลบออกมาพบกับภนิตสุภา ภนิตสุภานั้นคิดว่าเธอจะต้องช่วงชิงชุติเทพมาเป็นของเธอให้ได้ เพราะเธอรักชุติเทพเสียแล้ว ชุติเทพบอกภนิตสุภาว่าเขารักผู้หญิงที่มีเจ้าของแล้ว ก่อนจะเดินกลับห้องไป ชุติเทพรู้สึกปวดหัวจนต้องกินยาแก้ปวด แล้วหลับไป รู้สึกตัวตื่นเมื่อภนิตสุภามาเคาะประตูเรียก และเข้ามาในห้องเขา ภนิตสุภาจัดการเรื่องอาหารให้ชุติเทพ

หลังจากภูวิทย์หลับแล้ว ภุมรีเดินออกมาจากห้องของภูวิทย์ มองเห็นชุติเทพนั่งคุยกับภนิตสุภาอยู่ ภนิตสุภาพยายามพูดจากระแนะกระแหนภุมรี และออดอ้อนชุติเทพ

ภุมรีกลับเข้ามาในห้องพบกับคำพูดเสียดแทงภุมรีว่า เพราะเขาหลับใช่ไหม ภุมรีจึงออกไปแรดข้างนอกได้ ภุมรีโกรธมาก และบอกให้เขาขอโทษเธอ คำย้ำให้ภูวิทย์ขอโทษเธอนั้นทำให้ภูวิทย์ไม่แน่ใจเสียแล้วว่า สิ่งที่ภาลัยพูดนั้นเป็นจริงหรือไม่ แล้วภูวิทย์ก็ยอมบอกว่าภาลัยบอกเขาว่าภุมรีกับชุติเทพเป็นชู้กัน

ตอนที่ 26 ภุมรีรู้สึกถึงการบริหารงานในไร่ที่ยุ่งยากมากขึ้นกว่าเดิม มีการแบ่งพรรคแบ่งพวกกัน ทั้งพวกของภาลัย ยงยุทธและพวกของนายดำ กับพวกของนายชิด เกี่ยวเนื่องมาถึงภุมรี คุณหญิงพวงผกายังไม่ยอมกลับกรุงเทพง่าย ๆ ภุมรียังคงนอนไม่หลับมาหลายคืนเมื่อนึกไปว่าภูวิทย์ชวนเธอไปอยู่ที่บ้านริมเขา คุณหญิงพวงผกายังคงไม่ยอมให้ภุมรีหย่ากับภูวิทย์ คุณหญิงเกรงว่าจะไม่มีเงินมาใช้หนี้สินของเธอ เธอยังคงย้ำกับลูกสาวว่าเงินสำคัญกว่าทุกอย่าง ภุมรีต้องอดทน ภุมรีย้ำกับคุณหญิงพวงผกาว่า หากว่าเธอมีความรักจริง เรื่องเงินก็ไม่สำคัญเลยแม้แต่น้อย

ภุมรีดื้อดึงไม่ยอมกลับเข้าร่ม แม้จะเพิ่งสร่างไข้ แล้วเธอก็เป็นลมล้มลงในอ้อมแขนของชุติเทพ ชุติเทพไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดภุมรียังต้องอดทนใช้ชีวิตคู่กับชายพิการเช่นภูวิทย์ ภุมรีฟื้นขึ้นมา เธอตกใจมากที่รู้ว่าตนเองเป็นลมไป เธอไม่อยากใกล้ชิดชุติเทพ คำพูดของมารดาทำให้เธอคิดว่า เธอไม่ควรรักชุติเทพ เธอแต่งงานแล้ว สามีของเธอกำลังประสบเคราะห์กรรม ชุติเทพให้ภุมรีกลับไปพักผ่อนที่บ้าน เธอลุกขึ้นและทำท่าว่าจะล้มลงไปอีก ชุติเทพจึงช่วยอุ้มภุมรีขึ้นรถ ภุมรีพูดกับชุติเทพว่าเธอไม่ต้องการให้เรื่องของเธอและชุติเทพกลายเป็นขี้ปากของคนอื่น ชุติเทพบอกเธอว่าเขาจะปกป้องคนที่เขาเทิดทูนอย่างถึงที่สุด เขาจะไปจากไร่นางพญาก็ต่อเมื่อภุมรีออกปากไล่เขาไปเท่านั้น

ตอนที่ 27 ชุติเทพขับรถพาภุมรีมาที่ริมลำธาร เขาบอกว่าอยากให้เธอพัก เขาต้องการแบกรับความรู้สึกกดดันในหัวใจของภุมรี ชุติเทพรู้ว่าการที่เขาใกล้ชิดภุมรี ทำให้ภุมรีเดือดร้อน แต่เขาก็มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เขาอยากใกล้ชิดเธอ

กลับถึงบ้านภูวิทย์ตวาดใส่ภุมรีว่าเธอไปแรดที่ไหนมา คนงานจึงตามหาเธอไม่พบ ภุมรีเริ่มหมดความอดทนกับภูวิทย์เสียแล้ว แม้จะมองว่าภูวิทย์ไม่ปรกติสักปานใด แต่เธอก็มีข้อจำกัดในเรื่องความอดทน ภุมรีพยายามพูดจากับเขาด้วยความอ่อนโยน แต่ภูวิทย์กลับทำร้ายขีดข่วนตัวเอง ภาลัยกับยงยุทธเข้ามาเห็นเหตุการณ์ที่ภุมรีจับมือภูวิทย์ไพล่หลังเอาไว้ไม่ให้เขาทำร้ายตัวเอง แต่กลับกลายเป็นว่า ภาลัยเข้าใจว่าภูวิทย์ถูกภุมรีทำร้าย ภุมรีกดดันมากและวิ่งออกมานอกห้อง ชนเข้ากับร่างใหญ่และเป็นลมไป

ภุมรีฟื้นขึ้นมาและพบกับคุณหญิงพวงผกา คุณหญิงยังคงย้ำไม่ให้ภุมรีหย่ากับภูวิทย์จนกว่าจะช่วยปลดหนี้ให้นางก่อน คุณหญิงพวงผกาต้องการขายบ้านให้ภูวิทย์ แต่ภุมรีไม่รู้ว่าจะพูดให้ภูวิทย์ช่วยได้อย่างไร ภุมรีจึงให้คุณหญิงเอาเงินสามแสนบาทในบัญชีไปใช้หนี้ก่อน

ตอนที่ 28 คุณหญิงพวงผกาบอกกับภุมรีด้วยความกังวลเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชุติเทพกับภุมรี แต่ภุมรีบอกกับมารดาว่าเธอต้องการพักผ่อน หลังจากภุมรีหลับไปแล้ว คุณหญิงพวงผกาก็ออกจากห้องมาพบกับภาลัย ภาลัยกล่าวหาภุมรีว่าเธอเป็นชู้กับชุติเทพ ความเป็นเมียของภุมรีกำลังถูกสั่นคลอน คุณหญิงพวงผกาออกแรงปกป้องลูกสาวเต็มที่ว่ามีหลักฐานอะไรจะมากล่าวหาว่าภุมรีมีชู้

ภาลัยมาปรึกษายงยุทธเรื่องจะหาหลักฐานมาพิสูจน์ข้อกล่าวหาว่าภุมรีมีชู้ เธอพยายามคิดหาทางว่าจะทำอย่างไรให้ภุมรีตายทั้งเป็น เธอจะต้องหาวิธีที่แนบเนียน หาจุดอ่อนของภุมรีแล้วจัดการให้ได้ ภาลัยให้นายดำติดตามพฤติกรรมของภุมรีและชุติเทพ แต่กระนั้นเธอก็จะต้องเก็บชุติเทพไว้ให้ภนิตสุภา

ภนิตสุภาอยากจะออกไปข้างนอก เธอชวนชุติเทพไปด้วย เขาไม่อยากหักหาญน้ำใจของภนิตสุภา จึงต้องไปเที่ยวกับภนิตสุภา ภุมรีเข็นรถล้อเลื่อนออกมาพอดี ภูวิทย์ถามว่าทั้งสองจะไปไหน เมื่อรู้ว่าชุติเทพจะไปเที่ยว เขาจึงให้ภุมรีไปจัดการเบิกเงินให้ภนิตสุภาห้าหมื่นบาท และเอ่ยอย่างอารมณ์ดีว่า ภนิตสุภาเองก็อายุมากแล้ว ชุติเทพควรจะลงเอยกับภนิตสุภา หมั้นกันไว้ก่อนก็คงดี

ตอนที่ 29 คุณหญิงพวงผกาเตือนภุมรีให้ระวังตัวเรื่องการลอบกัดของภาลัยเอาไว้ให้ดี ภุมรีบอกกับมารดาว่า เธอจะถือหลักอุเบกขา คุณหญิงพวงผกาไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายลูกสาวของนางง่ายๆแน่ ภุมรียืนยันกับมารดาว่า เธอจะทำงานใช้หนี้ภูวิทย์ให้ได้ ชุติเทพผ่านมาได้ยินเรื่องที่ภุมรีคุยกับมารดา เขาอยากช่วยเหลือภุมรีเหลือเกิน ผู้หญิงอย่างเธอไม่น่าจะต้องเข้ามาแบกรับปัญหามากมายถึงเพียงนี้ ภุมรีออกมาจากห้องและพบชุติเทพเข้า เธอบอกเขาว่าเขาทำให้เธอเดือดร้อน บาง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ทีเธออาจจะต้องย้ายเขาไปอยู่ตำแหน่งอื่น เพื่อให้เธอและเขาอยู่ห่างกัน ภุมรีคิดว่าเธอจะตัดไฟแต่ต้นลม ด้วยการให้ชุติเทพแต่งงานกับภนิตสุภาเสีย เพื่อลบคำครหาที่คนอื่นพูดถึงเธอและชุติเทพ แต่ชุติเทพแย้งว่า ทุกอย่างมันเป็นทางออกของภุมรีเพียงคนเดียว ไม่ใช่ทางออกที่ดีสำหรับเขาเลย ชุติเทพบอกภุมรีว่าเธออาจรำคาญเขา และบอกว่าหากเธอต้องการให้เขาไป เขาก็จะเป็นคนไป ภุมรีถามตนเองว่าเธอกล้าทำอย่างนั้นหรือ ชุติเทพให้เธอตัดสินใจให้ดีก่อนบอกให้เขาไป แล้วชุติเทพก็เดินจากไป

ภูวิทย์ถามภุมรีว่า เธอจะไปอยู่บ้านเชิงเขากับเขาหรือไม่ ภุมรีตอบว่า หากเขาต้องการ ภูวิทย์ต้องการให้ภุมรีเลือกเอง เขาต้องการให้ภุมรีตัดสินใจเองว่าจะอยู่ที่ไหน ภุมรีบอกตัวเองว่าเธออยู่กับภูวิทย์เพราะเธอสงสารเขา ภุมรีบอกว่าภูวิทย์เป็นคนเลือกให้ภุมรีทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ภูวิทย์บอกว่าที่ภุมรีอยู่กับภูวิทย์นั้นเป็นเพราะสมบัติ ทำให้เธอโกรธมาก

ตอนที่ 30 คุณหญิงพวงผกายังคงย้ำกับภุมรีว่า หากว่าภุมรีคิดจะหย่ากับภูวิทย์ ก็ต้องหาทางช่วยคุณหญิงพวงผกาเสียก่อน ภุมรีแย้งว่าเธอคิดหาเรื่องแก้ปัญหาให้คุณหญิงพวงผกาเสมอ แต่ยังไม่บรรลุเป้าหมาย คุณหญิงย้ำว่าเงินใหญ่กว่าทุกอย่าง สามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้ เธออยากให้ภุมรีไปเจรจาเรื่องขายบ้าน เผื่อภูวิทย์อยากได้บ้านหลังนั้นเป็นเรือนหอ

ภุมรีมองร่างเปลือยเปล่าของตนเองหน้ากระจกเงา เธอยังคงต้องทำหน้าที่เปลือยกายนอนกอดภูวิทย์ให้อบอุ่นอยู่ทุกวี่วัน แม้ในบางครั้งเธอเองจะรู้สึกขยะแขยง ภูวิทย์ยังคงคร่ำครวญว่าหากเขาไม่ไปแต่งงานกับภุมรี ขับรถกลับในคืนนั้น เขาก็คงไม่พิการ เขายังคงยืนยันว่าจะไปอยู่ที่บ้านเชิงเขา เพราะความเบื่อหน่ายคนรอบข้าง เขายังคงถามย้ำว่าภุมรีเบื่อเขาหรือไม่ ภุมรีให้กำลังใจเขาว่าเขาจะต้องหาย ภูวิทย์โกรธตามเคย ภุมรีอดทนให้กำลังใจภูวิทย์และให้เขาทานยา เขายังคงย้ำว่าภุมรีรำคาญเขา ภุมรีอยู่เคียงข้างเขา และภุมรีทำให้เขาชิงชังความพิการของตนเอง ภุมรีต้องอยู่กับเขา ต้องเป็นของเขาคนเดียว

ภูวิทย์หลับไปแล้ว ภุมรีแต่งตัวและออกไปเดินเล่นข้างนอก เธอบอกกับตนเองว่า ใครบอกว่าเธอเข้มแข็ง ใครว่าเธอไม่รู้สึกอะไร เธอมองดูดวงดาว แล้วอยากไปอยู่บนนั้นเหลือเกิน เธออยากไปอยู่บนดวงดาวดวงนั้น อยากตายไปจากโลกนี้ซะ ภุมรีรับรู้ด้วยความเจ็บปวดว่า ชุติเทพกำลังประชุมคนงานอยู่อีกด้านหนึ่ง เขากำลังทำตัวให้เหินห่างจากเธอ ทำตัวใกล้ชิดกับภนิตสุภามากขึ้น ชุติเทพเดินเข้ามาหาภุมรี

เขาบอกว่า ทำไมเขาต้องทนดูผู้หญิงที่เขารักต้องทรมานอยู่เช่นนี้ และชุติเทพเองก็หนีไม่พ้นต้องกลับมาห่วงใยภุมรีทุกคราวไป เขากล้าหาญถึงขนาดบอกรักภุมรี และดึงภุมรีเข้าไปกอด ภุมรีตกใจมาก แม้จะรู้ว่าความรักครั้งนี้เป็นการไม่สมควร ก็ตาม

ตอนที่ 31 ชุติเทพดึงภุมรีเข้าไปกอดไว้ แม้จะรู้ว่าความรักของเขาเป็นสิ่งที่ผิด ภุมรีเกร็งตัวแข็งขืน แม้จะไร้เรี่ยวแรงขัดขืนก็ตาม เธอบอกชุติเทพว่าเธอและเขาไม่มีสิทธิ์จะทำอะไรผิด ไม่มีสิทธิ์รักเธอเช่นนี้ ภุมรีเตือนตนเองและเขาว่าเธอแต่งงานแล้ว อย่าให้เรื่องผิดบาปเช่นนี้เกิดขึ้นอีก ไม่อย่างนั้นภุมรีจะไล่เขาออก ชุติเทพบอกภุมรีว่า เขาจะยอมทำทุกอย่างตามคำสั่งของภุมรี แม้แต่การแต่งงานกับภนิตสุภา แล้วภุมรีก็ไล่ชุติเทพไปจากชีวิต

ชุติเทพนั่งเขี่ยอาหารในจาน ภนิตสุภาถามว่าอาหารไม่อร่อยหรือ ชุติเทพตอบว่าอาหารอร่อย และถามกลับว่าทำไมภนิตสุภาจึงไม่เชื่อมั่นในตนเองเลย ภนิตสุภาบอกชุติเทพตามตรงว่าเธอสู้ภุมรีไม่ได้ เธออยากให้การแต่งงานเกิดขึ้นโดยเร็ว เพราะเธอกลัวว่าภุมรีจะแย่งชุติเทพไป ภาลัยบอกเธอเสมอว่าหมดสมัยผู้หญิงแบบโบราณแล้ว ภนิตสุภาถามชุติเทพตามตรงว่ารู้สึกอย่างไรที่มีคนหาว่าเขาจะแย่งภรรยาเจ้าของไร่ ชุติเทพตอบตามตรงว่าเขาไม่มีวันจะทำอย่างนั้นได้ เพราะเขาไม่อาจทำให้ภุมรีเสียชื่อเสียงได้

ภนิตสุภาเข้าไปหาภูวิทย์ ขอร้องให้จัดการเรื่องแต่งงานระหว่างเธอกับชุติเทพ ภูวิทย์บอกตามตรงว่าเขากำลังจะไล่ชุติเทพออก ภนิตสุภาบอกตามตรงว่าเธอไม่รู้ว่าชุติเทพรักเธอหรือเปล่า จึงมาขอร้องให้ภูวิทย์ช่วย

ตอนที่ 32 ภูวิทย์เรียกชุติเทพเข้าไปพบ และพูดเรื่องการแต่งงานระหว่างชุติเทพกับภนิตสุภา ภูวิทย์บอกชุติเทพว่า เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองจะอยู่ได้อีกนานเท่าไหร่จึงอยากให้ชุติเทพแต่งงานกับภนิตสุภาโดยเร็ว ชุติเทพขอเวลาตัดสินใจ แต่เขากลับได้เวลาตัดสินใจเพียงสองอาทิตย์เท่านั้น สำหรับการแต่งงาน ภูวิทย์เสนอว่าชุติเทพจะได้ทั้งเงินห้าล้านบาทและที่ดินอีกสองร้อยไร่สำหรับการแต่งงานในครั้งนี้

ชุติเทพบอกภุมรีเรื่องการแต่งงาน ภุมรีนิ่งไป ภุมรีถามชุติเทพว่าจะแต่งเมื่อไหร่ ชุติเทพไม่ได้บอกเรื่องระยะเวลา ชุติเทพบอกว่าหากเขาดื้อแพ่งไม่ยอมแต่งงานกับภนิตสุภา เขาอาจจะถูกเก็บก็ได้ และรายต่อไปก็คือภุมรี ซึ่งเป็นการตายเพราะขัดผลประโยชน์ ชุติเทพยังคงยืนยันว่าเขารักภุมรี ภุมรีพยายามห้ามใจเพราะเธอไม่อยากมีชู้ ชุติเทพพูดให้ภุมรีหย่ากับภูวิทย์ เธอต่อว่าชุติเทพว่าเขาไม่มีสิทธิ ชุติเทพถามกลับว่าสิทธิ์อะไร ในเมื่อภุมรีแต่งงานเพราะต้องการถอนหนี้ให้แม่ และยังไม่ทันจะได้นอนกับผัวด้วยซ้ำ ภูวิทย์ก็กลายเป็นคนพิการไปเสียแล้ว ภุมรีจึงตบหน้าชุติเทพไม่ยั้งจนเลือดกบปาก เธอยังคงยืนยันว่าเธอรักภูวิทย์มาก เขาและเธอเข้าใจกันดี

ตอนที่ 33 เสียงกรอบแกรบของฝีเท้าทำให้ชุติเทพและภุมรีสะดุ้ง มีคนถ่ายรูปชุติเทพกับภุมรี ชุติเทพตามไปแต่ไม่ทัน ชุติเทพยืนยันว่าภุมรีจะไม่มีวันอยู่กับภูวิทย์ได้ ภุมรีไม่ใช่นางบำเรอ แต่เป็นพยาบาลรักษาคนไข้โรคจิต และอีกไม่นาน เธอก็จะเป็นโรคจิตตามภูวิทย์ไปด้วย ชุติเทพบอกภุมรีว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อเธอ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

คืนนั้นภุมรีให้ยานอนหลับภูวิทย์มากจากเดิมนิดหน่อย เพื่อให้เขาหลับได้ยาวนานขึ้น ภุมรีขอกาแฟแก้วหนึ่งจากแป้น เธอถามแป้นว่า หากเธอไม่ได้อยู่ที่นี่อีกแล้วจะเป็นอย่างไร แป้นตกใจมาก แป้นรู้ดีว่าภุมรีจะต้องอดทนมากน้อยแค่ไหน และนึกอยากให้ภุมรีหย่าขาดจากภูวิทย์เสียเลย แป้นไปนำกาแฟมาให้ภุมรี ภนิตสุภาเดินเข้ามาพูดจากระแนะกระแหนภุมรีตามเคย ภุมรีรู้สึกว่าเธอจะไม่มีมิตรที่นี่เลยสักคน ภุมรีบอกภนิตสุภาว่า อีกไม่นานหรอก เธอก็จะกลายเป็นเจ้าของไร่นางพญา เพราะเธอเป็นเมียที่ถูกต้องตามกฎหมายของภูวิทย์ ภนิตสุภาอยากให้ภุมรีพูดเรื่องไร่นางพญาให้มากขึ้น ภุมรีคิดว่า ในเมื่อใคร ๆ อยากกลั่นแกล้งเธอนัก เธอก็จะกลั่นแกล้งภนิตสุภาตอบเสียเลย ไร่นางพญาเป็นของภุมรีแล้วครึ่งหนึ่ง ภุมรีเองก็มัดใจภูวิทย์ก่อนแต่งงานแล้ว เธอแกล้งบอกว่าภนิตสุภาอย่ามัวโอ้เอ้อยู่เลย เธอต้องรีบจับชุติเทพให้อยู่หมัด ภุมรีไม่มีวันที่จะจับผู้ชายมีแต่ตัวอย่างชุติเทพอย่างแน่นอน ภนิตสุภาเถียงไม่ออก ภุมรีบอกว่าภนิตสุภาไม่พยายามเข้าใจภุมรีในแง่ดี ภนิตสุภาบอกภุมรีว่าภุมรีพยายามมีชู้ ภุมรีทำถ้วยกาแฟแตกทำให้ภนิตสุภาเข้าใจว่าภุมรีมีชู้จริง ภุมรีบอกตนเองว่าเธอจะต้องสู้ ภนิตสุภาบอกภุมรีว่าภุมรีพยายามจะแย่งชุติเทพ ภุมรีบอกว่าเธอไม่เคยแม้แต่จะคิดแย่งชุติเทพ

ตอนที่ 34 ภนิตสุภามาเล่าให้ภาลัยฟัง เธอกำลังพูดคุยกันเรื่องฟิล์มถ่ายรูปที่นายดำไปถ่ายมา มันเป็นภาพการสนทนาระหว่างภุมรีกับชุติเทพธรรมดาเท่านั้น ภาลัยคิดไปว่า หากไม่มีภุมรี ภาลัยก็จะได้ครอบครองทุกอย่างแทนภูวิทย์ ภาลัยบอกภนิตสุภาว่าถ้าไม่มีภุมรี เธอจะบริหารไร่นางพญาเอง ภนิตสุภาบอกภาลัยว่าเธอบอกภูวิทย์แล้วว่า เธอรู้สึกอย่างไรกับชุติเทพ ภาลัยรับปากจะช่วยภนิตสุภาให้สมหวังกับชุติเทพให้ได้ ภาลัยบอกภนิตสุภาว่าภาลัยเชยเกินไป เธอสอนให้ภนิตสุภาดื่มเหล้า โดยเกลี้ยกล่อมว่าภุมรีชอบดื่มเหล้า ชุติเทพอาจจะชอบแบบนี้ก็ได้ ดื่มเพียงไม่กี่แก้วภนิตสุภาก็เมาแล้ว นั่งคอพับอยู่ในเทอเรสหลังบ้านนั่นเอง

ตอนที่ 35 ภาลัยไปเรียกชุติเทพมาหาภนิตสุภา เขาแปลกใจมากที่เห็นภนิตสุภากินเหล้า ภนิตสุภากอดชุติเทพและบอกชุติเทพว่าเธอรักเขา ชุติเทพนึกอยากให้ผู้หญิงที่เมาอยู่ตรงหน้าเป็นภุมรี ชุติเทพอุ้มภนิตสุภาจะพาไปส่งที่ห้อง เป็นเวลาเดียวกับที่ภุมรีเดินมาพบเข้าพอดี

ภุมรีเดินเข้าห้องไปด้วยหัวใจปวดร้าว นึกถึงวันที่ชุติเทพกอดเธอเอาไว้ ภุมรีทรุดลงนั่งข้างเตียง เมื่อนึกถึงภาพการกอดรัดของภนิตสุภาแล้ว เธอก็หลับไป

ชุติเทพมาส่งภนิตสุภาที่ห้อง เขามองเธออย่างสงสาร แล้วเดินออกจากห้องมาพบกับภาลัย ภาลัยบอกชุติเทพว่าเขาไม่ควรปล่อยโอกาสที่เขาจะได้ตัวภนิตสุภาไป ชุติเทพยืนยันว่าเขาจะไม่มีวันทำอะไรที่ไม่ดี เขาแก้ตัวแทนภุมรีว่า ภุมรีเองก็ไม่มีวันจะทำอะไรไม่ดีเด็ดขาด ภาลัยยังคงพล่ามเรื่องส่วนตัวของชุติเทพ ชุติเทพเบื่อที่จะฟังจึงเดินจากไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

คุณหญิงพวงผกาจะกลับกรุงเทพแล้ว และทวงถามภุมรีว่าเธอคงไม่ลืมช่วยเรื่องเงิน ภุมรียืนยันว่าการเบิกเงินจะต้องทำเป็นรายงาน คุณหญิงพวงผกาเคยหวังว่าลูกสาวจะมีเงินให้นางใช้ไม่อั้น เอาเข้าจริงการเบิกเงินจะต้องทำรายงาน ภุมรีเองก็มีความทุกข์หนักอยู่แล้ว นางไม่อยากซ้ำเติมลูก แต่ก็ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ คุณหญิงพวงผกาถามภุมรีว่าเธอรักชุติเทพหรือไม่ ภุมรีส่ายหน้า คุณหญิงพวงผกาบอกว่าหลังจากการรบกวนภุมรีคราวนี้ นางจะไม่รบกวนภุมรีอีก ขอให้นางได้เงินอีกครั้งเดียว แล้วนางจะให้ภุมรีได้มีชีวิตอย่างที่ต้องการ

ภูวิทย์บอกภุมรีว่าเขาจะให้เงินภุมรีเต็มที่ แต่ภุมรีไม่ยอม ภูวิทย์เซ็นเช็คส่งให้ภุมรี ภูวิทย์บอกภุมรีว่าเธอจะต้องไม่ทิ้งเขา และเธอจะต้องห้ามมีชู้อย่างเด็ดขาด ภูวิทย์ถามภุมรีว่ารู้ไหมว่าใครเป็นเจ้าบ่าวของภนิตสุภา และบอกว่าคนที่จะแต่งงานกับภนิตสุภาคือชุติเทพชายชู้ของภุมรี คำกล่าวหานั้นร้ายแรงสำหรับภุมรี ภุมรีบอกว่าเธอทำดีที่สุดแล้วในทุกกรณี ภูวิทย์โกรธมาก ขว้างเหยือกน้ำใส่หัวภุมรี ชุติเทพร้องเสียงหลงอย่างสัตว์บาดเจ็บให้คนมาช่วยภุมรี

ตอนที่ 36 ชุติเทพเข้ามาอุ้มภุมรีพาไปที่โรงพยาบาล ภุมรีฟื้นขึ้นมา หลังจากกลับจากโรงพยาบาล เธอไม่ได้ปริปากบ่นอะไร ก่อนจะเดินเข้าไปพักผ่อนในห้อง ภุมรีส่งเช็คให้คุณหญิงพวงผกา ภุมรีขมขื่นอย่างที่สุด สำหรับการถูกทำร้ายในครั้งนี้ เธอจะได้ไม่มีอะไรติดหนี้ภูวิทย์อีก ภุมรีบอกคุณหญิงไม่ได้ว่าความอดทนจะหมดลงเมื่อไหร่ คุณหญิงพวงผกาจะไม่ยอมบังคับภุมรีอีกแล้ว ภูวิทย์เลื่อนรถล้อเลื่อนเข้ามาขอโทษภุมรี เขาเอ่ยว่า เขาทนไม่ได้ที่ถูกสวมเขา ภุมรีบอกภูวิทย์ว่าเธออยากจะพักผ่อน ภูวิทย์ตวาดว่าภุมรีคงเบื่อหน้าเขาแล้ว และหาว่าภุมรีไล่เขา ภูวิทย์พยายามจะอดกลั้นอารมณ์เอาไว้ แต่ความหวงแหนนั้นมีมากกว่า ภุมรีบอกว่าเธอไม่ได้ไล่ เธอแค่ขอเวลา

ภาลัยบอกกับยงยุทธว่าหากไม่มีภุมรีสักคน ไร่นางพญาก็จะตกเป็นของเธอ เมื่อแผนหนึ่งทำให้ภุมรีแค่หัวแตกหน้าแหก ภาลัยจึงคิดจะใช้แผนสอง แยกภุมรีกับภูวิทย์ออกจากกัน ภาลัยจะทำให้ภุมรีเป็นของยงยุทธให้ได้ เธอคิดว่า นอกจากภุมรีจะได้ชุติเทพแล้ว ยังเป็นของยงยุทธกับนายดำอีก เพื่อเป็นรางวัลให้กับยงยุทธ ด้วยแผนการวางยานอนหลับภุมรีแล้วจัดการภุมรีโดยใช้แป้นเป็นเครื่องมือ

ตอนที่ 37 ภาลัยต่อว่าภนิตสุภาว่าไม่ได้เรื่อง เมาฟรีที่ไม่สามารถจับชุติเทพได้ ภาลัยเล่าว่าภูวิทย์ขว้างเหยือกน้ำใส่หัวภุมรี มันยังน้อยไปด้วยซ้ำสำหรับคนผยองอย่างภุมรี ภาลัยยุแยงภนิตสุภาว่าหากภนิตสุภาทำอะไรไม่สำเร็จ เธอก็จะไม่ได้อะไรเลย ภนิตสุภาร่ำไห้และบอกว่าชุติเทพไม่ได้รักเธอ แต่ภาลัยก็ยังคงยุยงให้ภนิตสุภาจับชุติเทพต่อให้ได้

ภูวิทย์บอกภุมรีว่าเขาจะย้ายไปที่บ้านริมเขา ภุมรีบอกว่าเธอยังคงระบมแผล ยังไม่หายไข้ ภูวิทย์ยังคงคิดว่าภุมรีโกรธ ภุมรีบอกภูวิทย์ว่าเธอยังต้องแก้ปัญหาเรื่องโรคระบาดของวัวให้หมดไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ก่อน และให้ภูวิทย์ลืมเรื่องไปบ้านริมเขาเสียก่อน ภูวิทย์บอกภุมรีว่าเธอจะลืมอะไรก็ลืมได้ แต่อย่าลืมเขา

เย็นนั้นคุณหญิงพวงผกามาหาภุมรีที่ห้อง ภุมรียืนยันว่าเธอจะออกไปทำงานแล้ว คุณหญิงพวงผกาบอกภุมรีว่า เธอจะขายหุ้น ขายบ้าน ยอมเป็นหนี้ เพื่อมิให้ภุมรีต้องมีชีวิตเลวร้ายเช่นนี้อีกแล้ว

ภาลัยมาถามแป้นว่า แป้นทำอะไรให้ภุมรีดื่มอะไรก่อนนอน แป้นสงสัยว่าทำไมภาลัยจึงสนใจว่าภุมรีกินอะไร ภาลัยให้แป้นไปเอาเครื่องดื่มนั้นมาให้เธอ แล้ววางถ้วยรังนกผสมโสมของภุมรีไว้ที่นี่ก่อน คล้อยหลังแป้น ภาลัยก็ใส่ยานอนหลับลงไปในถ้วยรังนกผสมโสมของภุมรี แป้นยกถ้วยรังนกผสมโสมไปให้ภุมรีที่ห้องทำงาน แล้วเดินออกมาด้านนอกพบกับชุติเทพ

ตอนที่ 38 ชุติเทพเข้ามาในห้องทำงานของภุมรีด้วยธุระสำคัญ ภุมรีขอบคุณชุติเทพที่พาเธอส่งโรงพยาบาล ภุมรียกโสมขึ้นดื่ม ชุติเทพบอกภุมรีว่าสิ่งที่ภูวิทย์สร้างโลงสองใบไว้ที่บ้านริมเขา เขาเตือนว่าภุมรีอาจจะถูกคนเป็นโรคประสาทอย่างภูวิทย์ฆ่าทิ้งก็ได้ แล้วภุมรีก็หมดสติด้วยฤทธิ์ยานอนหลับ

ชุติเทพเรียกแป้นเสียงดัง ทุกคนในบ้านกรูกันเข้ามาดูอาการภุมรี หมอถูกตามตัวมาที่ไร่ ยงยุทธพาภาลัยขับรถหนีออกจากบ้าน แต่ภาลัยไม่ยอม ให้ยงยุทธขับรถพาเธอกลับมาที่ไร่ เพราะชุติเทพอาจจับได้ว่าใครเป็นคนวางยานอนหลับ โดยมีแป้นเป็นพยานยืนยัน

ภุมรีฟื้นแล้ว ชุติเทพบอกว่าหมอกำลังเอายาไปตรวจพิสูจน์ว่ามียานอนหลับอย่างแรงผสมอยู่ในโสมหรือไม่ ภุมรียังไม่อยากจะสงสัยว่าใครเป็นคนเอายานอนหลับมาใส่ในโสม ในยามนี้ชุติเทพไม่สนใจแล้วว่าอะไรจะเหมาะสมหรือไม่ เขาไม่อยากให้ภุมรีอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเป็นอันตรายอีกต่อไปแล้ว ภุมรีอยากจะหนีจากภูวิทย์มาหาชุติเทพ แต่การจะทำนั้นมันยากเหลือเกิน ชุติเทพบอกภุมรีว่าจะเลือกทำตามประเพณีที่ตีกรอบเอาไว้หรือหนีเอาชีวิตรอด เขาบอกว่าถึงแม้ภูวิทย์จะมีสมบัติมากมาย ส่วนเขาเป็นคนไม่มีอะไร แต่เขามีความรักให้เธอ ชุติเทพขอร้องให้ภุมรีนึกถึงตัวเองบ้าง ไม่ใช่นึกถึงแต่คนอื่น ชุติเทพบอกว่าเขามีทางเลือกสองทางคือแต่งงานกับภนิตสุภา และหนีไปจากที่นี่ใช่ไหม ชุติเทพบอกว่าเขาจะเลือกทางแรก นั่นคือยอมแต่งงานกับภนิตสุภาเพื่อจะได้อยู่ใกล้ภุมรี

ตอนที่ 39 ภูวิทย์รบเร้าภุมรีว่าเมื่อไหร่จะพร้อมไปอยู่บ้านริมเขา ภุมรีอยากจะหย่ากับภูวิทย์โดยไม่ต้องการอะไรเลย แต่เธอกลับทิ้งภูวิทย์ไปไม่ได้ ภุมรีสงสัยนักว่าที่บ้านริเขาภูวิทย์ทำโลงแก้วสองใบเอาไว้ทำไม ภุมรีจึงขอลาพักร้อนสักสิบวันไปเยี่ยมคุณแม่ แค่สิบวันมันคงไม่มากเกินไป ภูวิทย์ไม่อยากให้ภุมรีห่างกาย แต่เขาคงทำอย่างนั้นไม่ได้ เขาจะไม่ยอมเสียภุมรีไปเด็ดขาด เพราะเธอเป็นผู้บริหารคนสำคัญของไร่ ภูวิทย์ใช้เวลาไม่นานในการตัดสินใจ และบอกว่าเมื่อภุมรีกลับมา

เขาจะพาเธอไปที่บ้านริมเขา ทำให้ภุมรีรู้สึกเวทนาเขายิ่งนัก ไม่น่าเชื่อเลยว่า ก่อนแต่งงานนั้นภูวิทย์มีแขนขาสมบูรณ์ แต่ตอนนี้เขากลายเป็นอัมพาตไปเสียแล้ว ภูวิทย์คิดว่าเมื่อภนิตสุภาแต่งงาน เขาจะจัดการแบ่งสมบัติให้กับทุกคน ภุมรีบอกภูวิทย์ว่าเธอไม่ต้องการอะไร

ภุมรีบอกภาลัยว่าเธอจะไปพักร้อน ภาลัยแนะนำให้ภุมรีไปหาหมอดู ภาลัยบอกว่าชุติเทพเองก็ลาพักร้อนกลับบ้านเช่นกัน ภาลัยกระแนะกระแหนภุมรีเช่นเคยว่า เธอยังเป็นคนปรกติที่ต้องมาอยู่กับพี่ชายพิการของเธอ ภูวิทย์คงไม่มีอารมณ์จะมีอะไรกับภุมรีอีกแล้ว ภุมรีควรจะเลี่ยงไปดีกว่าจะได้ไม่ต้องระทมทุกข์เช่นนี้ พอชุติเทพกับภนิตสุภาแต่งงานกัน ภุมรีก็จะเหี่ยวแห้งโรยราไป ภาลัยเสนอตัวช่วยเหลือภุมรีด้วยเสียงหัวเราะเหยียดหยาม ภุมรีโกรธจนเนื้อตัวสั่น ภาลัยบอกให้ภุมรีไปขอเงินจากภูวิทย์แล้วไปอยู่กับชุติเทพเสีย ภุมรีไล่ภาลัยออกไป ภุมรีวิงเวียนศีรษะกำลังจะเป็นลม เธอกำที่ทับกระดาษและขว้างใส่ภาลัย

ตอนที่ 40 ภาลัยตกใจและโกรธมาก ภุมรีประกาศกร้าวว่าหากใครคิดจะโค่นเธอ และถ้าเธอไม่ตาย เธอจะโค่นกลับ

ภาลัยกระหืดกระหอบไปหายงยุทธ ยงยุทธหัวเราะเธอ ภาลัยบอกว่าหากไม่มีภุมรีทุกอย่างจะต้องเป็นของเธอ ยงยุทธถามภาลัยว่าเขาทำอะไรก็ไม่สำเร็จ แล้วจะให้เขาทำอะไร ภาลัยบอกให้ยงยุทธทำตามคำสั่งของเธอเท่านั้น ภาลัยบอกว่า พรุ่งนี้ภุมรีจะกลับกรุงเทพ

ภนิตสุภาขอตามชุติเทพกลับบ้าน ชุติเทพบอกว่าเขากลับไปทำธุระแล้วจะกลับมาจัดการเรื่องการแต่งงานของเขากับภนิตสุภา ชุติเทพถามว่าเธอคงไม่ต้องการพิธีแต่งงานที่ใหญ่โตหรอกนะ ภนิตสุภาน้ำตาคลอด้วยความตื่นเต้น ภนิตสุภาบอกรักชุติเทพ แต่ชุติเทพคิดว่าเขามีคนรักอยู่แล้ว ทำอย่างไรเขาก็ไม่อาจทำใจให้รักภนิตสุภาได้เกินกว่าความเป็นพี่ชายกับน้องสาวเล็กๆ

ภาลัยบอกภนิตสุภาว่าภูวิทย์บังคับให้ชุติเทพแต่งงานกับภนิตสุภา เพื่อยุติข่าวฉาวโฉ่ทั้งปวง ความปลาบปลื้มยินดีหายไปสิ้น ภาลัยบอกภนิตสุภาว่าเธอเพียงแต่เข้ามาลองใจภนิตสุภาเท่านั้นว่าเธอจะทำใจได้หรือไม่ มันก็เหมือนกับการที่ภาลัยเคยแย่งยงยุทธมาจากเพื่อน แล้วยงยุทธก็สยบแทบเท้าเธอ

ภุมรีโทรบอกคุณหญิงพวงผกาว่าเธอจะกลับบ้านด้วยรถโดยสารเพราะไม่อยากขับรถเองจากความฝังใจเรื่องอุบัติเหตุของภูวิทย์ ภนิตสุภาเข้ามาในห้องทำงานของภุมรีและบอกว่าเธอกำลังจะแต่งงานกับชุติเทพ ภุมรีทนฟังอย่างปวดร้าว แม้เธอจะรักชุติเทพมาก

ตอนที่ 41 ภุมรีกลับมาถึงบ้าน คุณหญิงพวงผกาเข้ามากอดเธอเอาไว้ ภุมรีเพิ่งสังเกตเห็นประกาศขายบ้าน คุณหญิงตัดสินใจแล้วว่าจะขายบ้านแล้วเอาเงินไปใช้หนี้ภูวิทย์ คุณหญิงยอมที่จะไปอยู่ที่บ้านหลังเล็ก ไม่เห็นแก่หน้าตาทางสังคมของตนเองอีกต่อไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

เสียงเรียกของคุณหญิงพวงผกาทำให้ภุมรีตื่นนอน ภุมรีรีบอาบน้ำแต่งตัวลงไปที่โต๊ะอาหาร แล้วเธอก็พบชุติเทพที่โต๊ะอาหาร ชุติเทพรับประทานอาหารเที่ยงร่วมกับภุมรี ภุมรีพยายามจะลืมสถานภาพของตนเอง และลืมว่าเธอเป็นใครและชุติเทพเป็นใคร พยายามลืมหน้าที่ทั้งหมด

ชุติเทพพาภุมรีไปทะเล เขายืนนิ่งคิดถึงตัวเอง คิดถึงคนที่เขารัก เขาบอกภุมรีว่าเขาต้องการความรักและความสุข มิใช่สมบัติเงินทอง เขาจับมือเธอเอาไว้และพยายามเกลี้ยกล่อมให้ภุมรีออกมาจากไร่นางพญาเสีย เธอต้องอยู่กับภูวิทย์อย่างทุกข์ทรมานจนกว่าภูวิทย์จะตาย สิ่งที่ภุมรีจะต้องพบมีแต่อันตรายเท่านั้น และที่เขายอมแต่งงานกับภนิตสุภาก็เพื่อจะได้ดูแลภุมรี ทั้งที่เขาไม่เคยรักภนิตสุภาเลย แล้วชุติเทพก็ดึงภุมรีเข้าไปกอดจูบ ภุมรีบอกชุติเทพว่าถึงเธอจะเป็นจะตายก็ไม่ต้องมาเป็นห่วงเธอ ชุติเทพตัดพ้อว่าเขาไม่น่าจะมาทำงานที่ไร่นางพญาเลย เขาจะได้ไม่ต้องรักภุมรีรักผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว และแบกรับความทุกข์ของภุมรีเอาไว้มากมาย ชุติเทพดึงภุมรีเข้าไปกอดอีกครั้ง ภุมรีไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเธอรักชุติเทพมาก ชุติเทพบอกภุมรีว่า เขารักเธอแม้จะรู้ว่ามันเป็นความรักที่ผิด แล้วชุติเทพกับภุมรีก็ใช้ความรักทำลายความผิดชอบชั่วดีลงด้วยการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน ภุมรีจะกลับไปทำงานต่อที่ไร่นางพญา ชุติเทพจะต้องได้แต่งงานกับภนิตสุภาอย่างแน่นอน

ภุมรีไปแล้ว ชุติเทพคิดว่าที่ภุมรีไปจากเขาเพราะหวงสมบัติของภูวิทย์ ชุติเทพเก็บเสื้อผ้ากลับมาที่บ้านของคุณหญิงพวงผกา คุณหญิงให้กำลังใจชุติเทพว่า หากเขารักภุมรีจริง เขาก็ต้องดิ้นรนช่วยภุมรีให้หลุดพ้นจากภูวิทย์ให้ได้

ตอนที่ 43 คุณหญิงพวงผกาบอกชุติเทพว่าเธอจะขายบ้านและเอาเงินไปคืนภูวิทย์ คุณหญิงกับชุติเทพต่างทุกข์ที่ไม่สามารถห้ามการตัดสินใจของภุมรีได้ คุณหญิงโทษตัวเองว่าทั้งหมดเป็นความผิดของเธอเองที่ให้ภุมรีแต่งงานกับภูวิทย์

ชุติเทพบอกมารดาของเขาหลังจากกลับบ้านได้สักพักว่าเขาจะกลับไปที่ไร่นางพญา มารดาของชุติเทพขอร้องว่าอย่าทำอะไรเพื่อความรักที่มันเสี่ยงเกินไปนัก ชุติเทพคงไม่โชคร้ายถูกทำร้ายหรอก นางเชื่อว่าชุติเทพจะต้องไม่พลาดหวังจากความรักครั้งนี้อย่างแน่นอน นางบอกกับลูกชายว่า แหวนเพชรวงที่พ่อใช้หมั้นแม่ พร้อมที่จะใช้หมั้นผู้หญิงที่ชุติเทพรัก

ภุมรีกลับมาที่ไร่นางพญา ภาลัยตรงเข้ามาหาภุมรี โดยมีนายดำและลูกน้องล้อมอยู่ ภาลัยบอกว่าภูวิทย์ไปอยู่ที่บ้านเชิงเขาแล้ว มีแป้นและพยาบาลดูแลอยู่ ภุมรีสงสัยเหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้นในไร่นางพญา ภุมรีเข้าไปในห้องทำงาน พบว่าห้องถูกรื้อค้น ภาลัยมาหาภุมรีและบอกว่าทุกอย่างเป็นคำสั่งของภูวิทย์ ภาลัยกีดกันไม่ให้ภุมรีพบภูวิทย์

ดึกคืนนั้นภุมรีตกใจมากหลังจากอ่านเอกสารประกาศแต่งตั้งผู้อำนวยการไร่นางพญา ภุมรีต้องการพบภูวิทย์ แต่ภาลัยบอกว่าภูวิทย์ไม่สบาย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตอนที่ 44 ภุมรีจะไปหาภูวิทย์ที่บ้านเชิงเขา ภนิตสุภาเข้ามาห้ามไว้ ภุมรีจับได้ว่าภนิตสุภามีอะไรบางอย่างที่เธอพูดไม่ได้และเธอเองกำลังโกหกภุมรีอยู่ ภนิตสุภาบอกว่าอีกไม่นานเธอเองก็จะแต่งงานแล้ว ภุมรีตั้งใจว่าจะต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรกับภูวิทย์

เช้าวันต่อมา ภุมรีจะไปที่บ้านเชิงเขา แต่พบว่ารถของเธอยางแตก ภายในรถถูกกรีดด้วยของมีคมรุ่งริ่ง ภุมรีมองขึ้นไปในบ้านพบยงยุทธยืนจิบกาแฟอยู่ริมระเบียง ภุมรีเรียกยงยุทธลงมาดูเธอพยายามเยือกเย็นอย่างที่สุดกับสงครามเย็นที่เพิ่งเกิดขึ้น

ยงยุทธบอกภาลัยว่าแผนทุบรถของภุมรีคงไม่ทำให้ภุมรีกลัวได้ เพราะเธอกล้าแกร่งกว่าที่คิด อย่าประมาทภุมรีให้มากนัก ยงยุทธยอมร่วมมือกับภาลัยทุกเรื่อง ยกเว้นหากภาลัยจะฆ่าคน ภาลัยบอกว่าเธอจะไม่ยอมฆ่าแกงใครหากไม่จำเป็น

ภุมรีถามชิดว่าเกิดอะไรขึ้นที่ไร่ ชิดตอบว่าเขาไม่ได้รับอณุญาตให้เข้ามาในไร่ ภุมรีให้ชิดเช็คสภาพรถให้ ใกล้มืดแล้วภุมรียังคงยืนยันว่าจะไปที่บ้านเชิงเขา ชิดยืนยันว่าจะขับรถให้ภุมรี

ชิดขับรถไปที่บ้านเชิงเขา ระยะทางยากลำบาก เพราะฝนตก ภุมรีสงสารภูวิทย์เหลือเกินที่ต้องมาอยู่ในบ้านเชิงเขาเพียงลำพัง

ตอนที่ 45 แม้ฝนจะตก แต่ชิดก็พยายามขับรถพาภุมรี ไปที่บ้านเชิงเขา ภุมรีคิดว่าหากภูวิทย์จะหย่าให้เธอ เธอจะไม่ขอเอาอะไรออกไป

เมื่อถึงบ้านเชิงเขา ภุมรีกับชิดพบกับยามถือปืนมาจ่อ แล้วคนเหล่านั้นก็เอาผ้ามาผูกตาภุมรีกับชิดเอาไว้ แล้วนำไปขังไว้ในห้อง ๆ หนึ่ง ทั้งสองเปิดผ้าผูกตาออก และพบว่าตัวเองถูกขังในห้องกว้างมีหน้าต่างติดเหล็กดัดแน่นหนา ภุมรีบอกให้ชิดเตรียมอาวุธให้พร้อม แล้วเธอก็หยิบปืนกระบอกเล็กจิ๋วที่เธอซ่อนไว้ขึ้นมา

ดำเข้ามารายงานภาลัยว่า คนที่บ้านเชิงเขาจับภุมรีกับชิดได้ ภาลัยคิดว่าหากจะเก็บภุมรีจริง ก็ต้องทำให้เป็นอุบัติเหตุที่สุด ภนิตสุภาเดินมาได้ยินเข้า เธอทำบางสิ่งตกลงบนพื้นแตกกระจายด้วยความตกใจที่พี่สาวของเธอทำอะไรที่รุนแรงเหลือเกิน ภาลัยเกรี้ยวกราดใส่ภนิตสุภา ภนิตสุภาถามภาลัยว่าภาลัยจะทำอะไร เธอขังภูวิทย์ไว้ที่บ้านเชิงเขาแล้ว เธอจะทำอะไรอีก ภาลัยบอกว่าเธอจะฆ่าคนหากจำเป็น ภนิตสุภาขอร้องไม่ให้ภาลัยฆ่าคน ภาลัยตบหน้าภนิตสุภา ไม่ว่าภนิตสุภาจะขอร้องสักปานใด ภาลัยก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงความโหดเหี้ยมของภาลัยได้ ภาลัยบอกว่าหากภนิตสุภาไม่ยอมพูดเรื่องนี้ อยู่ตามประสาของเธอ ภาลัยจะไม่ฆ่าภนิตสุภา เธอเองก็จะได้ทุกอย่าง

นายดำวิ่งทะเล่อทะล่าเข้ามารายงานภาลัยว่าชุติเทพกลับมาแล้ว

ตอนที่ 46 ภาลัยขู่ภนิตสุภาว่าหากบอกทุกอย่างแก่ชุติเทพ เธอจะต้องตาย ภนิตสุภารู้สึกว้าเหว่เหลือเกินที่เห็นภาลัยกลายเป็นนางปีศาจไปแล้ว ส่วนภูวิทย์เองก็ช่วยตัวเองไม่ได้ ภาลัยบอกภ

นิตสุภาว่าเธอจะสร้างเรือนหอหลังใหญ่ให้ภนิตสุภา แต่ภนิตสุภาบอกว่าเธอไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว หากภนิตสุภาไม่บอกชุติเทพ ภนิตสุภาก็จะได้ทุกอย่าง

ชุติเทพสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในบ้าน เขาถามภนิตสุภาว่าภุมรีไปไหน ภนิตสุภาตอบว่าภุมรีไปอยู่กับภูวิทย์ที่บ้านริมเขา เธอพยายามไม่ทำอะไรให้มีพิรุธตามคำขู่ของภาลัย ภนิตสุภาบอกว่าภูวิทย์ได้แต่งตั้งภาลัยให้ดูแลไร่นาง พญาแล้ว ชุติเทพมองท่าทางของภนิตสุภาด้วยความสงสัย ชุติเทพสังหรณ์ถึงอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น คืนนั้นชุติเทพนอนไม่หลับเขาไปเคาะประตูห้องภนิตสุภา ชุติเทพชวนภนิตสุภาเข้าไปคุยในห้องของภนิตสุภา ชุติเทพถามว่าเกิดอะไรขึ้นในไร่ ภนิตสุภาตอบว่าไม่มีอะไร ชุติเทพให้ภนิตสุภาพาไปที่บ้านริมเขา แต่ภนิตสุภาไม่ยอมพาไป ชุติเทพกำลังจะออกจากห้องไป ภนิตสุภาเข้ามากอดชุติเทพเอาไว้ ชุติเทพปล่อยให้ภนิตสุภากอดเขาร้องไห้ เขาสงสารภนิตสุภาจับใจที่เขาไม่สามารถรักภนิตสุภาได้

ชุติเทพรอให้ภนิตสุภาหลับ ก่อนจะเดินออกจากห้อง พบกับภาลัยยืนรออยู่บนระเบียงห้อง ภาลัยเข้าใจว่าภนิตสุภากับชุติเทพมีอะไรกัน และเธอกำลังจะจัดงานแต่งงานระหว่างชุติเทพและภนิตสุภา

ตอนที่ 47 ภุมรีกับชิดคุยกันว่าเขาและเธอจะถูกขังอยู่จนถึงเมื่อไหร่ นายดำเดินเข้ามาในห้องและเอาผ้ามาปิดตาภุมรีกับชิดเอาไว้ ภุมรีกับชิดถูกพามายังสถานที่หนึ่งด้วยรถยนต์ แล้วก็ถูกเปิดตาออก ภูวิทย์นั่งอยู่บนรถเข็น สวมแว่นตาสีดำ นั่งอยู่ข้างโลงแก้ว ความไม่เป็นตัวของตัวเองของภูวิทย์ทำให้ภุมรีสงสัยว่า เกิดอะไรขึ้นกับภูวิทย์กันแน่ ชิดตะโกนว่าภูวิทย์เป็นบ้าไปแล้ว ภูวิทย์ให้คนเอาตัวชิดไปเฆี่ยน ปืนกระบอกหนึ่งเข้ามาจ่อภุมรีเอาไว้ ภูวิทย์บอกว่าเขารักภุมรีมาก แต่ภุมรีรักชุติเทพ เขาจะฆ่าชุติเทพและเอาร่างของชุติเทพมาทำมัมมี่ แป้นเปิดประตูเข้ามาและเข็นรถพาภูวิทย์เข้าไปในห้อง ๆ หนึ่ง แป้นบอกภุมรีว่า หากมีใครพาภุมรีไปไหน เธอจะต้องไม่ดื้อ เธอจะต้องไปและอย่ากลับมาที่นี่อีก ภุมรีบอกแป้นว่าเธอไม่มีทางทิ้งภูวิทย์ไปไหนได้และพยายามให้แป้นอธิบาย แต่แป้นพูดอะไรไม่ได้ ประตูเปิดอีกครั้ง ภนิตสุภามารับภุมรี เธอบอกให้ภุมรีตัดสินใจว่าจะหย่ากับภูวิทย์ และไปจากที่นี่แต่โดยดี และชุติเทพเป็นคนส่งภนิตสุภามารับภุมรี แต่ภุมรีไม่ยอม

ตอนที่ 48 ภาลัยห้ามไม่ให้ชุตติเทพมาที่บ้านเชิงเขา ชุติเทพบอกภาลัยว่าเขาจะลาออก ภาลัยบอกให้ชุติเทพรับผิดชอบในสิ่งที่เขาทำกับภนิตสุภา ชุติเทพยืนยันกับภาลัยว่าเขาจะไปที่บ้านริมเขา ภาลัยอึกอัก คนที่เธอกลัวที่สุดก็เห็นจะเป็นชุติเทพนี่ละ ภาลัยบอกว่าเธอจะพาชุติเทพไปที่บ้านริมเขา ชุติเทพไม่เชื่อ

ภุมรีรู้สึกว่าตัวเธอเองไม่สบาย เธอคอแห้ง กระหายน้ำ และบอกให้แป้นหยิบน้ำมาให้ แป้นขอร้องให้ภุมรีกลับกรุงเทพ แต่ภุมรีไม่ยอมกลับ ภุมรีพยายามเค้นเอาความจริง แป้นเอาน้ำกับยามาให้ภุมรี แต่ภุมรีปัดแก้วน้ำกับยาทิ้งไป เธอพยายามเค้นเอาความจริงกับแป้นว่าใครเป็นผู้บงการ

แต่แป้นบอกไม่ได้เพราะความกลัวตาย ภุมรีพยายามอดทนกับสิ่งที่เธอได้รับเข้าไป แม้เธอจะพยายามรับประทานอาหารให้น้อยที่สุด ดื่มน้ำก๊อกแทนน้ำที่แป้นเอามาให้ แต่ภุมรีก็ยังรู้สึกอ่อนระโหย เธอบอกกับแป้นว่า เธอจะอยู่ที่นี่ยอมให้แป้นฆ่าจนกว่าจะตาย

ชุติเทพรู้สึกว่าภาลัยขับรถพาเขาไปที่บ้านเชิงเขาได้เชื่องช้าเหลือเกิน ภาลัยบ่นว่าภุมรีแต่งงานกับภูวิทย์เพื่อหวังเอาสมบัติให้คุณหญิงพวงผกาผลาญ ภาลัยแกล้งทำเป็นรถน้ำมันหมด เธอจอดรถและพยายามยั่วชุติเทพ

ตอนที่ 49 ชุติเทพถูกภาลัยรุกราน เขาผลักภาลัยไปชนกับประตูรถและด่าว่าภาลัยว่า เธอแย่มาก มีสามีอยู่ทั้งคนยังทำเช่นนี้ได้ ภาลัยขบขัน ชุติเทพกล่าวหาว่าภาลัยอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทุกอย่าง ภาลัยบอกว่าหากชุติเทพห่วงภุมรีมากนัก ภุมรีก็จะตายเร็วขึ้น แล้วภาลัยก็วางยาชุติเทพจนหมดสติไป

ภนิตสุภากอดร่างชุติเทพร้องไห้ และถามภาลัยว่าเธอจะทำอะไรชุติเทพต่อไป ภาลัยบอกว่าหากชุติเทพยอมแต่งงานกับภนิตสุภา ทุกอย่างก็จบ หากมีใครแข็งขืนต่อภาลัยก็จะต้องถูกเก็บไปทีละคน ภนิตสุภาพยายามขอร้องให้ยงยุทธช่วยหยุดภาลัย แม้ยงยุทธจะไม่อยากฆ่าคน แต่เขาก็หยุดภาลัยไม่ได้ ภนิตสุภาบอกยงยุทธว่าหากทุกอย่างพลาด

เขาอาจติดคุกไปพร้อมกับภาลัยก็ได้ แต่ยงยุทธก็ทำอะไรไม่ได้

ชุติเทพฟื้นขึ้นมา ภนิตสุภาบอกชุติเทพว่าเขาเป็นลมและภาลัยเป็นคนพาชุติเทพมาที่นี่ ภนิตสุภาบอกชุติเทพว่าขอให้เขาทำตัวเป็นคนป่วย เบลอ ๆ อยู่แบบนี้เพื่อความปลอดภัยของเขาเอง เมื่อชุติเทพหลับแล้ว ภนิตสุภาก็เข้าไปพบตำรวจสืบสวนในเมือง เธอกลับมาพบกับภาลัย ภาลัยบอกเธอว่าภุมรีจะหายสาบสูญไปโดยที่ภาลัยไม่มีความผิดอะไร

ตอนที่ 50 ภุมรีได้พบกับภูวิทย์ ภูวิทย์บอกว่าภุมรีเป็นเมียที่แสนดีเหลือเกินภูวิทย์บอกว่าเขาจะหย่าให้ภุมรีและเริ่มทำงานเสียที ภาลัยเลวมากที่บังคับให้แป้นวางยาเขา แต่แป้นทำยานอนหลับให้เจือจางลง มันเป็นการฆาตกรรมอย่างเจตนา นายดำคนของภาลัยคุมอยู่ด้านนอก ภุมรีนึกถึงชุติเทพ เขาดูจะไม่ใยดีเธอเลย สิ่งที่ภุมรีเสียใจอีกอย่างหนึ่งคือ เธอไม่เคยบอกชุติเทพว่าเธอรักเขา

ภาลัยเปิดประตูเข้ามา เอาด้ามปืนฟาดหัวแป้น มีนายดำคุมตัวชิดอยู่ด้านหลัง ภาลัยให้นายดำพาชิดขึ้นรถ และขับรถลงไปตามลาดเขา ภุมรีตวัดปลายมีดแต่พลาด ชิดนึกถึงลูกเมีย ภุมรีนึกถึงแม่และชุติเทพ แล้วเสียงปืนก็ดังขึ้น ชุติเทพเข้ามาช่วยภุมรีและชิดได้ทัน เจ้าดำตายแล้ว คนของนายดำบางคนถูกจับเป็น ภาลัยถูกจับ ยงยุทธหนีไปแล้ว ภนิตสุภาถูกกันไว้เป็นพยาน ภูวิทย์กับแป้นถูกนำส่งโรงพยาบาล ภุมรีเห็นว่าตนเองปลอดภัยแล้ว จึงถามถึงความปลอดภัยของคนอื่น คุณหญิงพวงผกามาที่ไร่นางพญา ชุติเทพกำลังพาภุมรีไปให้หมอเช็คร่างกาย ชุติเทพกอดภุมรีเอาไว้แน่น ภุมรีบอกชุติเทพว่าเธอรักเขามาก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

9. สาปคฤหาสน์

โดย โสภี พรรณราย (2553)

ตอนที่ 1 คฤหาสน์โบราณห้าชั้นนาม คฤหาสน์เวียงราช ริมทางหลังหนึ่ง มีอาณาบริเวณสองไร่ มีปัจจุบันและอดีตที่เกี่ยวข้องกับพระน้องนาง พระพี่นางน้องและเจ้าผาเวียง

นารินทร์เข้าไปหานาวินพี่ชายในห้องสมุด และบอกพี่ชายว่าอารี พี่เลี้ยงของนาริณีน้องสาวคนเล็กผู้พิการวัยสิบห้าจะขอลาออก นาวินให้นารินทร์เรียกอารีมาพบที่ห้องสมุด อารีบอกว่าเธอกลัวเสียงดนตรี เสียงสวดมนต์ในตอนกลางคืน อารีทนไม่ได้จึงยืนยันว่าจะลาออก แม้ว่านาวินจะขึ้นเงินเดือนให้ อารีก็ไม่เอา นาวินให้นารินทร์บอกคนให้เอารถไปส่งอารีที่ตลาดในเมืองนาคร น้องชายอีกคนของนาวินเข้ามาในห้องสมุด และต่อว่าพี่ชายว่าเขาไม่อยากอยู่ในบ้านที่เหมือนนรกหลังนี้ นาวินให้นารินทร์หาพี่เลี้ยงคนใหม่ให้นาริณี นารินทร์เสนอให้นาวินจ้างพี่เลี้ยงไปเช้าเย็นกลับ หรือไม่ก็จ้างครูอพินยามา ครูสอนหนังสือที่จะมาสอนหนังสือให้นาริณีในทุกวันเสาร์มาเป็นพี่เลี้ยง แต่นาวินไม่ยอม นาครออกมาจากห้องสมุดแล้วนาครถามนารินทร์ว่า เธอจะหาใครมาเป็นพี่เลี้ยง แต่นารินทร์ยังตอบไม่ได้ แต่เมื่อนารินทร์นึกถึงนิลวดี ธนกุล เพื่อนของเธอที่มหาวิทยาลัย นิลวดีจะต้องมาเป็นพี่เลี้ยงให้นาริณีได้แน่นอน

ตอนที่ 2 นิลวดีตกลงมาตามคำขอร้องทางจดหมายของนารินทร์ เพราะเธอไม่อยากรบกวนป้า เธอนั่งสามล้อถีบไปที่คฤหาสน์เวียงราช เธอเดินเข้าไปภายในซอยทางเข้าคฤหาสน์จนรู้สึกปวดขา แต่ก็ยังเดินไปไม่ถึงคฤหาสน์เสียที ระยะทางวังเวงจริงๆเธอเดินมาเรื่อยๆจนถึงหน้าประตูรั้วเหล็กของคฤหาสน์ เธอพบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง และบอกว่าเธอมาพบนารินทร์ นารินทร์ลงมาพบเพื่อนสาว และพบนิลวดี นิลวดีบอกนารินทร์ว่าที่เธอมาที่นี่เพราะอยากได้เงินเดือนห้าพันบาทไปให้คุณป้า นารินทร์พาเพื่อนสาวเข้าไปในห้องมุกดา ห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์ นารินทร์จัดการเอาผลไม้แกะสลักในตู้เย็นมาให้นิลวดีกิน นิลวดีถามถึงพ่อแม่ของนารินทร์ นารินทร์บอกว่าพ่อเสียชีวิตแล้ว ส่วนแม่ไปค้างบ้านญาติ ซึ่งความจริงแล้วเรื่องพ่อแม่ของเธอเป็นความลับที่บอกใครไม่ได้ นารินทร์เล่าว่า ย่ากับย่าทวดพิการเป็นอัมพาต ตอนนี้นาครดูโทรทัศน์แล้วก็นอน ส่วนนาริณีอยู่ในห้องไพฑูรย์

เมื่อนิลวดีเข้ามา นาริณีก็หมุนล้อรถเข็นมาหานารินทร์ นิลวดีเห็นว่าขาของนาริณี หรือน้องเล็ก เล็กลีบ นาริณีบอกนิลวดีว่าอยู่กับเธอนานๆนะ

ตอนที่ 3 ห้องพักของนิลวดี เรียกว่า ห้องทับทิม ตกแต่งด้วยเฟอร์นีเจอร์หรู ห้องทั้งห้องเป็นสีแดง นารินทร์บอกนิลวดีว่าตอนเย็นจะพาเธอไปไหว้นาวินและไปกราบท่านย่าและย่าทวด

หกโมงเย็น นารินทร์พานิลวดีไปพบนาวินที่ห้องสมุด นิลวดีตกใจเล็กน้อย เมื่อเห็นนาวินหนุ่มกว่าที่เธอคิดเอาว่า เป็นชายอายุสี่สิบ อ้วนลงพุง นาวินไม่ค่อยชอบใจที่เห็นนิลวดี เธอตอบ

อย่างตรงไปตรงมาว่าที่เธอมาทำงานที่นี่เพราะต้องการเงินเดือนห้าพันบาท นาวินบอกว่าให้นิลวดีดูแลนาริณีให้ดี เพราะนาริณีต้องการเพื่อน

นารินทร์พานิลวดีเดินออกมาจากห้องสมุดและสวนกับนาคร นารินทร์แนะนำให้นาครรู้จักนิลวดี แล้วพาไปกราบคุณย่ากับคุณย่าทวดอายุเจ็ดสิบและเก้าสิบตามลำดับ ทั้งสองเป็นอัมพาต

ตอนที่ 4 อาหารเย็นเริ่มเวลาเกือบทุ่มหนึ่ง ทุกคนทานอาหารกันเงียบ ๆ จนนาวินลุกจากโต๊ะไป บรรยากาศบนโต๊ะอาหารจึงค่อยดีขึ้น นาครมองนิลวดี เขาคิดว่านิลวดีเป็นคนน่ารัก มีเสน่ห์ มองเท่าไหร่ก็ไม่เบื่อ เธอน่าจะเป็นนักธุรกิจมากกว่ามาเป็นพี่เลี้ยงเด็กพิการ นาริณีไม่ค่อยพูด นิลวดีพยายามคะยั้นคะยอให้นาริณีทานของหวาน ตอนแรกเธอไม่ยอมทานของหวาน แต่นิลวดีคะยั้นคะยอด้วยคำพูดที่อ่อนหวาน นาริณียอมทาน สร้างความแปลกใจให้กับนารินทร์และนาคร แล้วนิลวดีก็เริ่มทำหน้าที่พี่เลี้ยงพานาริณีไปที่ห้องไพทูรย์

คล้อยหลังนาริณีกับนิลวดี นารินทร์คุยกับนาครว่าจะทำให้นิลวดีอยู่ที่นี่ให้นานที่สุด นารินทร์เล่าเรื่องที่โต๊ะอาหารให้นาวินฟัง แต่นาวินไม่มีทีท่าแปลกใจอะไร นารินทร์บอกให้นาวินนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารนานๆ เพราะกลัวนิลวดีจะแปลกใจ นารินทร์รู้ว่านาวินไม่ชอบนิลวดี แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร ก่อนนารินทร์จะขอตัวเข้านอน

ตอนที่ 5 นิลวดีรอจนนาริณีหลับ ก่อนจะก้าวออกมาจากห้องไพทูรย์มายังห้องทับทิม นิลวดีสงสัยในความเงียบของคฤหาสน์ เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นนาวินนั่งอยู่ที่สนามด้านนอก เธอคิดว่าตัวเองไม่ชอบนาวินเลย เพราะเขาดูหยิ่ง ก่อนนอนนิลวดีสวดมนต์และนั่งวิปัสนาก่อนจะหลับไป

ในฝันนิลวดีฝันเห็นผู้หญิงหน้าตาพุพองกำลังบีบคอนิลวดีเอาไว้ ก่อนจะมีสตรีงามมาช่วยนิลวดีเอาไว้ด้วยการกราบลงแทบเท้าของสตรีอัปลักษณ์ สตรีอัปลักษณ์ตบหน้าสตรีงามจนเซล้มลงตามแรงฝ่ามือ แล้วสตรีอัปลักษณ์ก็หายไป นิลวดีเดินเข้าไปพยุงสตรีงามให้ลุกขึ้น ก่อนสตรีงามจะก้าวจากไป

นิลวดีตื่นขึ้นตอนตีสี่และนอนไม่หลับ จึงเปิดไฟหัวเตียง อ่านหนังสือ และลงไปวิ่งด้านล่าง เธอแปลกใจมากเมื่อเห็นป้ายห้ามผ่านหน้าสวนดอกไม้ แม้จะแปลกใจแต่เธอก็ไม่ได้สนใจ

นิลวดีเปิดประตูเข้าไปในห้องไพทูรย์ เธอแปลกใจมากที่เห็นนาริณีอาบน้ำแต่งตัวแล้ว นับว่าเธอสามารถช่วยตัวเองได้ดี นิลวดีถักเปียสองข้างให้นิลวดี นาริณีให้คนรับใช้นำอาหารมาให้เธอและนิลวดีทานที่ห้อง นาริณีบอกว่าเธอเบื่ออาหารพวกไข่ดาว นมสด นิลวดีบอกว่าพรุ่งนี้เธอจะแสดงฝีมือทำอาหารให้นาริณีทาน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นิลวดีพานาริณีออกไปเดินเล่น พบนารินทร์ที่สวน นาวินกับนาครกำลังจะขึ้นรถไปทำงานแล้ว นาวินกำชับให้นารินทร์บอกกฎของคฤหาสน์เวียงราชให้นิลวดีฟัง ว่า ห้องเพชรชั้นห้าของคฤหาสน์เป็นห้องที่ปิดตาย ห้ามเข้า

ตอนที่ 6 วันเสาร์ ครูอพินยามาสอนนาริณี เธอกำลังจะก้าวขึ้นตึก แต่เมื่อเห็นนาริณีอยู่ที่สวน หญิงสาวก็ก้าวเข้ามาหา นิลวดีเล่าให้อพินยาฟังว่า นาริณีเล่าเรื่องของครูอพินยาให้ฟังบ่อยๆ ขณะที่นาริณีเรียนหนังสือ นิลวดีก็ปลีกตัวมาที่ลานหินอ่อน มองไปยังศาลาพักผ่อน เห็นนาวินเดินลงมาพูดคุยกับนาริณีและครูอพินยา นิลวดีลุกเดินเข้ามาในครัว พบป้าอ่อนกำลังตำน้ำพริกมะขามเปียก ป้าอ่อนสอนนิลวดีตำน้ำพริกมะขามเปียก ป้าอ่อนถามนิลวดีว่าเธอจะอยู่นานสักแค่ไหน นิลวดีบอกว่าเธอจะอยู่จนกว่านาวินจะเลิกจ้าง ป้าอ่อนเล่าว่านาริณีเปลี่ยนพี่เลี้ยงมาห้าหกคนแล้ว และบ้านนี้อาจมีผีสิง ทำให้พี่เลี้ยงกลัวจนต้องลาออกไปทีละคนๆ ป้าอ่อนหวังว่านิลวดีจะไม่เจออาถรรพ์เหมือนพี่เลี้ยงทุกคนที่ผ่านมา ป้าอ่อนพึมพำว่า ทุกคนที่บ้านน่าสงสาร แม่ของนาวินก็น่าสงสาร เพราะเสียสติตั้งแต่พ่อของนาวินเสียชีวิต ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลศรีธัญญา นิลวดีถามว่าเกิดอะไรขึ้น ป้าอ่อนเล่าว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อนมีเสียงเอะอะบนตึก แล้วแม่ของนาวินก็คลุ้มคลั่ง เมื่อพ่อของนาวินเสียชีวิต นางก็สติฟั่นเฟือน ป้าอ่อนเล่าว่าศพของพ่อนาวินฝังอยู่ที่สุสานในสวนของคฤหาสน์เวียงราชนี่เอง นิลวดีคิดว่า ไม่แน่ว่านาวินอาจเป็นคนฆ่าพ่อตัวเองเพราะแย่งชิงมรดก และเธอจะต้องถามนาริณีให้ได้

ตอนที่ 7 ครูอพินยารับประทานอาหารที่คฤหาสน์เวียงราช แม้แต่นาวินเองก็เจริญอาหารเติมข้าวสองจาน ตกบ่ายนารินทร์ชวนนิลวดีเข้าไปในเมืองด้วยกัน แต่เธอไม่ไป อพินยาและนาริณียังอยู่ที่ศาลาในสวน นิลวดีนั่งชิงช้า นาครเดินมาขอนั่งเป็นเพื่อน นิลวดีถามว่านาครไม่ไปไหนหรือ นาครบอกว่าวันนี้เขาต้องการพักผ่อน หลังจากทำงานมาห้าวันแล้ว นิลวดีพยายามหลอกถามนาครเรื่องพ่อของนาคร ทำให้นาครชะงัก นิลวดีคิดว่าการตายของพ่อนาครจะต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน นาครวิจารณ์ว่านิลวดีเป็นคนปราดเปรียว น่ารัก นาวินเองคงจะชอบผู้หญิงหวาน ๆ เหมือนครูอพินยา

ครูอพินยาปล่อยให้นาริณีนั่งเขียนหนังสือ ส่วนเธอเดินมาคุยกับนิลวดี นิลวดีสังเกตจากท่าทางของครูอพินยา เธอพบว่า ครูอพินยาหน้าแดงเรื่อเมื่อพูดถึงนาวิน

เย็นนั้นนารินทร์ซื้อข้าวของจำพวกเสื้อผ้ามาให้นิลวดีมากมายหลายชุด นารินทร์บอกนิลวดีว่า นาริณีมีเสื้อผ้าสองสามตู้แล้ว ทั้งนาวินและนาครต่างขนซื้อมาให้นาริณี นิลวดีถามนารินทร์ว่าทำไมต้องโกหกเรื่องแม่ นารินทร์ขอโทษนิลวดีที่โกหกเรื่องแม่ นารินทร์บอกว่าเธอบอกความจริงบางอย่างกับนิลวดีไม่ได้ นิลวดีพยายามซักถาม แต่นารินทร์ขอร้องไม่ให้นิลวดีถาม นิลวดีคิดไปว่าในคฤหาสน์จะต้องมีเรื่องฆาตกรรมอย่างแน่นอน และเธอจะหาความจริงด้วยตัวของเธอเอง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ตอนที่ 8 นิลวดีนอนไม่หลับ แม้จะสวดมนต์ นั่งวิปัสนาแล้ว แต่ก็ไม่ทำให้ความว้าวุ่นในจิตใจจางลงได้ เธอจึงลุกเดินไปยังห้องสมุด และหยิบหนังสือประวัติศาสตร์มาอ่าน เธอแปลกใจมากที่เห็นประวัติศาสตร์สุโขทัยหุ้มพลาสติกไว้ นิลวดีกำลังจะอ่านหนังสือที่ถูกคั่นหน้าไว้ แต่นาวินเข้ามาภายในห้องสมุด เขาหาว่านิลวดีบุกรุก นิลวดีต่อว่าว่าทำไมไม่ติดป้ายเอาไว้ว่าห้ามเข้าล่ะ เธอบอกเขาว่าการเข้าห้องสมุดเป็นการบุกรุกและใช้สามัญสำนึกด้วยหรือ เธอบอกว่าหากคิดว่าเธอผิดก็ไล่เธอออกเลย นาวินหัวเราะ เขาบอกว่านิลวดีผิดที่สวมชุดนอนต่อหน้าชายที่ไม่คุ้นเคย และเธอควรจะกลับไปที่ห้องนอนได้แล้ว

นิลวดีวิ่งกลับมาที่ห้องนอน ขณะที่นาวินยืนตะลึง นิลวดีเผลอหยิบหนังสือประวัติศาสตร์สุโขทัยติดมือมาเล่มหนึ่ง เธอเปิดอ่าน มีกระดาษแผ่นหนึ่งตกลง นิลวดีหยิบขึ้นมาอ่านอย่างสนใจ ในกระดาษเป็นข้อความกล่าวถึงพิธีโภลิ ซึ่งเป็นพิธีเสี่ยงทายก่อนการเพาะปลูก ซึ่งจัดขึ้นก่อนพิธีอภิเษกสมรสของเจ้าผาเวียงกับเจ้าเอื้อยคำ แล้วเจ้าผาเวียงก็อภิเษกกับเจ้านางเอื้อยคำ แล้วเจ้าอ้ายคำก็ก้าวเข้ามาในงานอภิเษก จากนั้นข้อความก็ขาดหาย

ตอนที่ 9 นิลวดีสงสัยเรื่องราวในข้อความเป็นอันมาก นิลวดีปล่อยความคิดอย่างเพลิดเพลิน ก่อนจะหลับไป

เช้าวันต่อมาหลังจากนาวินและนาครไปทำงานแล้ว นิลวดีย่องเอาหนังสือไปคืนนาวินที่ห้องสมุด แล้วแวะไปหาป้าอ่อนในครัว ทั้งสองคุยเรื่องครอบครัวของนาวิน ป้าอ่อนพูดว่า ผู้หญิงในตระกูล ณ เวียงราชจะมีอายุยืนกว่าปรกติ ขณะที่ผู้ชายมีอายุสั้น เมื่ออายุถึงเลขสี่ก็ต้องมีอันเป็นไปทุกคนอย่างกระทันหัน แต่ป้าอ่อนไม่มีโอกาสได้เห็นศพของคุณท่านที่ตายไปแม้แต่คนเดียว

นิลวดียกก๋วยเตี๋ยวบกไปให้นาริณี เมื่อทานเสร็จนิลวดียกถาดออกมาพบนารินทร์ นารินทร์เข้าไปในห้องไพทูรย์ ส่วนนิลวดีไปทานอาหารเช้าในครัว

บ่ายวันนั้นนาริณีนอนพักผ่อนตามปรกติ นิลวดีคิดว่าจะไปพบท่านย่าและคุณย่าทวดของนารินทร์ เธอเปิดประตูเข้าไปหาท่านย่าและคุณย่าทวด เธอเดินเข้าไปจะเปิดหน้าต่าง ท่านย่าบอกว่าอย่าเปิด ท่านย่าไม่ต้องการให้ใครเปิดหน้าต่าง นางไม่ต้องการพบแสงสว่าง ไม่ต้องการพบกับความมืด นางอยากตาย อยากให้กรรมสิ้นสุดอยู่เพียงแค่นาง อย่าให้สาปคฤหาสน์ทรมานนางอีกเลย แล้วนางก็บ่นแต่คำว่าสาปคฤหาสน์

ตอนที่ 10 นิลวดีเก็บความสงสัยมาคิดจนนอนไม่หลับ ปัญหาต่างๆเกิดขึ้นกับทุกคนในคฤหาสน์ แม้กระทั่งท่านย่า หญิงชราผู้น่าสงสารที่เธอเพิ่งจะไปเยี่ยมมาเมื่อกลางวัน ท่ามกลางความเงียบ นิลวดีก็ได้ยินเสียงไม้เท้า เสียงลากเท้าคล้ายคนแก่พิการ เธอผุดลุกขึ้น สลัดผ้าห่มเดินไปเปิดประตู พบชายชราคนพิการหลังงองุ้มกำลังเดินขึ้นบันได นิลวดีนึกถึงคำพูดของป้าอ่อน นิลวดีบอกไม่ถูกว่าเธอกลัวผีที่เห็นหรือไม่

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

เช้าวันต่อมานิลวดีหมุนตัวอยู่หน้ากระจก นารินทร์เดินเข้ามาชมเพื่อนว่าสวย นารินทร์ทักเพื่อนว่าตาคล้ำ นิลวดีบอกว่าเธอนอนไม่หลับ เสียงรถแล่นเข้ามา นารินทร์วิ่งไปดูที่หน้าต่าง มองเห็นรัมภา เลขาสาวหน้าห้อง แต่งตัวนำสมัยกำลังก้าวลงจากรถ นิลวดีแอบดูที่หน้าต่างอีกบาน เห็นนาวินจูบรัมภา นิลวดีคิดว่าครูอพินยาคงเจอคู่ปรับเข้าแล้ว

นิลวดีพานารินีไปเดินเล่น นาวินไม่ได้แนะนำให้รัมภารู้จักกับนิลวดีแต่อย่างใด เขาเพียงแต่พารัมภาเดินผ่านไปเท่านั้น นาครเดินเข้ามาสมทบและวิจารณ์รัมภาให้นิลวดีฟัง เขาบอกว่าครูอพินยาแพ้รัมภาหลุดลุ่ย ขณะที่ทั้งหมดกำลังคุยกันอยู่นั้น ชาญ เพื่อนของนิลวดีและนารินทร์ก็มาที่คฤหาสน์

ตอนที่ 11 นารินทร์แนะนำให้ชาญรู้จักกับนาคร ทั้งสามนั่งคุยกันที่ศาลากลางสวน นารินทร์รู้สึกเจ็บปวดที่เห็นชาญคุยกับนิลวดี นิลวดีรู้มานานแล้วว่านารินทร์ชอบชาญ แต่ชาญชอบนิลวดี ตอนนี้ชาญยังไม่มีงานทำ นารินทร์เล่าให้ชาญฟังว่าที่นิลวดีมาทำงานกับเขานั้นเพราะนารินทร์เขียนจดหมายไปขอร้องนิลวดี นารินทร์บอกชาญว่าในบ้านของเธอมีใครอาศัยอยู่ในบ้านบ้าง นารินทร์ชวนชาญมาพักที่บ้านอีกคน เมื่อรู้ว่าชาญพักที่โรงแรมในเมือง หลังจากนารินทร์สั่งให้คนขับรถพาชาญไปเก็บกระเป๋าในเมืองแล้ว นารินทร์ก็เดินเข้าไปพูดกับนาครก่อน แล้วไปขออณุญาตนาวินด้วย

ตอนที่ 12 นิลวดีเดินสวนกับรัมภา เธอกำลังจะยิ้มให้แต่รัมภาเชิดหน้าใส่ รัมภาเรียกให้นิลวดีหยุด รัมภาเดาว่านิลวดีเป็นพี่เลี้ยงของนาริณี รัมภาถามนิลวดีว่าเธอจะพักอยู่ที่นี่นานเท่าใด นิลวดีออกจะยียวนออกไปสักนิด เพราะเธอไม่ค่อยชอบหน้ารัมภา นิลวดีกำลังจะเดินจากไป แต่เจอกับนาวิน เขามองเธอด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยาม รัมภาถามนาวินว่านิลวดีเป็นใคร

นาวินยิ้มให้ชาญตามมารยาท ชาญมองเห็นนาริณีแล้วก็นึกสงสาร นึกถึงตัวเองตอนอยู่ในวัยเดียวกับเด็กสาว ชาญเห็นใจนาริณี เขาจึงเดินเข้าไปคุยกับนาริณี เขาบอกว่านาริณีเองก็สามารถเล่นกีฬาได้เหมือนกัน เพราะสมัยนี้มีการแข่งขันกีฬาคนพิการเหมือนกัน ชาญบอกนาริณีว่าเขาจะเป็นคนคิดเกมกีฬาให้นาริณีเล่นกับนิลวดีและนารินทร์เอง

นิลวดีไม่อยากพูดประชดนาวินเพราะกลัวจะมองหน้าเขาไม่ติด เธอคิดด้วยความประหลาดใจว่าทำไมนาวินจึงชอบผู้หญิงอย่างรัมภา นิลวดีเดินมาคุยกับชาญ ชาญถามถึงรัมภา นิลวดีถามว่าชาญจะอยู่ที่นี่นานเท่าใด ชาญบอกว่าจะอยู่ที่นี่สักอาทิตย์และจะพานิลวดีกลับไปด้วย

ตอนที่ 13 นิลวดีกำลังวิ่งออกกำลังกาย เธอวิ่งมาถึงป้ายห้ามผ่าน ด้วยความสงสัย เธอจึงเดินเข้าไปภายในบริเวณห้ามผ่าน เดินชมเรื่อยๆจนมาถึงกระท่อมหลังหนึ่ง พบสุสานเก็บศพของเวียงราช เธอสงสัยนักว่าทำไมจึงไม่มีการเผาศพ เธอกำลังจะไปถามป้าอ่อน แต่ก็ต้องตกใจเมื่อเห็น

นาวินยืนอยู่ด้านหลัง เขามองเธอด้วยสีหน้าขมึงทึง เขาบีบแขนนิลวดีแน่น ถามเธอว่าทำไมจึงเข้ามาในเขตห้ามผ่าน แล้วดึงร่างของนิลวดีเข้าไปจูบ นิลวดีตกใจจนเป็นลมไป

นิลวดีฟื้นขึ้นมาพบชาญ ชาญบอกนิลวดีว่า นาวินเป็นคนพบเธอหมดสติอยู่ในสวน เธอคงเหนื่อยเพราะวิ่งออกกำลังกายหนัก ชาญกับนารินทร์ต่างแปลกใจ ชาญบอกว่าวันหลังให้ปลุกเขาไปวิ่งออกกำลังกายด้วยกัน ถึงเวลานาริณีตื่นแล้ว นารินทร์บอกให้นิลวดีพักผ่อน ส่วนเธอจะออกไปดูแลนาลีนีก่อน แม้เธอจะเจ็บปวดที่ต้องปล่อยให้นิลวดีอยู่กับชาญก็ตาม

ชาญพยายามถามเอาความจริงเรื่องนิลวดีเป็นลมจากปากนิลวดี นิลวดีไม่สามารถบอกความจริงกับชาญทั้งหมดได้ แต่เธอก็ยอมเล่าเรื่องเกี่ยวกับคฤหาสน์เวียงราชให้ชาญฟัง

ตอนที่ 14 อากาศในคืนนี้หนาวเย็น นิลวดีนอนไม่หลับเมื่อคิดถึงข้อสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับคฤหาสน์เวียงราช นึกเคืองกิริยาจาบจ้วงของนาวิน ก่อนที่เธอจะล้มตัวลงนอนและหลับไปในความฝัน เธอได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเรียกชื่อเธอ เรียกชื่อเอื้อยฟ้า ร่างของเทพธิดาปรากฏต่อหน้านิลวดี เธอขอให้นิลวดีอย่าไปจากที่นี่ เอื้อยฟ้าอย่าไปจากที่นี่เลย นางบอกว่านางและพี่ ๆ ทรมานอยู่ที่นี่มานานแล้วจากสาปคฤหาสน์

นิลวดีนึกถึงความฝันของเธอ นึกถึงคำพูดของท่านย่า นึกถึงคำพูดของเทพธิดาในฝัน ก่อนจะไปปรึกษาชาญ นิลวดีเล่าเรื่องเกี่ยวกับคฤหาสน์เวียงราชให้ชาญฟัง เรื่องที่แม่ของนารินทร์เสียสติ เรื่องที่นาริณีเปลี่ยนพี่เลี้ยงบ่อย ๆ นิลวดีสงสัยว่าเรื่องทุกอย่างอาจเกิดจากการฆาตกรรม เธอสงสัยว่านาวินจะเป็นฆาตกร ชาญถามว่าทำไมนิลวดีไม่สงสัยนาครบ้าง นิลวดีเล่าเรื่องที่เธอเข้าไปในห้องสมุดของนาวินและเล่าเรื่องความฝันถึงเทพธิดาให้ชาญฟัง ชาญคิดว่าไม่อยากเชื่อเลยว่าคฤหาสน์จะเปลี่ยนแปลงนิลวดีได้มากขนาดนี้

ตอนที่ 15 ตอนเช้านาวินนั่งอยู่ในห้องสมุด นารินทร์เข้ามาในห้องสมุด นึกสงสารพี่ชายที่มีหน้าตาเคร่งขรึม ผิดกับบุรุษรูปงามคนก่อน นารินทร์บอกนาวินว่าคุณหมอเชิญให้นาวินไปที่ห้องของคุณย่าทวด

ขณะเดียวกันนาริณีนั่งเศร้าอยู่ในห้องไพฑูรย์ เธอขอร้องให้นิลวดีกับชาญพาเธอไปพบย่าทวดเป็นครั้งสุดท้าย เธอไม่อยากนั่งอยู่ในห้องตามคำสั่งของนาวิน นาริณีโพล่งออกมาอย่างเกรี้ยวกราดว่า ทุกคนใจดำ แล้วไล่ทุกคนไปให้พ้น นิลวดีจึงตัดสินใจแล้วว่าจะพานาริณีไปหาคุณย่าทวด

ทันทีที่นิลวดีเปิดประตูห้องคุณย่าทวดเข้าไป ทุกคนหันมามองนิลวดีกับชาญเป็นตาเดียว นิลวดีพานาริณีเข้าไปหาคุณย่าทวดโดยไม่แคร์สายตาของใคร นารินทร์กับนาริณีต่างซุกหน้ากับเตียงร้องไห้ คุณย่าทวดบอกว่านางพ้นคำสาปแล้ว พร้อมกับลมหายใจหมดลง ตามมาด้วยเสียงร้องไห้ของนาริณี นารินทร์ ป้าอ่อน แล้วนาริณีก็หมดสติไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นาวินตำหนินิลวดี เขาอุ้มร่างของนาริณีออกมาข้างนอก หมอบอกว่านาริณีแค่ตกใจเท่านั้น นาวินสั่งให้นิลวดีกับชาญอยู่ในห้องไพฑูรย์และไม่ให้ไปยุ่งกับงานศพ

เช้าวันต่อมา นิลวดีสงสัยนักว่าทำไมงานศพของคุณย่าทวดจึงเสร็จสิ้นเร็วนัก ไม่มีการเผา ไม่มีพิธีทางศาสนา ป้าอ่อนบอกเธอว่าศพที่ตายในคฤหาสน์จะต้องถูกฝังอยู่ในเขตคฤหาสน์ ไม่มีพิธีอะไรมากมาย

ตอนที่ 16 คืนนั้นนิลวดีเดินอยู่ในสวนและพบกับนาวิน เขาตำหนิเธอเรื่องที่เธอพานาริณีเข้าไปพบคุณย่าทวดเป็นครั้งสุดท้าย นาวินบอกว่าเขาเห็นว่านาริณีได้รับความกระทบกระเทือนทางใจมาตั้งแต่เด็ก เขาจึงต้องถนุถนอมเธอ นิลวดีแย้งว่า นาริณีเองถึงเธอจะเป็นคนพิการ แต่เธอก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับคนทั่วไป นาวินเลี้ยงนาริณีแบบผิด ๆ แล้ว นิลวดีรู้สึกว่านาวินเป็นคนดื้อเหลือเกิน

คล้อยหลังนาวิน นิลวดีได้ยินเสียงดนตรีไทย เธอหวาดกลัวเสียงดนตรีไทยนั้นนัก ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกมะลิ ได้ยินเสียงฝีเท้าของตนเองหลอกหลอนประสาท เกือบจะถึงห้องพักของเธอแล้ว เสียงดนตรีก็ยิ่งดังกระแทกกระทั้นขึ้น เธอพบเทพธิดาในฝัน ความกลัวหายไป เธอกำลังจะเปิดประตูห้องพักเข้าไป ก็ได้ยินเสียงกุกกักมาตามบันไดเวียน เธอมองเห็นชายแก่หลังงุ้มเดินขึ้นบันไดมา เธอวิ่งตามชายแก่หลังงุ้มไป แล้วเธอก็พบนาวิน

ตอนที่ 17 นิลวดีพยายามบอกนาวินว่าเธอพบร่างของชายแก่เดินขึ้นบันไดมา นาวินไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่นิลวดีพยายามอธิบาย นาวินถามว่า เธอมีหลักฐานไหม นิลวดีไม่มีหลักฐาน เธอพยายามบอกว่าเธอได้ยินเสียงดนตรีไทย นาวินไล่นิลวดีไปนอน และบอกว่าสิ่งที่เห็นเป็นเพราะนิลวดีตาฝาด

วันรุ่งขึ้นนิลวดีตื่นสาย นารินทร์เข้ามาในห้องในชุดไว้ทุกข์สีดำ นารินทร์บอกว่าชาญทำหน้าที่แทนนิลวดีแล้ว ชาญทำหน้าที่พี่เลี้ยงได้ดีกว่านิลวดีเสียอีก เขาหาเรื่องเล่ามาพูดให้นาริณีฟัง ทำให้เธอร่าเริงกว่าเดิม

นาริณีทานอาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ชาญบอกว่านาริณีทานอาหารน้อยเหมือนแมวดม นาริณีถามว่าชาญชอบนารินทร์หรือไม่ ชาญสารภาพตามตรงว่าเขาชอบนิลวดี นาวินเดินเข้ามาได้ยินเข้า เขามองชาญแปลก ๆ ทให้ชาญรู้สึกอึดอัด ก่อนจะเดินออกจากห้องไป นาริณีพยายามขอร้องนาวินว่า ให้นาวินพยายามช่วยนิลวดีให้อยู่ที่นี่นาน ๆ เธอชอบนิลวดีและอยากให้นิลวดีอยู่กับเธอนาน ๆ

ตอนที่ 18 นิลวดีเข้ามาถามชาญว่าทำไมมานั่งอยู่ที่หน้าตึกคนเดียว ชาญถามว่าทำไมนิลวดีตื่นสาย เธอเล่าให้ชาญฟังว่าเมื่อคืนเธอได้ยินเสียงดนตรีไทย และพบชายแก่เดินขึ้นบันไดมา นิลวดีขอร้องให้ชาญช่วยสืบเรื่องราวในคฤหาสน์อีกแรง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ชาญจะออกไปข้างนอก นิลวดีไม่ไปเขาจึงชวนนารินทร์ไปด้วยกัน นิลวดีแอบยิ้มเมื่อแผนการทำให้ชาญกับนารินทร์สนิทสนมกันสำเร็จ นาครเดินเข้ามาทัก เขาบอกว่าถ้ามีผู้ชายดีๆสักคนมาชอบนารินทร์ เขาก็จะยอมให้นารินทร์มีแฟน นิลวดีกับนาครคุยกันเรื่องคุณย่า นาครรู้ตัวว่าพูดเรื่องคุณย่ามากไปแล้วเขาจึงขอตัวเดินจากไป ป้าอ่อนเดินเข้ามานิลวดีเล่าเรื่องที่เธอได้ยินเสียงดนตรีไทยและชายแก่ให้ป้าอ่อนฟัง แต่ก็ไม่ได้รับความกระจ่างอะไร

ตอนที่ 19 นิลวดีเดินสำรวจไปรอบๆคฤหาสน์จนมาถึงชั้นสาม นาครเดินตามมาและถามว่านิลวดีหาอะไร นิลวดีตอบว่าเธอกำลังหาคนแก่ถือไม้เท้า นาครตกใจมาก ทำให้นิลวดีสงสัยนักว่าชายชราพิการเป็นใคร ทำไมนาครจึงตกใจนัก นิลวดีพยายามถามเอาความจริงจากนาคร เขากำลังจะพูดความจริงอยู่แล้ว หากนาวินไม่เดินมาสมทบเสียก่อน คล้อยหลังนาคร นาวินก็รวบร่างนิลวดีเอาไว้ นิลวดียั่วโมโหเขา ก่อนจะเดินลงบันไดไป

วันเสาร์มาถึง ชาญคุยกับนาริณีทำให้เธอหัวเราะอยู่ไม่ขาด นารินทร์กับนิลวดีเดินเข้ามาสมทบ รัมภามาที่คฤหาสน์และซื้อของขวัญมาให้นาริณี ก่อนจะเดินขึ้นตึกไป นารินทร์กับชาญมองหน้ากันสังเกตว่านิลวดีมักจะหงุดหงิดเวลาที่รัมภามา นารินทร์คุยกับชาญว่าตั้งแต่วันเกิด นาริณีก็ดูร่าเริงขึ้น แต่ชาญเงียบไป เขากำลังนึกถึงนิลวดีว่า เธอกำลังห่างจากเขาออกไปทุกทีๆ นารินทร์ถามชาญว่าทำไมเงียบไป

นาริณีบอกนิลวดีว่าอยากให้เธออยู่ที่นี่นาน ๆ ที่เธอรับของขวัญจากรัมภานั้น เพราะเกรงใจเท่านั้น นาริณีสังหรณ์ใจว่านิลวดีจะต้องได้อยู่ที่คฤหาสน์ตลอดไป

รัมภากระสับกระส่าย ผุดลุกจากเตียงเมื่อเห็นเงาดำ เธอร้องลั่นคฤหาสน์ นิลวดีมาถึงก่อนใคร ตามมาด้วยนาครและนาวิน คนรับใช้วิ่งมามุงดู นารินทร์ไล่ให้คนรับใช้ไปนอน นาวินเปิดประตูเข้าไป รัมภาโผเข้ากอดนาวิน นาวินให้นารินทร์เอาสร้อยรูปเทพธิดาในฝันของนิลวดีมาสวมให้รัมภา เธอสงบลงทันที ทำให้นิลวดีสงสัยนักว่ารูปเทพธิดาที่เธอเคยฝันถึงเป็นใครกันแน่ นาวินไล่ชาญกับนิลวดีไปนอน

นิลวดีกับชาญสงสัยนัก เธอนึกถึงนาริณี จึงรีบไปหานาริณีที่ห้อง มองเห็นนาริณีกำลังพนมมือ ในมือถือสร้อยมีล็อคเก็ตรูปเทพธิดาเหมือนกับที่นาวินสวมให้รัมภา นาริณีเล่าให้ฟังว่ารูปในล็อคเก็ตเป็นรูปพระน้องนางเอื้อยคำ หลังจากจัดการให้นาริณีนอนแล้ว นิลวดีกับชาญออกมาจากห้อง เธอบอกว่าเธออยากรู้ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระน้องนางเอื้อยคำ ชาญตกลงจะไปค้นคว้าเรื่องราวที่หอสมุดในกรุงเทพช่วยนิลวดีอีกแรง

ตอนที่ 21 ถึงแม้นิลวดีจะไม่ชอบรัมภา แต่เธอก็อดไปเยี่ยมรัมภาไม่ได้ รัมภาจับไข้ เมื่อเห็นนิลวดีเธอกำลังจะลุกขึ้น นิลวดีเข้าไปประคองเธอไว้ รัมภาเล่าว่าเธอเห็นผี นิลวดีถามว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร รัมภาเล่าว่าเธอกำลังจะเข้านอน แต่ก็นอนไม่หลับ เธอเห็นหญิงสาวน่าเกลียด

น่ากลัวกำลังจะเข้ามาบีบคอเธอ แล้วรัมภาก็โผเข้ากอดนิลวดีเอาไว้ด้วยความกลัว นิลวดีสงสัยว่าเหตุการณ์ช่างประจวบเหมาะเหลือเกิน สงสัยอาถรรพ์คฤหาสน์จะมีจริง รัมภาเคยคิดว่าเธออยากแต่งงานกับนาวิน อยากเป็นเจ้าของคฤหาสน์ แต่เหตุการณ์เมื่อคืนทำให้เธอเลิกคิดเช่นนั้นแล้ว นาวินเดินเข้ามา รัมภาบอกว่าเธอจะไปจากที่นี่ นาวินจะไปส่งเธอ รัมภาขอไปร่ำลาทุกคนที่ศาลาในสวน คล้อยหลังรัมภา นารินทร์อดเศร้าไม่ได้ เพราะไม่เคยมีใครอยู่ที่คฤหาสน์ได้นาน และอีกไม่นานนิลวดีและชาญก็คงไปจากที่นี่ ชาญบอกว่าจะไปจากคฤหาสน์ โดยอ้างว่าเขาอยู่นานเกินไปแล้ว นาริณีได้ยินนารินทร์ ชาญ และนิลวดีสนทนากันแว่ว ๆ จึงเลื่อนรถเข็นเข้ามา นาริณีไม่อยากให้ชาญไปจากที่นี่ นาริณีบอกว่าถ้าชาญไป นาริณีคงเศร้ามาก เธอเพิ่งรู้สึกถึงคุณค่าของความสุขเล็กๆน้อยๆ เธอบอกว่าหากนิลวดีไปอีกคน เธอคงทนไม่ได้ ชาญไปลานาคร

ตอนที่ 22 ชาญไปจากคฤหาสน์หลังรัมภาเพียงวันเดียว หลังจากชาญไปแล้ว นารินทร์ก็เข้าไปร้องไห้ในห้องส่วนตัว นาวินมาเคาะประตู เพียงแค่นาวินถามว่าเธอเป็นอะไร นารินทร์ก็โผเข้ากอดนาวินร้องไห้ นาวินบอกว่าชาญเป็นคนดีคนหนึ่ง นารินทร์กับชาญยังมีเวลาศึกษากัน นารินทร์บอกว่านาวินเหมือนพ่อของเธอ ทำให้นาวินสะเทือนใจ เพราะอีกไม่นาน เขาก็คงเป็นเหมือนพ่อตามคำสาปของคฤหาสน์

นิลวดีเข้าไปช่วยป้าอ่อนทำทอดมัน จิ๋ว เด็กรับใช้ห่อไหล่ด้วยความกลัวผี ป้าอ่อนบอกว่านิลวดีอยู่นานกว่าคนอื่นๆ ป้าอ่อนเล่าว่า เมื่อคืนนางฝันไม่ดี เห็นพ่อของนาวินยืนหน้าเศร้าอยู่หน้าคฤหาสน์ ท่านแก่ไปมาก แก่หลังค่อมถือไม้เท้า นิลวดีตกใจ เพราะเธอเพิ่งเคยเห็นชายแก่คนนั้น นิลวดีสันนิษฐานว่าชายแก่หลังค่อมอาจจะยังไม่ตาย นิลวดีถอนหายใจ บุญหรือกรรมที่ทำให้เธอต้องเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้

นิลวดีเข้าไปหานาริณี นาริณีบ่นคิดถึงชาญ นิลวดีปลอบให้นาริณีร่าเริง มีเพียงนิลวดีเท่านั้นที่คอยปลุกปลอบให้กำลังใจนาริณี นาริณีบอกว่าอาทิตย์ที่แล้วหมอมาตรวจเธอ อาการของเธอดีขึ้นแล้ว นิลวดีถามถึงพ่อของนาริณี นาริณีร้องไห้แล้วขอร้องว่านิลวดีอย่าถามอะไรอีกเลย

ตอนที่ 23 นิลวดีตื่นแต่เช้าและออกมาเดินเล่น เมื่อคืนฝนตกหนักทำให้อากาศดี คฤหาสน์ตั้งเด่นเป็นสง่างดงาม น่าเสียดายที่คนในคฤหาสน์ต่างมีสีหน้าอมทุกข์ นิลวดีเดินเลยไปในเขตห้ามผ่าน สุสานฝังศพท่ามกลางธรรมชาติงดงามเหมือนภาพฝัน นิลวดีเดินเข้าไปในกระท่อมใกล้สุสาน เธอพบนาวินนอนขดตัวหนาวสั่น นิลวดีเข้าไปห่มผ้าให้เขาและพบว่าเขาเป็นไข้ เธอเช็ดตัวให้เขาพลางมองหน้าเขาอยู่เรื่อย ๆ นาวินตื่นขึ้นมาพบนิลวดี แต่แปลกที่เขาไม่รู้สึกโกรธอย่างที่เคย นาวินถามว่านิลวดีเข้ามาในกระท่อมทำไม นิลวดีตอบตามตรงว่าเธอเข้ามาหาชายแก่ถือไม้เท้า นาวินถามประชดๆว่าแล้วพบไหม นาวินคิดว่าจะว่าไปนิลวดีก็เป็นคนตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เป็นเด็กดื้อผู้น่ารัก ไม่รู้จักเกรงกลัวอะไรเอาเสียเลย นาวินหลับตาอย่างอ่อนเพลีย เขาขอบใจ

นิลวดีที่เป็นห่วงเขา นิลวดีกำลังจะเดินออกไป แต่แล้วก็เปลี่ยนไป เธอตำหนิเขาว่าบ้านก็ออกใหญ่โตแต่มาอยู่ในกระท่อม ไม่สบายก็ไม่ยอมตามหมอ ความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้นในใจของนาวิน เขาต้องรีบห้ามใจตัวเอง เขาจะมีความรัก แต่งงานมีทายาทไม่ได้เด็ดขาด

ตอนที่ 24 นาวินไล่นิลวดีว่าเธอควรจะสนใจนาริณีคนเดียว ทำให้นิลวดีน้อยใจวิ่งร้องไห้ออกมาจากกระท่อมมาพบกับนาริณี นิลวดีตัดสินใจแล้วว่าเธอจะไปจากคฤหาสน์ แม้จะสงสารนาริณีสักเพียงใดก็ตาม เธอไม่ต้องการรู้เรื่องอะไรอีกแล้ว นิลวดีกลับไปแต่งตัวออกมาตามปรกติ เธอจะยังไม่ไปวันนี้ เพราะนาวินอาจรู้สาเหตุ เธอถามนาริณีว่าทานอาหารหรือยัง นาริณีตอบว่าทานแล้ว ขณะนั้นคุณหมอวัยกลางคนเดินเข้ามาในคฤหาสน์ หมอถามว่าอาการของท่านย่าเป็นอย่างไรบ้าง นารินทร์และนิลวดีพาหมอไปตรวจอาการของท่านย่า นิลวดีบอกให้หมอไปดูอาการของนาวิน นารินทร์แปลกใจถามว่านิลวดีรู้ได้อย่างไร นิลวดีตอบว่าเธอพบนาวินที่กระท่อมนอกเขตคฤหาสน์

นารินทร์ไปหานาวินที่กระท่อม นาวินกำชับว่าอย่าแพร่งพรายคำสาปของคฤหาสน์ให้นิลวดีรู้

ตอนที่ 25 หมอกำลังจะกลับ นิลวดีถามอาการนาวิน ก่อนจะเดินไปหานาริณี นาริณีถามว่านาวินเป็นอะไร นิลวดีตอบว่านาวินเป็นเพียงไข้หวัดเท่านั้น นาริณีถามนิลวดีว่าเธอชอบนาวินรึเปล่า นิลวดีโกหกว่าเธอไม่ชอบผู้ชายเงียบขรึม ดุ อย่างนาวิน นาริณีนั่งเหม่อ พูดถึงวิญญาณที่เต็มไปด้วยความแค้น แต่เมื่อได้สติ เด็กสาวก็เปลี่ยนเรื่องไปคุยเรื่องอื่น นิลวดีนิ่งคิดถึงคำพูดของนาริณี เธอคิดว่าในเมื่อเธอจะกลับกรุงเทพแล้ว เธอก็ไม่ควรสนใจเรื่องคำสาปของคฤหาสน์อีก นิลวดีถามนาริณีว่าถ้าสมมุติว่าถ้าเธอกลับกรุงเทพจะเป็นอย่างไร นาริณีตกใจจริง ๆ นิลวดีจึงต้องแก้ตัวว่าล้อเล่น

นาครกลับมาที่บ้านไปหานาวินอย่างรีบร้อน นาครปรึกษานาวินแล้วบอกว่าเขาจะแต่งงาน นาวินถามว่าเขาคิดดีแล้วหรือ นาครเคยตกลงกับคุณย่าว่าเขาจะไม่แต่งงาน เขาจะแต่งงานกับนิลวดี นาวินแย้งออกไปว่าไม่ได้อย่างเจ็บปวด เพราะเขาเองก็รักนิลวดีเหมือนกัน

ตอนที่ 26 นาครจ้องมองพี่ชายด้วยความรู้สึกอยากเอาชนะ นาวินบอกว่านาครกำลังจะทำให้นิลวดีเป็นเหมือนคุณแม่ ท่านย่า ลูกหลานจะต้องรับความทรมานเหมือนอย่างนาครกับนาวิน นาวินขอร้อง นาครไม่ยอม เขาจะตัดสินใจเรื่องนี้เอง เขารักนิลวดี นาวินนิ่งไม่รู้จะตอบว่าอะไร นาครต่อว่านาวินว่าเขาไม่มีหัวใจ นาวินตัดสินใจจะไล่นิลวดีกลับบ้านไปเสีย นาวินตวาดลั่น นารินทร์ผลักประตูเข้าไปห้ามทัพ นาครผลุนผลันออกจากห้องไป นาวินขออยู่คนเดียว นารินทร์จึงเดินออกจากห้องไป

นาครเห็นนิลวดีอยู่กับนาริณีเขาจึงตัดสินใจขับรถออกจากคฤหาสน์ไป นารินทร์ได้แต่สงสัยว่าทำไมพี่ชายทั้งสองของเธอจึงทะเลาะกัน นาริณีสงสัยว่านาวินกับนาครเป็นอะไรไป นาริน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ทร์บอกนาริณีกับนิลวดีว่านาครกับนาวินทะเลาะกัน นิลวดีปล่อยให้พี่น้องสนทนากันเพราะไม่ใช่เรื่องของเธอ นิลวดีขอตัวไปช่วยป้าอ่อนทำกับข้าวในครัว

ป้าอ่อนทักทายนิลวดี ป้าอ่อนบอกว่าวันนี้นิลวดีไม่ต้องช่วยอะไร นิลวดีบอกป้าอ่อนว่าอีกวันสองวันเธอจะกลับกรุงเทพ ป้าอ่อนถามว่าเกิดอะไรขึ้น นิลวดีโกหกว่าเธอเบื่องาน ป้าอ่อนรู้ว่านิลวดีโกหก นางไม่คิดว่านิลวดีจะต้องไป นางสงสารนาริณี นิลวดีได้แต่นิ่งไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร

ตอนที่ 27 คืนนั้นนิลวดีนอนไม่หลับ ได้ยินเสียงเรียกนิลวดีว่า เอื้อยฟ้า เธอมองเห็นเงาสตรีงามในความมืด เธอคือเอื้อยคำ หรือพระน้องนาง เทพธิดาบอกให้นิลวดีเข้าไปในห้องเพชร นิลวดีสัมผัสได้ถึงอากาศเย็นยะเยือกภายในห้อง เธอมองเห็นภาพสตรีงามสมัยสุโขทัย ภายในห้องมีรูปปั้นสมัยต่าง ๆ มองเห็นแจกันมีดอกไม้สงกลิ่นหอม สตรีงามขอร้องให้นิลวดีอยู่ที่นี่ นิลวดีเท่านั้นที่จะช่วยให้ทุกคนพ้นคำสาป ตามมาด้วยภาพของสตรีอัปลักษณ์ นางยกกริชขึ้น นางแทงกริชเข้าที่อกของตัวเอง นิลวดีกรีดร้องก่อนสิ้นสติ

นาวินอุ้มร่างของนิลวดีออกมาจากห้องเพชรมายังห้องนอนของเขา นาวินคิดว่าเขาชอบผู้หญิงอย่างนิลวดีได้อย่างไร นิลวดีเพ้อว่าหนาว นาวินก้มลงจูบนิลวดี เขาปรารถนาจะทำอะไรมากกว่านี้ แต่ต้องทำตามสัญญาของตนเองว่าเขาจะไม่แต่งงานและมีทายาท

นิลวดีฟื้นขึ้นมา เธอตกใจมากเมื่อพบนาวิน และเธอเองอยู่ในห้องนอนของนาวิน นาวินพยายามถามว่านิลวดีเข้าไปในห้องเพชรได้อย่างไร นิลวดีเล่าว่าเธอฝันไปในเรื่องที่น่ากลัว นาวินบอกว่านิลวดีถูกอำนาจที่น่ากลัวดึงเข้าไป

ตอนที่ 28 นาวินจ้องหน้านิลวดีอยู่นาน นิลวดีถามว่ามีคำสาปอะไรในคฤหาสน์เวียงราช เธอบอกว่าจะไปจากคฤหาสน์เวียงราชแล้ว เธอไม่อยากไปอย่างมีอคติกับคฤหาสน์แห่งนี้ เธอบอกว่าเธอเห็นผู้หญิงสองคน คนหนึ่งสวย คนหนึ่งอัปลักษณ์ แต่งกายงดงาม สตรีอัปลักษณ์พยายามจะทำร้ายเธอ ขณะที่สตรีงามมาช่วยเธอเอาไว้ เธอต้องการเหตุผลว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เธอเข้าไปในห้องเพชรได้อย่างไร นิลวดีพยายามขืนตัวขึ้น เธอขอลาออกจากคฤหาสน์ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป นาวินย้อนถามว่าเขาจะอ้างกับนาริณีอย่างไร

นาวินออกมาจากห้องไปยังแต่งตัว เขาถามพ่อว่าเขาควรทำอย่างไรดี เสียงหนึ่งตอบว่าเขาทำถูกแล้ว

นิลวดีลุกจากเตียงอย่างเร่งร้อน เมื่อกลับออกมาจากห้องแต่งตัวก็เห็นนาวินนั่งรออยู่อยู่แล้ว นิลวดีบอกว่าเธอเตรียมคำพูดเอาไว้แล้ว กำลังจะออกจากห้อง มองเห็นนาครอยู่หน้าห้อง นาวินถามว่านาครมาตั้งแต่เมื่อไหร่ นาครมองด้วยสายตาที่ปวดร้าว เขาเข้าใจผิดว่า นาวินเก็บนิลวดีเอาไว้คนเดียว จึงไม่ยอมให้เขาแต่งงานกับนิลวดี นิลวดีไม่รู้เลยว่าเธอควรจะทำอย่างไรเพื่อมิให้

นาครเข้าใจผิดอยู่แบบนี้ นาวินบอกว่าเธอควรจะอยู่ที่นี่เพื่อพิสูจน์ตัวเองต่อไป เขาจะไม่ห้ามถ้าเธอจะไปจากที่นี่ ทุกครั้งที่นิลวดีจะไป จะต้องมีอุปสรรคเสมอ

ตอนที่ 29 นิลวดีเข้าไปปรับความเข้าใจกับนารินทร์ นารินทร์ฟังเรื่องจากนาครแล้ว เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่านิลวดีจะทำอะไรผิดประเพณี นิลวดีบอกว่าเมื่อคืนนาวินไม่ได้อยู่ที่ห้องนอน นิลวดีพยายามถามนารินทร์ว่าในคฤหาสน์มีเรื่องลึกลับอะไรหรือ นารินทร์ไม่กล้าพูด นิลวดีบอกว่ามีอะไรบางอย่างเรียกเธอเข้าไปในห้องเพชร นารินทร์ไม่ต้องพูดอะไรหากไม่สะดวกใจ เธอจะรอจนกว่านารินทร์พร้อมจะพูด นารินทร์กอดเพื่อนสาวอย่างซาบซึ้ง

นิลวดีเดินมาหานาริณีที่สวน นาริณีมีท่าทีแจ่มใส ทำให้เธอเดาเอาว่าคงยังไม่มีใครพูดเรื่องเมื่อคืนให้นาริณีฟัง นาริณีบ่นคิดถึงชาญ เด็กรับใช้คนหนึ่งเข้ามาพร้อมโทรเลขในมือ ชาญบอกว่าพบรายละเอียดบางอย่าง และจะไปหาเธอวันนี้

นาวินขับรถอย่างเร่งร้อนไปเยี่ยมมารดาที่โรงพยาบาลศรีธัญญา นาวินเข้าไปหาคุณแม่ที่นั่งอยู่กลางสนามหญ้า นาวินโผเข้ากอดแม่ แม่ของเขาบอกว่านาวินอย่าจากไปเหมือนคุณพ่ออีกนะ แม่บอกนาวินว่าเธออยากกลับบ้าน นาวินคิดว่าอีกไม่นานแม่ของเขาจะต้องหาย

ตอนที่ 30 บรรยากาศบนโต๊ะอาหารเงียบเหงา เพราะมีเพียง นิลวดี นาริณี และนารินทร์ นาวินกับนาครยังไม่กลับ ชาญมาถึงพอดี ใบหน้าของนารินทร์บ่งบอกว่าเธอดีใจ ชาญบอกว่านาริณีดูอ้วนขึ้น ชาญบอกว่าเขาจะอยู่ที่นี่เพียงคืนเดียว นาริณีบอกให้เขาอยู่หลายๆคืน ชาญบอกว่าเขาจะค้างอยู่ที่นี่สองคืน ป้าอ่อนค้อนขวับแกล้งบอกว่าไม่มีใครสนใจนาง ชาญอ้อนขอทานข้าวฝีมือป้าอ่อนสามจาน บรรยากาศบนโต๊ะจึงค่อยดีขึ้น

ชาญบอกนิลวดีว่าเขาเอาหนังสือประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับชื่อ เอื้อยคำ อ้ายคำ มาสามเล่ม นิลวดีเล่าเรื่องที่เธอพบในห้องเพชรให้ชาญฟัง ชาญสันนิษฐานว่าเรื่องราวจะต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง ชาญบอกนิลวดีตามตรงว่านาวินชอบนิลวดี แต่เขาไม่มีท่าทางโกรธอะไร

นารินทร์กำลังรอการกลับมาของนาวินกับนาคร ชาญเดินมานั่งกับนารินทร์ เขาบอกเธอว่าไม่อยากไปจากที่นี่เลย ชาญบอกนารินทร์ว่าเขาแน่ใจแล้วว่าเขาชอบนารินทร์

ตอนที่ 31 ดึกคืนนั้นนิลวดีมาเคาะประตูห้องชาญ เธอชวนเขาไปที่ห้องเพชร บรรยากาศรอบๆน่ากลัวเหลือเกิน ชาญขัดไม่ได้จึงยอมตามนิลวดีไป เธอรู้สึกอบอุ่นใจนิดหน่อยที่มีชาญมาเป็นเพื่อน ชาญกับนิลวดีมือไม้สั่น แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงลากไม้เท้าครืดๆ เสียงคนแก่ถือไม้เท้าทั้งสองเดินต่อไป เสียงไม้เท้าลากพื้นเบาลงและค่อยๆเงียบลง นิลวดีเดินนำหน้าเข้าไปในห้องเพชร นิลวดีเดินไปในแท่นบูชา จุดเทียน นิลวดีสนใจภาพเหนือแท่นบูชา ชาญสนใจวัตถุโบราณรายรอบห้อง มีรูปหัสดินลิงค์ ผ้าสมปัก เงินพดด้วง ทั้งสองสนใจวัตถุโบราณจนลืมความกลัว ต่อจากห้องเพชรมีห้องเล็กๆห้องหนึ่ง แต่ไม่มีอะไร นิลวดีสนใจภาพเทพธิดาที่กำลังร้องไห้ ชาญชวนนิลวดี

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

กลับไปข้างล่าง ทั้งสองรู้สึกว่าในห้องนี้ไม่ใช่มีเพียงเขาและเธอ ทั้งสองได้ยินเสียงหายใจ เบิกตาโพลงเมื่อเห็นชายชราหลังค่อมเดินมาหาเขาและเธอ

ตอนที่ 32 ชายชรารวมความอัปลักษณ์ไว้ทั้งร่างกายเดินเข้ามาหาเขาและเธอ นิลวดีเป็นลมสลบไป ฟื้นขึ้นมาในห้องเพชรเช่นเดิม ท่าทางสงบของชายชรา ทำให้นิลวดีคลายใจ ชายชราบอกว่าเขาคือพ่อของนาวิน ชายชราบอกว่านาวินเล่าเรื่องนิลวดีให้เขาฟังบ้างแล้ว ชายชราบอกว่านิลวดีคือเอื้อยฟ้ากลับชาติมาเกิด ชายชราบอกว่าเขารู้ดีว่าภรรยาของเขาเป็นบ้า เพราะรับไม่ได้ที่เขาต้องกลายเป็นผีดิบน่าเกลียดน่ากลัว นิลวดีนึกไปถึงนารินทร์ นาริณี และป้าอ่อนว่า พวกเธอจะรู้ถึงความลับนี้หรือไม่ นิลวดีเอะใจว่าเมื่อเธอจะกลับกรุงเทพสตรีงามก็มักจะขอร้องให้เธออยู่ที่นี่ และเรียกเธอว่าเอื้อยฟ้า นิลวดีไม่แน่ใจเลยว่าเธอคือเอื้อยฟ้าจริงหรือไม่ ทำไมสตรีงามจึงกลัวสตรีอัปลักษณ์ ชายชราบอกว่าเขาไม่อาจพบนาริณีได้ เพราะเขาสงสารนาริณีที่ต้องพิการทั้งทางกายและใจ นิลวดีสารภาพตามตรงว่าเธอเคยเห็นชายชราหลายครั้งแล้ว เธอพยายามตามขึ้นมาและมักจะเจอนาวินดักหน้าไว้ ชายชราบอกว่านาวินคงไปพบแม่ของเขา นิลวดีคิดว่า สิ่งที่เธอทำในวันนี้เป็นสิ่งผิด และนาวินเองก็คงคิดว่าเธอผิดมาก แต่เธอรักนาวินเหลือเกิน

ตอนที่ 33 นิลวดีถามชายชราว่า ทำไมเขาจึงมีสภาพเช่นนี้ ชายชราให้นิลวดีและชาญหลับตา

ภาพที่นิลวดีและชาญเห็นคือ สตรีสองนางเดินชมอุทยานอยู่ สตรีนางหนึ่งชื่อเอื้อยคำ มีหน้าตางดงาม อีกนางชื่ออ้ายคำ หน้าตาอัปลักษณ์ เพราะนางเคยหกล้มถูกหม้อต้มยาสมุนไพรราดรด อ้ายคำอิจฉาความงามของเอื้อยคำ นางขยี้กุหลาบในมือจนละเอียดคามือด้วยความแค้น นางรับใช้เดินเข้ามาต้องหลีกหนีด้วยความกลัว อ้ายคำเกรี้ยวกราดใส่นางรับใช้ นางบอกว่าถึงนางรับใช้จะไม่สวย แต่หน้าของนางก็เกลี้ยงเกลา อ้ายคำผลักนางรับใช้จนล้ม นางรับใช้ส่ายศีรษะ เอื้อยคำพยายามเรียกชื่อพี่สาว นางรับใช้กาบแก้วขยับตัวหนี อ้ายคำบอกว่าเธอจะเอาน้ำร้อนรดหน้ากาบแก้วช้า ๆ นางอ้ายคำให้นางรับใช้ไปเตรียมน้ำร้อนเดือดมาให้ กาบแก้วกอดขาเอื้อยคำเอาไว้ นางยอมให้เอื้อยคำทำบาปไม่ได้ เอื้อยคำบอกอ้ายคำให้นึกถึงคำพูดของแม่เมือง นางไม่เคยรังเกียจดวงหน้าอัปลักษณ์ของนาง อ้ายคำมีสีหน้าสลดลง แต่ก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ นางรับใช้อุ้มหม้อน้ำมา มีเอื้อยฟ้าตามมาด้วย

ตอนที่ 34 แม้อ้ายคำจะเป็นหญิงอัปลักษณ์ แต่นางก็รักและเอ็นดูเอื้อยฟ้าเช่นเดียวกับเอื้อยคำ แล้วนางรับใช้ก็มารายงานว่า ให้นางเอื้อยคำกับอ้ายคำไปพบพ่อขุน

สถานที่แห่งนั้นเป็นที่ประทับว่าราชการของกษัตริย์ ขุนคำไผ่เอ่ยกับลูกสาวอย่างอารมณ์ดี แต่ขุนคำไผ่ก็แสดงออกว่าเขารักลูกไม่เท่ากัน ขุนคำไผ่เล่าว่า เจ้าผาเวียงเชิญนางเอื้อยคำและนางอ้ายคำไปลอยกระทงเล่นไฟ เช่นเดียวกับธิดาในหัวเมืองอื่น อ้ายคำไม่อยากไปแต่ขัดขุนคำไผ่ไม่ได้

อ้ายคำและเอื้อยคำมาพักที่เมืองหาญหลวง นางรับใช้เล่าว่าในตำหนักอื่นๆมีธิดาของเมืองอื่นมากมาย อ้ายคำรู้สึกหงุดหงิด จึงออกไปเดินเล่น เอื้อยคำบอกนางรับใช้ว่าอย่าพูดเรื่องความงามของนางให้อ้ายคำหงุดหงิดอีก น่าเสียดายที่เอื้อยฟ้าไม่ได้มาด้วย เอื้อยคำแปลกใจที่นางมาพักยังเมืองหานหลวงหลายวันแล้ว แต่ก็ยังไม่พบเจ้าผาเวียง อ้ายคำออกมาเดินเล่นในอุทยานด้วยจิตใจที่เศร้า นางหลบอยู่ที่กอไม้ใหญ่และพบกับเจ้าผาเวียง ทำให้นางหลงรัก

ตอนที่ 35 อ้ายคำกลับตำหนักด้วยจิตใจกระวนกระวาย เกิดความริษยาในความงามของเอื้อยคำ เอื้อยคำเดินมาเห็นอ้ายคำนั่งเหม่อลอย อ้ายคำขอร้องให้เอื้อยคำหลบอยู่ในตำหนักในวันลอยกระทง อ้ายคำบอกว่านางรักเจ้าผาเวียงตั้งแต่แรกเห็น เอื้อยคำยอมทำตาม

ตกดึก เอื้อยคำนอนไม่หลับเพราะคำพูดของอ้ายคำลอยอยู่ในหู นางจึงออกไปเดินเล่นที่อุทยาน เจ้าผาเวียงยืนชมจันทร์อยู่ เอื้อยคำตกใจมากที่เจ้าผาเวียงแต่งกลอนพรรณาถึงความงามของเอื้อยคำ เจ้าผาเวียงหลอกเอื้อยคำว่า พระองค์คือเจ้าเวียงผา น้องชายของเจ้าผาเวียง เอื้อยคำจะกลับตำหนัก เจ้าผาเวียงถอดแหวนให้เอื้อยคำ เจ้าผาเวียงบอกเอื้อยคำว่าวันลอยกระทง พระองค์จะลอยกระทงกับนางและอธิษฐานว่า จะรักนางชั่วกาล

เอื้อยคำกลับมาที่ตำหนัก พบกับกาบแก้ว กาบแก้วเห็นใบหน้ายิ้มแย้มของเอื้อยคำก็บอกว่า ใบหน้าของนางยิ้มแย้มอย่างคนกำลังมีความรัก

ตอนที่ 36 วันลอยกระทง เอื้อยคำขออ้ายคำไปงานลอยกระทง แต่อ้ายคำขอให้นางกลับก่อนเจ้าผาเวียงจะมาเปิดพิธี

วันต่อมาเจ้าผาเวียงมาถามเอื้อยคำว่า ทำไมไม่ไปงานลอยกระทง นางเข้าใจว่าเจ้าผาเวียงคือเจ้าเวียงผา นางจึงยอมเล่าความจริงให้เจ้าผาเวียงฟัง นางเอื้อยคำเล่าว่านางอ้ายคำมีปมด้อยมาตั้งแต่เด็ก นางไม่อาจทำร้ายหัวใจของพี่สาวได้ เจ้าผาเวียงจึงบอกว่า พระองค์เลือกคนไม่ผิด

อ้ายคำได้ยินข่าวว่าเจ้าผาเวียงจะประกาศเอื้อยคำเป็นแม่เมือง ทำให้อ้ายคำแค้นเคือง เอื้อยคำเสียใจมาก อ้ายคำบอกให้เอื้อยคำกลับเมืองไปเสีย แล้วยกตำแหน่งแม่เมืองให้นางเสีย อ้ายคำบอกว่าเอื้อยคำทำให้นางผิดหวัง ชีวิตนางจะต้องไม่มีวันพบความสุข เอื้อยคำไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงได้แต่เตรียมใจรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

งานอภิเษกของเจ้าผาเวียงกับเอื้อยคำจัดขึ้นพร้อมกับพิธีโภลิ เอื้อยคำไม่อยากจะเชื่อเลยว่าอ้ายคำจะให้อภัยนางแล้ว แล้วอ้ายคำก็เข้ามาในตำหนักใน ซึ่งมีเจ้าผาเวียงกับนางเอื้อยคำอยู่ในนั้น

ตอนที่ 37 อ้ายคำสาปแช่งว่า หากเอื้อยคำกับเจ้าผาเวียงมีลูกหลาน มีครอบครัวที่มีความสุข ครอบครัวของนางก็จะต้องมีคนพิการ อัปลักษณ์ ไม่มีทางพบความสุขได้ ก่อนอ้ายคำจะใช้กริชแทงตัวเองตาย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

เอื้อยฟ้าทราบข่าวจากนางกาบแก้ว นางร้องไห้ด้วยความเสียใจ เอื้อยคำเองก็หวาดผวากับคำสาป เจ้าคำไผ่เองก็ล้มเจ็บ เอื้อยฟ้าจึงคิดจะถือศีล เพื่อแบ่งเบาคำสาปด้วยความแค้นของอ้ายคำ

นิลวดีตื่นขึ้นมาในห้องของตนเอง หลังจากเตรียมอาหารให้นาริณีแล้ว เธอก็ไปพบชาญที่ห้อง นิลวดีชวนชาญไปพบพ่อของนาวิน แต่ชาญปฏิเสธว่า นี่เป็นเวลากลางวัน พ่อของชาญคงไม่ต้องการพบใคร ชาญบอกว่านิลวดีอาจเป็นเอื้อยฟ้าในภพนั้น ชาญบอกว่าถ้าเป็นจริง อ้ายคำเป็นคนน่าสงสารมาก รักแรงเกลียดแรง เพราะปมด้อยของตนเอง ชาญแนะให้นิลวดีทำอะไรสักอย่าง เธออาจจะช่วยครอบครัวของนาวินได้ก็ได้

ตอนที่ 38 นารินทร์รอพี่ชายอยู่หน้าบ้าน นาวินกลับมาและบอกน้องสาวว่าเขาไปพักที่บ้านเพื่อน นาวินบอกว่าเขาจะกลับมาเพื่อพูดความจริง เขาบอกน้องสาวว่า คุณแม่ใกล้จะหายแล้ว นารินทร์ไม่ห่วงนาครเท่าไหร่ เพราะรู้ดีว่านาครมักจะไปค้างที่โรงแรมเสมอ นารินทร์ถามว่านาวินกับนาครทะเลาะอะไรกัน นาวินยอมเล่าว่า นาครเองก็รักนิลวดี นารินทร์บอกว่านาวินชอบนิลวดีมากกว่านาคร นาวินบอกว่าเขาไม่ต้องการให้น้องชายเผชิญกับคำสาปในวันข้างหน้าเท่านั้น นารินทร์เข้าใจการตัดสินใจของนาวิน นารินทร์บอกนาวินว่า ชาญกลับมาที่นี่ เขาและเธอเองก็เข้าใจกันแล้ว นาวินรู้ว่านารินทร์รู้สึกอย่างไรกับชาญ และเขาเองก็ไม่ขัดข้อง

นิลวดียังไม่นอนเธออยู่ในห้องนั่งเล่น และกับกับนาวิน นาวินบอกว่าเขาต้องการให้นิลวดีไปจากที่นี่พรุ่งนี้เช้า นิลวดีรู้สึกดีใจที่นาวินกลับมา แต่เมื่อเขาบอกให้เธอกลับไปเช่นนี้ นิลวดีก็คิดว่าความห่วงใยของเธอคงไม่มีความหมายเลย นิลวดีอยากจะช่วยครอบครัวของนาวินให้พ้นคำสาป เธอจึงบอกว่า เธอจะไม่ยอมไป

ตอนที่ 39 นาวินระเบิดออกมาว่านิลวดีรอเพื่อจะแต่งงานกับนาครหรือ นิลวดีขออยู่ที่นี่อีกเพียงเจ็ดวันเท่านั้น นาวินโกรธและไม่ยอมอนุญาตอีกต่อไป นิลวดีจึงเล่าว่าเธอกับชาญเข้าไปในห้องเพชร และทราบความจริงเกี่ยวกับอาถรรพ์คฤหาสน์แล้ว และยืนยันว่าเธอจะช่วยครอบครัวของเขา นิลวดีให้นาวินคิดดูว่าทำไมเธอจึงอยู่ที่นี่ได้นาน เธอบอกว่าเธอเคยฝันเห็นสตรีอัปลักษณ์จะเข้ามาทำร้าย แต่มีสตรีงามมาช่วยเอาไว้ นาวินไม่อยากให้นิลวดีเสี่ยงกับอันตราย นิลวดีบอกว่าชีวิตเป็นของเธอ ถ้ามันพลาดพลั้งไป เธอก็จะไม่โทษใคร

สามวันต่อมา นิลวดีเป็นอิสระมากขึ้น เธอพยายามทบทวนความคิดเกี่ยวกับอาถรรพ์ในคฤหาสน์ และหาทางช่วยนาวิน เธอต้องการพบกับอ้ายคำ หญิงสาวจึงนั่งวิปัสนาตามที่เคยฝึก และถือศีลอย่างเคร่งครัด เจ็ดวันต่อมา ขณะที่นิลวดีนั่งสมาธิ เธอก็ได้พบกับอ้ายคำ นิลวดีบอกว่านางคงไม่ทำร้ายเธอ เพราะเธอเคยเป็นเอื้อยฟ้า นิลวดีพยายามขอร้องให้อ้ายคำล้างคำสาป นิลวดีขอร้องให้อ้ายคำอย่าทรมานตัวเองอีกเลย ขอให้อ้ายคำมองเงาของตนเองในน้ำ ด้วยใจที่ไม่มีความโกรธ นาง

เห็นว่าหน้าตาของนางงดงาม นิลวดีบอกว่าความงามอยู่ที่ใจที่บริสุทธิ์ นางจึงยอมไปสู่สุขติภพแต่โดยดี

ตอนที่ 40 (อวสาน) นิลวดีหมดหน้าที่แล้ว เธอกำลังเก็บกระเป๋ากลับบ้าน ทุกคนในคฤหาสน์เวียงราชมีชีวิตที่มีความสุข แม้แต่นาริณีเองก็เป็นเด็กร่าเริง ส่วนนิลวดีเองก็เป็นส่วนเกินนาครพยายามเกลี้ยกล่อมให้นิลวดีอยู่ต่อ นาครบอกว่าเขาชอบนิลวดี นิลวดีบอกว่านาครมีครอบครัวที่มีความสุขแล้ว ขอให้นาครพิจารณาครูอพินยา นารินทร์กับชาญเข้ามาที่ห้อง และถามว่านิลวดีจะไปจากที่นี่จริงๆหรือ นารินทร์ไม่ยอมให้นิลวดีไป นิลวดีไปลาคุณพ่อคุณแม่ของนาวิน นาริณีแอบร้องไห้อยู่ในห้อง นิลวดีไม่ต้องการลานาริณี เธอเดินออกมาที่หน้าคฤหาสน์ ใจหายเมื่อไม่เห็นนาวิน เธอก้าวขึ้นรถไป แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นนาวินนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับ เขาบอกให้นิลวดีมานั่งข้างๆเขา เขาไม่ใช่คนขับรถ นาวินขับรถไปและถามว่านิลวดีถอนคำสาปได้อย่างไร นิลวดีตอบว่าเป็นเรื่องบังเอิญที่ความแค้นของอ้ายคำจบสิ้นเอง นาวินต้องการให้นิลวดีกลับคฤหาสน์เวียงราชด้วยกัน เขาบอกว่าเขาจะแต่งงานกับนิลวดี นิลวดีแย้งว่าเธอไม่ได้รักเขา นาวินบอกว่าอยู่กันนานไปก็รักกันเองแหละ นาวินบอกว่าเขาชอบเธอตั้งแต่แรกพบ เขาจะไม่ยอมสูญเสียดวงใจดวงนี้ไปเด็ดขาด

10. แมวดำในสวนสีชมพู

โดย ชมัยภร แสงกระจ่าง (2547)

ตอนที่ 1 บนหลังคา

เด็กชายนิทร หรือ นิด มองเห็นแมวดำเดินไปมาอยู่บนหลังคาสีเทา เขามองเห็นมันเป็นเพียงจุดเล็กๆเท่านั้น แล้วเขาก็เลิกมองตามแมวตัวนั้น เมื่อแม่เรียกให้เขาไปกินข้าวเกรียบว่าว เขาชอบกินข้าวเกรียบว่าว เพราะขาคิดว่าตัวเองบินได้ นิทรคิดถึงว่าวคุ้ยดุ่ยของคุณยาย เขาบอกแม่ว่าเขาอยากเลี้ยงแมว แม่พาเนิทรไปกินข้าวเกรียบว่าว เขาอมข้าวเกรียบว่าวไว้ในปาก คิดว่าตนเองกำลังบินได้ นึกถึงตอนที่เขาเตะฟุตบอลอยู่กลางสนาม มีเด็กผู้หญิงไปมุงซื้อขนมสายไหม เขาเคยเตะฟุตบอลไปถูกขนมสายไหมในมือของคนขาย และถูกแม่ตีโทษฐานที่ทำให้แม่เสียสตางค์ โดยที่เขายังไม่ได้กินขนมสายไหมเลย นิทรกินข้าวเกรียบว่าวหนึ่งแผ่นจนหมด และให้แม่เก็บข้าวเกรียบว่าวที่เหลือเอาไว้ตามเดิม นิทรนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นแมวดำตัวเดิมอยู่บนท้องฟ้ากำลังกินข้าวเกรียบว่าวของเขาจนหมด เขาส่งเสียงเรียกแม่ แล้วแมวดำก็ค่อยๆกลายเป็นก้อนเมฆก่อนที่แม่จะเดินมาถึงตัวเขาเสียอีก แม่บอกนิทรว่า เขาช่างจินตนาการเสียจริง นิทรบอกตัวเองว่าถึงแม่ไม่เห็นแมวดำบนท้องฟ้าเหมือนที่เขาเห็นก็ไม่เป็นไร แค่แม่มองเห็นแมวดำบนหลังคาเหมือนกับเขา และกำลังจะให้คนจับมันมาให้เขาเลี้ยง เขาก็ดีใจแล้ว นิทรนึกถึงภาพตนเองกำลังอุ้มแมวดำไว้ในอ้อมแขน รู้สึกว่าตนเองลอยได้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

สองวันต่อมา เด็กชายตัวเล็กคนหนึ่งอุ้มแมวมาให้นิทร เขากำลังจะส่งแมวให้นิทร แต่เสียงของแม่ก็ดังขึ้นก่อน แม่ส่งธนบัตรใบละยี่สิบบาทให้เด็กชายตัวเล็ก แม่ไล่ให้เขาไป เด็กชายตัวเล็กไม่รับธนบัตรและบอกแม่ว่า เอาแมวคืนมา แม่ยอมส่งแมวให้เด็กชายตัวเล็กและรับธนบัตรคืนมา เวลานั้นนิทรรู้ดีว่าเขาโกรธแม่ แต่ก็ไม่รู้ว่าเวลาที่เขาโกรธนั้น เขาแสดงออกอย่างไร

ตอนที่ 2 เงื่อนไข

นิทรรู้สึกว่าตนเองเป็นหนุ่มแล้วและรู้สึกว่าตนเองลอยได้ นิทรเดินตามเด็กชายตัวเล็กไปตามตรอกซอกซอย มีบ้านหลังเล็กหลายหลัง มีคนแก่หลายคนมองเขา เด็กชายตัวเล็กเดินเร็วขึ้นเรื่อยๆ แต่นิทรกลับเดินช้าลง รู้สึกเหนื่อยใจแทบขาด นิทรตะโกนบอกเด็กชายตัวเล็กว่า เขาอยากได้แมว เด็กชายตัวเล็กหยุดเดินและถามนิทรว่า จะเอาแมวไปเลี้ยงทำไม นิทรไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร เด็กชายตัวเล็กบอกว่านิทรไม่ควรเลี้ยงแมว เขาต้องรู้เงื่อนไขการเลี้ยงแมวตัวนี้เสียก่อน นิทรแปลกใจว่าทำไมต้องมีเงื่อนไข เด็กชายตัวเล็กบอกว่า แมวตัวนี้ไม่ใช่แมวธรรมดา มันเป็นแมวมหัศจรรย์ออกมาจากไข่ แม่มันออกแมวตัวนี้มาเป็นไข่ ต้องฟักก่อนจะเป็นแมวได้ มันไม่เคยอยู่บนดิน มันจะต้องเดินอยู่บนหลังคาเพียงอย่างเดียว เด็กชายตัวเล็กส่งแมวให้นิทร เขาบอกนิทรว่าให้เลี้ยงแมวดีๆ แล้วเด็กชายตัวเล็กก็เดินจากไปในตรอก แล้วทุกอย่างรอบตัวของนิทรก็เปลี่ยนไป จากบริเวณโดยรอบซึ่งมีเพียงบ้านหลังเล็ก กลายเป็นบ้านหลังใหญ่ที่กำลังจัดงานรื่นเริง ภาพของคนแก่ใกล้ตายกลายเป็นภาพของคนหนุ่มสาว นิทรกลับมาที่บ้านพร้อมด้วยแมวตัวจิ๋วในมือ นิทรคิดว่าเขาจะต้องไม่มีปัญหาอะไรกับแม่แน่นอน แม่กลับเข้ามาในบ้านและบอกนิทรว่า วันนี้แม่ทำขนมเค้กรูปเครื่องบินมาให้นิทร เมื่อแม่มองเห็นแมวในมือของนิทร แม่ก็กรีดร้องเสียงดัง แม่บอกว่านี่ไม่ใช่แมว แต่เป็นหนู แล้วนิทรก็ต้องตกใจมากขึ้นไปอีก แม่ร้องว่าหนูอะไรตัวเท่าแมว นิทรสงสัยและนึกถึงวันที่เด็กชายตัวเล็กเอาแมวมาส่งให้ แล้วก็นึกถึงความยุ่งยากที่กำลังจะเกิดขึ้น เพราะเพียงแค่นิทรพาแมวเข้ามาในบ้าน เขากับแม่ก็มองเห็นมันต่างกันแล้ว

ตอนที่ 3 ความยุ่งยาก

นับจากวันนั้น นิทรก็ต้องเลี้ยงมันแบบหลบๆซ่อนๆ เพราะแม่มีเงื่อนไขว่า แม่จะต้องไม่เห็นมันอยู่ในบ้าน นิทรจึงต้องเลี้ยงมันให้นั่งๆนอนๆอยู่ในเสื้อ วันแรกๆมันตะกุยอกนิทรจนเลือดไหลซิบ สองสามวันต่อมามันก็เลิกตะกุยอกนิทร และยอมนั่งๆนอนๆแต่โดยดี นิทรคิดว่าจะตั้งชื่อมันว่า เจ้าดำเป็นมัน ทว่าแมวตัวนั้นกลับพูดได้ และตอบออกมาว่าไม่ และถามนิทรว่า จะตั้งชื่อมันว่าอะไร นิทรตกใจจนเกือบจะตกเก้าอี้ แมวดำไต่มาอยู่ที่แขนของนิทรแล้วข่วนแขนนิทรจนเลือดไหล นิทรร้องเรียกให้แม่ช่วย แม่วิ่งเข้ามา และถามว่าจะเอาอะไร แต่แปลกที่แม่มองไม่เห็นเลือดที่แขนของนิทร เขาหยิบกระดาษชำระมาเช็ดเลือด แม่ถามว่าเขาโดนอะไร แม่ถามว่าเจ้ายักษ์ไปไหน แล้วเจ้าแมวดำก็ตอบนิทรว่า เอาชื่อนี้แหละ แม่ถามว่าเอาอะไรให้แมวกินหรือยัง เจ้าแมวดำตอบว่า

มันจะกินลม นิทรเถียงแมวดำออกไปว่า แกไม่ใช่หนุมานนะ แต่แม่กลับเข้าใจว่านิทรว่าแม่เป็นมาร นิทรหยิบหนังสือเรื่องรามเกียรติ์จากใต้โต๊ะขึ้นมาอ่าน เจ้าแมวดำบอกนิทรว่า ดี ฉันจะอ่านด้วย

ตอนที่ 4 วายุ

เมื่อแม่ออกไปนอกห้องแล้ว เจ้าแมวดำก็โผล่หัวออกมา นิทรต่อว่าแมวดำว่า มันทำให้เขาเลือดไหลแล้วก็ทำให้เลือดหยุดไหลใช่ไหม แมวดำย้อนว่า จะว่ามันทำก็ได้ จะว่ามันไม่ทำก็ได้ ทำให้นิทรโกรธในความยอกย้อนของแมวดำ นิทรเอื้อมมือไปปัดแมวดำ มันหลบอย่างว่องไว นิทรตามมันไม่ได้อยู่แล้ว จึงรอให้มันกลับมา นิทรนึกถึงแม่ว่าเขาควรจะปรึกษาแม่ เขานอนหลับตา แล้วแมวดำก็ไต่ขึ้นมาบนอกของเขาตามเดิม แล้วกัดมือนิทร เขาร้องด่าแมวดำ แล้วก็ต้องตกใจว่าแมวดำทำได้อย่างไร มันหัวเราะอย่างน่ากลัวและบอกนิทรว่า มันทำได้มากกว่านี้อีก นิทรคิดจะเลิกเลี้ยงแมวดำ แต่มันกลับบอกนิทรว่า ไม่มีทางจะแยกมันออกจากชีวิตของเขาได้ นิทรจึงคิดจะญาติดีกับมัน นิทรถามแมวดำว่ามันจะกินอะไร และมันก็ตอบเหมือนเดิมว่ากินลม นิทรสงสัยว่าลมมันอร่อยตรงไหน แล้วลมก็กรรโชกเข้ามาในห้อง ข้าวของภายในห้องปลิวหวือ ก่อนที่แม่จะเข้ามาในห้อง แม่เข้ามาเก็บของพลางบ่นทั้งน้ำตาว่า ทำไมต้องอาละวาด เขาอยากได้อะไร อยากกินอะไร แม่จะหามาให้ แมวดำหายไปแล้ว นิทรได้ยินเพียงเสียงร้องไห้กระซิก ๆ ของแม่เท่านั้น

ตอนที่ 5 ข้อตกลง

แม่ช่วยยกตัวนิทรขึ้น เก็บข้าวของที่แตกหัก ได้ยินเสียงบ่นปนเสียงร้องไห้ของแม่ แล้วนิทรก็หลับไป ตื่นขึ้นมาก็พบว่าเขาอยู่ในห้องคนเดียวและหลับไปอีก นิทรฝันว่า เขากำลังวิ่งตามแมวดำ ก่อนจะหกล้ม นิทรบอกให้แมวดำช่วย แต่มันกลับยอกย้อนว่าล้มเองก็ลุกเองสิ นิทรบอกแมวดำว่า ไหนๆ มันก็มาอยู่กับเขาแล้ว มันก็ควรจะทำประโยชน์ให้เขา และเขาก็จะทำประโยชน์ให้มันเช่นกัน นิทรยื่นข้อตกลงกับแมวดำว่า มันจะต้องไม่ทำให้เขาเลือดไหลอีก ขณะที่นิทรกำลังคิดข้อสองอยู่นั้น มันก็บอกว่า ข้อสอง แกจะต้องไม่ทำให้ฉันโกรธ เขาเสนอข้อสามต่อว่า มันจะต้องทำตัวเป็นแมวธรรมดา ไม่ใช่แมววิเศษ แมวผี ข้อสี่มันจะต้องทำให้เขามีความสุข นิทรไม่อยากให้มันเสนออะไรอีก แมวดำหาวหวอด นิทรถามว่า ไหนว่ามันกินลม ทำไมปากมันถึงเหม็นยิ่งกว่าหมาตาย มันย้อนว่า ปากคนเหม็นเน่ายิ่งกว่าปากของมันอีก ลมที่มันกินเข้าไปมีทั้งลมร้าย ลมดี ลมที่กินเข้าไปมันแยกไม่ออกหรอกว่า อันไหนเป็นลมร้าย ลมดี นิทรบอกมันว่าเขาเป็นเด็ก ฟังไม่เข้าใจหรอก แมวดำเอ่ยต่อว่า นิทรไม่ใช่เด็กแล้ว นิทรยกมือขึ้นลูบหน้า ลูบแขนตัวเอง และพบว่า ผิวหนังของเขาเหี่ยวย่น แมวดำบอกนิทรว่า เขานอนเป็นผักหญ้าอย่างนี้มาแล้วกี่ปี เป็นภาระคนอื่น นิทรโกรธมาก เขาพยายามคิดมานานแล้วว่าตนเองไม่เป็นภาระ เพราะเขาคิดถึงแม่ แม่ผู้เป็นความหวังเดียวในชีวิตของเขา และเป็นความทุกข์เดียวในชีวิตของเขาด้วย

ตอนที่ 6 ทางออก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นิทรเดินอยู่ในสถานที่มืด เขาคิดว่าตนเองกำลังเดินอยู่ในความฝัน เขาไม่ได้ร้องเรียกแม่เหมือนที่เคย นิทรจำได้ว่าตอนยังเด็ก พ่อพาเขาไปเที่ยวสวนสนุกแดนเนรมิตร พ่อพาเขาเข้าไปในบ้านผีสิงแต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกกลัว เมื่ออยู่ในอ้อมแขนพ่อ พ่อพาเขาไปเที่ยวแล้วก็ไม่เคยมาอีกเลย วันที่เกิดเรื่องพ่อเข้ามากอดนิทรทีหนึ่ง แล้วก็หายไปไม่กลับมาอีกเลย นิทรรู้สึกเยียบเย็นราวกับเอามือไปแช่อยู่ในช่องแช่แข็ง ในความเยียบเย็นเขาได้ยินเสียงแมวดำ นิทรเรียกมันว่าไอ้จิ๋ว แต่กลับไม่มีเสียงตอบ เขาเปลี่ยนมาเรียกมันว่าไอ้ยักษ์ มันร้องตอบออกมา นิทรขอให้มันพาออกไปจากความฝัน มันตอบว่านี่ไม่ใช่ความฝัน นิทรปัดแมวดำตกลง มันเอาเล็บเกี่ยวมือของเขาเอาไว้ มันถามนิทรว่าอยากออกไปจากความฝันนี้หรือไม่ โน่น ทางข้างหน้าโน่นไง ทางออก นิทรเดินออกจากถ้ำมืด ๆ ออกไปยังโลกๆหนึ่งที่ไม่มีสิ่งมีชีวิต มันบอกว่าไม่มีอะไรเป็นความจริง ทุกอย่างบนโลกล้วนแต่เป็นภาพมายา แล้วแมวดำก็ลอยสูงขึ้น โดยที่เท้าของมันเกี่ยวเอาร่างของนิทรลอยสูงขึ้นไปด้วย

ตอนที่ 7 ต่างตา

นิทรกำลังร่วงลงสู่พื้น รู้สึกเหมือนตนเองร่วงหล่นจากความยึดเหนี่ยวลงสู่ความตาย ความไม่แน่นอน มันเป็นความรู้สึกสบายปนทุกข์ทรมาน นิทรบอกกับตนเองว่าเขาฝันไปและพยายามปลุกตนเองให้ตื่น แมวดำกำลังลอยอยู่เหนือหัวเขานี่เอง เขาบอกแมวดำว่าอยากกลับห้องแล้ว แต่มันไม่ยอมให้กลับ เพราะนิทรยังไม่ตื่น นิทรร่วงหล่นลงสู่พื้น เขากลับมาแล้ว กลับมาอยู่หน้าเตียง มีคนเปิดประตูเข้ามา นิทรได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งมากับแม่ แม่แนะนำว่าเธอชื่อน้าขวัญเป็นน้องสาวแม่ เธอจะมาช่วยดูแลนิทร เขามองแม่ด้วยความน้อยใจ ตั้งแต่เขาเดินไม่ได้ เขาต้องการแม่ ถึงแม้จะมีคนมาช่วยดูแล แต่เขาก็ไม่ต้องการใครมาแทนแม่ แล้วแมวดำก็ไต่ลงไปตามขานิทรไต่ขึ้นไปตามตัวของน้าขวัญ น้าขวัญวิ่งไปรอบๆห้อง ล้มที่มุมห้อง ก่อนน้าขวัญจะถามว่านิทรไปเอาลิงตัวนี้มาจากไหน ทำให้นิทรงุนงงว่า แมวดำเป็นตัวอะไรกันแน่ เขาเห็นมันเป็นแมว แม่เห็นมันเป็นหนูยักษ์ และน้าขวัญเห็นมันเป็นลิงไปเสียแล้ว

ตอนที่ 8 กล้วยพิษ

แมวดำขยุกขยิกอยู่ในอกเสื้อ นิทรนึกขันที่น้าขวัญเห็นมันเป็นลิง ซึ่งมันก็ดูเหมือนลิงจริง ๆ แม่ได้ยินเสียงมันร้องจี๊ด ๆ ส่วนน้าขวัญได้ยินเสียงมันร้องเจี๊ยก ๆ แม่อธิบายให้น้าขวัญฟังว่าต้องดูแลนิทรอย่างไร นิทรถามแม่ว่าจะไปไหน แม่ตอบว่าไม่ไปไหนไกล แม่จะอยู่กับเขาเสมอ แม้นิทรจะอยากถามว่าแล้วแม่พาน้าขวัญมาทำไม แต่แม่ก็เป็นแม่ที่เขาไม่สามารถขัดใจได้ น้าขวัญหิ้วกระเป๋าเข้าบ้านสวนกับแม่ที่กำลังหิ้วกระเป๋าออกไป

เช้าวันแรก น้าขวัญบอกให้นิทรกินอาหารเช้า เขากินอาหารเช้าได้น้อย น้าขวัญทำอาหารแปลก ๆ ให้เขากิน พร้อมกับอธิบายคุณค่าทางโภชนาการ และบอกว่าถึงเขาจะมีน้ำหนักมากไม่ได้ แต่เขาก็ต้องกินอาหาร น้าขวัญหากล้วยน้ำว้าหวีหนึ่งมาให้แมวดำ นิทรรู้ดีว่าแมวดำไม่กินกล้วย เขาจึงต้องกินกล้วยน้ำว้าเสียเอง หลังจากน้าขวัญมาดูแลเขา แมวดำก็กลายเป็นสัตว์เลี้ยงที่ดีเหลือเกิน แมวดำไม่ชอบน้าขวัญ มันบอกว่าน้าขวัญฉีดยาเข้าไปในกล้วยทุกลูก แล้วนิทรก็ได้ยินเสียงแก้วหูลั่นเปรี๊ยะ ๆ จนต้องก้มตัวลง นิทรเงยหน้าขึ้น มองเห็นแมวดำกลายเป็นแมวยักษ์ เบียดร่างของเขาจนรถเลื่อนแล่นไปติดฝา นิทรเกือบจะว่ามันไปแล้ว แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ควรทำมัน โกรธ เขาจึงได้แต่สงสัยว่า แมวดำมันจะเล็กใหญ่ไปถึงเมื่อไหร่หนอ

ตอนที่ 9 ฤทธิ์เดช

เมื่อแมวดำกลายเป็นแมวจิ๋วแล้ว นิทรก็ไม่กลัวมันอีกต่อไป แมวดำบอกนิทรว่า กล้วยทุกลูกฉีดยาที่ทำให้เขาหลับ ๆ ตื่น ๆ ไม่ค่อยพูด นิทรจึงปล่อยให้กล้วยหวีต่อไปเน่า และนึกระแวงอาหารที่น้าขวัญเอามาให้ โดยเลือกกินแต่อาหารที่เขาเคยกิน เขาคิดว่า แม่ไม่น่าทิ้งเขาเอาไว้กับคนที่ไม่น่าไว้ใจเลย

นับตั้งแต่วันที่เขาเดินไม่ได้ แม่ก็เอากระจกเงาบานใหญ่ออกไป เพราะเห็นว่าเขาไม่จำเป็นต้องส่องกระจกแล้ว วันต่อมาน้าขวัญเอากระจกถือบานเล็กมาให้เขา และบอกให้เขาส่องมองตัวเอง ความคิดของนิทรต่อสู้กันอย่างรุนแรง ทั้งอยากเห็นและไม่อยากเห็น แมวดำร้องบอกนิทรว่าอย่าส่องกระจกเด็ดขาด เพราะมันเป็นกระจกดำ คนที่ส่องกระจกบานนี้จะต้องมีอันเป็นไป แมวดำฉี่ใส่กระจก นิทรยกกระจกหนีโดยอัตโนมัติ เขามองเห็นเงารุ้งในกระจก นิทรนึกถึงตอนที่เขาไปโรงเรียนและวาดรูปรุ้งกินน้ำไปร้องไห้ไป แล้วนิทรก็ร้องไห้ออกมา แมวดำบอกว่า ทุกข์ก็ร้อง สุขก็ร้อง นิทรรู้สึกว่าแมวดำพูดมีสาระดี เขาจึงเอากระจกมาส่อง ในกระจกเงา เขามองเห็นเพียงแววตาเท่านั้นที่ยังแจ่มชัด ส่วนอื่นเลือนๆเหมือนไม่ใช่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเขา ดวงตามีแววเหนื่อยล้า น้าขวัญเดินเข้ามาในห้อง นิทรคว่ำกระจกลงตามเดิม น้าขวัญถามว่า เขาส่องกระจกหรือยัง นิทรตอบว่ายัง และพยายามเบี่ยงตัวหลบ น้าขวัญพยายามยื้อแย่งกระจกจากมือเขา นิทรไม่อยากมอง ไม่อยากเห็น เพราะเขาไม่รู้ว่ามันเป็นกระจกใสหรือกระจกดำ แต่น้าขวัญก็เอากระจกมาส่องตรงหน้าของเขาจนได้

ตอนที่ 10 ใบหน้า

นิทรมองเห็นกระจกเป็นสีดำ นิทรถามว่า กระจกบ้าอะไร น้าขวัญตอบว่า มันคือ กระจกแห่งความจริง ความจริงของตัวนิทรเอง คนเราบางทีก็ไม่เข้าใจว่าเราเป็นใคร กระจกย่อมสะท้อนความจริง นิทรตะโกนว่า ความจริงที่เขาไม่มีแม้แต่ใบหน้าอันหรือ ความจริงที่ได้รู้ทำให้นิทรล้มลงทับน้าขวัญล้มลงไปด้วย แมวดำกัดน้าขวัญ แวบหนึ่งนิทรสงสารน้าขวัญ น้าขวัญหันมายกกำปั้นให้

แมวดำ แล้วลุกไปใส่ยา นิทรถามว่าแมวดำไปกัดน้าขวัญทำไม มันตอบว่ากระจกเป็นสีดำ นิทรจะต้องมีอันเป็นไปเมื่อส่องกระจก ความจริงกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว นิทรยกมือขึ้นคลำหน้าและพบว่าหน้า ตา จมูก คิ้ว ปากของเขาหายไป แมวดำกำลังจะฉี่ใส่หน้านิทร เขากลัวว่าหน้าของตนเองจะเละจึงกลิ้งตัวหลบ เขาร้องห้ามไม่ให้แมวดำฉี่ใส่หน้าเขา แล้วนิทรก็ง่วงและหลับไป

นิทรตื่นขึ้นมาและพบว่าตนเองยังคงนอนอยู่บนเตียงเรียบร้อย เขาไม่พบแมวดำ และถามน้าขวัญว่ามันไปไหน น้าขวัญบอกว่าเธอจับมันเข้าไปขังไว้ในกรงนก นิทรสมน้ำหน้ามันที่มันกำลังจะฉี่รดหน้าเขา นิทรเริ่มงงว่าอะไรคือความฝัน อะไรคือความจริง เขาจึงถามน้าขวัญว่าเธอฉีดยากล้วยทำไม น้าขวัญบอกว่า กล้วยที่เธอเอามาให้มาจากธรรมชาติ แมวดำตะโกนแย้งออกมาว่า มันไม่เป็นความจริง แล้วแมวดำก็ออกจากกรงนกมาอยู่ในอกเสื้อของนิทร เขารู้สึกถึงความเป็นหนึ่งเดียวบางอย่าง แล้วน้าขวัญก็ออกจากห้องไป

ตอนที่ 11 บ้านพ่อ

แมวดำทำตัวเหมือนลิงหลอกเจ้า เมื่อน้าขวัญเข้ามาในห้อง มันก็จะเข้าไปอยู่ในกรง แล้วออกมาอยู่ในอกเสื้อนิทร นิทรก็จะเอามือตะปบมันเอาไว้แน่น น้าขวัญเห็นเข้าก็เข้าใจว่าเขาเจ็บหัวใจต้องรีบรักษา

สองวันต่อมา แมวดำกำลังนอนอยู่บนอกเสื้อ มันสาธิตวิธีที่ทำให้ตัวเล็กลงและใหญ่ขึ้น มันบอกว่าต้องใช้สูบมือที่ใช้กับรถจักรยาน ทำให้นิทรนึกถึงตอนเด็กๆที่เขาหัดขี่จักรยานกับพ่อ พ่อถามว่าอยากเอาล้อเล็กออกหรือยัง แต่นิทรกลัวจักรยานล้ม กลัวความล้มเหลว กลัวว่าจะทำไม่ได้ พ่อบอกว่าไปเลย แต่นิทรไม่ยอมไป พ่อดันจักรยานแรง ๆ เขาเสียหลัก รถจักรยานล้มลง เขาร้องไห้ พ่อไม่ได้เข้ามาประคองเขา ปล่อยให้เขาลุกขึ้นและจูงจักรยานเข้าบ้านเอง แล้วแม่ก็เข้ามาหัดจักรยานให้นิทรหลายวัน แต่นิทรก็ยังขี่จักรยานไม่เป็น นิทรนึกถึงการหัดขี่จักรยานอยู่นาน แมวดำเอาสูบมายื่นตรงหน้านิทร เขานึกขันว่าสูบจะทำให้เขาลอยได้อย่างไร นิทรลองสูบตัวเอง แล้วเขาก็ลอยได้ เขาลอยไปที่บ้านพ่อ และร่วงลงบนสนามหญ้าหน้าบ้านของใครคนหนึ่ง ได้ยินเสียงหัวเราะของผู้หญิง ผู้ชายและเด็ก นิทรแค้นใจมากที่รู้ว่าพ่อทอดทิ้งเขามาอยู่กับแม่ในบ้านที่น่าจะเรียกว่าคฤหาสน์อย่างสุขสบายเช่นนี้ นิทรวิ่งไปรัวกำปั้นใส่ประตู

ตอนที่ 12 ในโรงพยาบาล

ประตูเปิดออก พ่ออยู่กับผู้หญิงและเด็ก พ่อจำนิทรไม่ได้และคิดว่าเขาหลงทางมา แล้วลมพายุก็พัดมา ทำให้ร่างของนิทรล่องลอยสูงขึ้น และหล่นลงบนเตียงที่ห้องของเขาเอง น้าขวัญเดินเข้า

มาและถามนิทรว่าเขาเป็นอะไร น้าขวัญถามว่าเขาโกรธหรือที่น้าเอาเจ้าลิงไปขัง นิทรเงียบกริบ ไม่กล้าสบตาน้าขวัญ แมวดำยังคงขยุกขยิกอยู่ในกรง น้าขวัญบอกให้เขากินกล้วยและเครื่องดื่ม นิทรไม่ได้มองแมวดำ แม้จะรู้ว่ามันมองอย่างโกรธ ๆ อยู่บ้าง น้าขวัญลูบหัวนิทร เขาสบตาน้าขวัญ ดวงตาของน้าขวัญเต็มไปด้วยความรัก ทำให้นิทรนึกถึงตอนที่เขาอายุห้าหกขวบ วันที่พ่อกับแม่พาเขาไปดูพระอาทิตย์ตกดิน

นิทรรู้สึกตัวในโรงพยาบาล น้าขวัญพานิทรมาที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าจะให้ยาสายลมกับเขา ทุกคนไม่อยากให้นิทรเข้าใกล้แมวดำเพราะกลัวว่าเขาจะติดโรค หมอต้องให้ยาสายลมแก่นิทรวันละสิบนาที เพื่อให้อาการของเขาดีขึ้น แล้วหมอก็ฉีดยาให้นิทร

ตอนที่ 13 ยาสายลม

ยาสายลมค่อย ๆ แล่นไปตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจนนิทรรู้สึกได้ว่าร่างกายส่วนใดเป็นส่วนใด นิทรบิดตัวไปมา ไม่นานก็เริ่มคุ้นชิน เขามองเห็นน้ำในร่างกายไหลวนไปมา ร่างของแมวดำค่อย ๆ ลอยไกลออกไป แล้วลอยกลับมา แล้วนิทรก็ตกเตียง หมอกับพยาบาลมาดูแลเขาเป็นการใหญ่ น้าขวัญเข้ามาในห้องและบอกว่า ไม่รู้จะรีบร้อนไปทำไม ซึ่งนิทรก็ไม่รู้ว่าน้าขวัญว่าเขาหรือว่าหมอและพยาบาลกันแน่

หลังจากวันที่นิทรตกเตียง หมอยังคงให้ยาสายลมตามปรกติ วันหนึ่งพยาบาลนำวิทยุมาเปิดให้นิทรฟัง นิทรได้ยินเสียงเพลงจากวิทยุ เสียงเพลงทำให้เขาคิดถึงแม่ เขาจึงร้องไห้ออกมาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ยาสายลมทำงานนั่นเอง

ตลอดเวลาที่นิทรอยู่โรงพยาบาล หมอจะมายืนรอบเตียงเพื่อให้ยาสายลมในตอนเช้า โดยมีน้าขวัญอยู่ด้วย บางเวลานิทรก็สงสัยว่าน้าขวัญมาดูแลนิทรแล้วออกไปไหน นิทรไม่แน่ใจแล้วว่าแมวดำอยู่ส่วนไหนของร่างกายและโรงพยาบาล เมื่ออาการของเขาดีขึ้น หมอก็บอกให้นิทรกลับบ้านได้ หมอให้ยาสายลมเป็นครั้งสุดท้าย นิทรรู้สึกว่าตนเองรู้สึกสบายแล้วลอยได้ น้าขวัญตะโกนให้นิทรกลับบ้าน แต่เขาไม่ยอมกลับ น้าขวัญคว้าไม้ยาวจากที่ไหนไม่รู้มาไล่สอยนิทรจนตกลงมา

ตอนที่ 14 เปลี่ยนสี

ระหว่างที่นิทรดิ่งลงจากที่สูง เขาคิดว่าตนเองต้องตายแน่ แต่แล้วก็มีใครคนหนึ่งมาดึงเขาเอาไว้ แมวดำนั่นเอง นิทรแปลกใจว่าแมวดำถูกขังไว้อยู่ไม่ใช่หรือ นิทรชวนแมวดำไปเที่ยวบ้านพ่ออีก แล้วร่างของเขาก็ตกลงที่สนามหญ้าสีชมพู นิทรแหงนหน้าขึ้นมองดวงตะวันสีม่วง ดอกไม้สีเขียว ใบหญ้าแก่เป็นสีแดงอมม่วง แมวดำกลายเป็นสีม่วงอ่อน นิทรรู้สึกว่าเขากำลังอยู่ในสวรรค์ นิทรบอกว่าเขาจะไปบ้านพ่อนี่ แมวดำตอบว่าที่นี่เป็นที่ทดลองทางวิทยาศาสตร์ของพ่อ พ่อของนิทรเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่กำลังทดลองเกี่ยวกับภาพมายา แล้วสนามหญ้าก็กลายเป็นสีดำ ทุกอย่างรอบตัวกลายเป็นความมืด นิทรรู้แล้วว่าเขาอยู่ในสนามทดลองทางจิตของพ่อ เขาตะโกนเรียกแมว

ดำ มันตะโกนตอบว่าอยู่นี่ แล้วอากาศก็แปรปรวน ลมหนาวค่อย ๆ พัดมาบาดเนื้อ นิทรถามว่าแล้วจะออกไปได้อย่างไร แมวดำบอกว่าตามเรามา แล้วลากนิทรไปในทางแคบ ๆ ร่างของเขากระแทกโน่นกระแทกนี่ไปตลอดทาง เขาโอดครวญว่าเจ็บไปตลอดทาง มันถามเขาว่ารู้จักเจ็บด้วยหรือ แล้วมันก็พานิทรมาสู่แสงสว่าง และโผล่ที่สนามหญ้าสีชมพูอีกครั้งหนึ่ง

ตอนที่ 15 สหายใหม่

แมวดำกระโดดหยองแหยง มันกลายเป็นแมวสีขาว ตะวันสูงขึ้นทำให้มันกลายเป็นสีคราม ตัดกับสนามสีชมพู ทำให้สนามกลายเป็นสีกลีบบัว แมวดำกลายเป็นสีขาวอมน้ำเงิน มันบอกว่า แกจะอยู่ที่นี่นานเท่าใดก็ได้ นิทรถามว่าที่นี่บ้านพ่อหรือเปล่า แล้วชวนมันเดินไปที่คฤหาสน์อีกทุกอย่างรอบตัวเหมือนในโลกนิทาน เมื่อถึงหน้าคฤหาสน์ คนที่มาเปิดประตูให้เป็นผู้ชายหนึ่งคนกับผู้หญิงสามคน หนึ่งใน

ผู้หญิงเป็นคนสวย เธอทักว่า ว่าไงจ๊ะ จะให้ช่วยอะไรไหม เธอยื่นมือมาให้นิทรจับ ผู้หญิงอีกคนหาวหวอด ผู้หญิงอีกคนหาว่าเขาเป็นคนร้าย อีกคนหาว่านิทรเป็นคนที่จะมาทำลายโลก แล้วนิทรก็ถูกกระชากเข้าไปในบ้าน ผู้ชายหนึ่งในนั้นกระโดดเข้ามาผลักนิทรล้มลง ผู้หญิงสวยถามว่าไปทำเขาทำไม แล้วไล่เพื่อนอีกสี่คนไป เมื่อผู้หญิงสวยเห็นแมวดำ เธอก็กรีดร้อง ผู้หญิงสามคนกับผู้ชายอีกคนก็เดินกลับมา แล้วผู้ชายก็เอากรงมาขังแมวดำเอาไว้ นิทรมองเห็นว่าแมวดำที่เป็นสีขาวเมื่อแรกนั้น ค่อยๆกลายเป็นสีดำดังเดิม ผู้หญิงสวยพานิทรเข้าบ้าน เขาสะดุดเข้ากับร่างของใครคนหนึ่ง เธอคิผู้หญิงคนที่หาวหวอดๆเมื่อครู่นั่นเอง ผู้หญิงสวยพูดว่า เธอนอนได้ทุกที่จริงๆ ผู้หญิงสวยบอกว่านิทรจะอยู่ที่นี่นานเท่าไหร่ก็ได้ แต่นิทรก็ยังคิดถึงแม่อยู่ เขาจึงตอบผู้หญิงสวยออกไปว่า มันก็ไม่แน่หรอกครับ

ตอนที่ 16 ของเล่น

ผู้หญิงสวยพานิทรเข้าไปในห้องนอนใหญ่ มีผ้าคลุมเตียงเป็นลายดอกไม้ นิทรคิดว่าผ้าคลุมเตียงน่าจะเป็นรูปลายรถถัง พลันผ้าคลุมเตียงลายดอกไม้ก็กลายเป็นลายรถถัง เขานึกอยากให้ผ้าปูที่นอนสีขาวกลายเป็นสีน้ำเงิน ผ้าปูที่นอนก็กลายเป็นสีน้ำเงิน ผู้หญิงสวยบอกว่านี่คือห้องนอนของนิทร นิทรอยากเปลี่ยนผู้หญิงสวยเป็นแม่ของเขา อยากเปลี่ยนผ้าปูที่นอนเป็นอ่างอาบน้ำ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ผู้หญิงสวยพานิทรไปยังห้องของเล่นที่ใหญ่ที่สุดในโลก ได้ยินเสียงแมวดำอยู่ในร่างของผู้หญิงสวย ผู้หญิงสวยบอกว่านี่คือของเล่นของนิทร บางชิ้นเป็นสิ่งที่เขานึกอยากได้ และบางชิ้นเป็นของเล่นที่เขามีอยู่แล้ว ผู้หญิงสวยพานิทรเข้าไปในห้องที่มีของกินที่เขาชอบทั้งช็อคโกแลต ไส้กรอก แฮม นิทรได้ยินเสียงแมวดำดังขึ้นในร่างของผู้หญิงสวยอีกครั้ง ผู้หญิงสวยบอกนิทรว่า หากเขาอยากได้อะไรก็สามารถสั่นกระดิ่งเรียกได้ นิทรลองสั่นกระดิ่ง แมวดำวิ่งเข้ามาปรากฏตัวและไต่ขึ้นมาบนตัวนิทรและบอกว่า นี่เป็นกระดิ่งสารพัดนึก นิทรลองนึกว่าอยาก

ให้ขาของเขาหายและลองสั่นกระดิ่ง นิทรรู้สึกว่าตัวเขาเบาหวิวแล้วขาของเขาก็หายเป็นปรกติ นิทรนึกอยากให้แมวดำหายไป แต่ยังไม่ทันได้สั่นกระดิ่ง แมวดำก็บอกว่าหากเขาสั่นกระดิ่งแมวดำจะหายไปและเขาก็จะหายไปด้วย นิทรนึกไปว่า เขาอยากมีเสื้อผ้าสวยๆใส่และสั่นกระดิ่งอีกครั้ง ร่างของนิทรก็กลายเป็นร่างที่สวมเสื้อผ้าชุดทหารพราน นิทรนึกอยากยิงแมวดำ เขายิงแมวดำแล้วก็ต้องร้องโอยๆด้วยความเจ็บปวดเสียเอง

ตอนที่ 17 ตามแต่จะเป็น

มีคนวิ่งเข้ามาในห้องมากมาย ผู้ชายคนที่เคยผลักนิทรเข้ามายืนค้ำหัวและพูดจาเยาะเย้ยเขาว่า เขาโง่ที่ทำตัวเอง ซ้ำเติมตัวเอง นิทรมองหาแมวดำ แล้วด่ามันว่าไอ้บ้า ทั้งที่เขาเองเป็นคนยิงมัน ผู้หญิงคนที่ชอบนอนบอกว่าเสียเวลานอน ทำให้นิทรง่วงตามไปด้วย ผู้หญิงขมวดคิ้วบอกว่า เขาอยากหลับก็ได้ การหลับคือการเข้าไปอยู่ในโลกของความฝัน โลกที่จับต้องไม่ได้ ผู้ชายเสียงเนิบนาบบอกนิทรว่า การตายคือการหายไปของสสาร การเน่าเปื่อยอยู่ในก้นหลุม คือการพลัดพราก ผู้หญิงสวยยืนยันว่าเธอจะรักษานิทรให้หายและดูแลเขาให้ดี เพราะเขาเป็นแขกพิเศษ นิทรนึกถึงห้องของกินว่ามันคงเป็นศูนย์การค้า ผู้หญิงสวยกำลังจะพานิทรออกไปนอกห้อง ชายผู้ชอบเพ้อฝันบอกว่า นิทรรู้หรือว่าเธอกำลังจะพาเขาไปไหน นิทรนึกสงสัยว่าจะไปดีหรือไม่ มองเห็นผู้หญิงชอบนอนหลับอยู่บนพื้น แล้วนิทรก็รู้สึกง่วงและหลับไป

ตอนที่ 18 สนุก

ผู้หญิงสวยพานิทรออกมาจากห้อง รู้สึกตัวอีกที นิทรก็อยู่ในสวนสนุก ที่ซึ่งเขาอยากไปมานานแล้วตั้งแต่เขายังเดินได้จนเดินไม่ได้ เพราะวันหนึ่ง ๆ แม่ต้องวุ่นวายอยู่กับเรื่องของเขาและพ่อ นิทรเลือกขึ้นรถไฟเหาะคนเดียว รถไฟเหาะแล่นเข้ามาจอด มีแมวดำนั่งอยู่ในนั้น นิทรรีบก้าวขึ้นไปนั่ง มันบอกนิทรว่า คราวหลังอย่ายิงเรานะ นิทรถามมันว่ามันเจ็บไหม แมวดำตอบว่านิทรเจ็บแค่ไหน มันก็เจ็บแค่นั้น แล้วรถไฟเหาะก็เคลื่อนออกไปตีลังกากลับไปกลับมาในอากาศ นิทรถามแมวดำว่า หากเขาตายกลางอากาศจะเป็นอย่างไร แมวดำบอกว่า เขาตายแล้ว ตายอีกครั้งจะเป็นไรไป เดินไม่ได้ก็เหมือนตายแล้ว รถไฟเหาะเคลื่อนไปค้างอยู่กลางอากาศ แล้วเข็มขัดก็หลุดออก ร่างของนิทรร่วงหล่นลงสู่ผืนน้ำ มองเห็นผู้หญิงสวยถือคันเบ็ดรออยู่ เธอเอาคันเบ็ดมาเกี่ยวปากและจมูกของนิทรเอาไว้ เขารู้สึกเจ็บที่ปากและจมูก คิดว่าเลือดคงไหล แต่สิ่งที่ไหลออกมากลับกลายเป็นน้ำผึ้ง แมวดำกำลังเลียกินน้ำผึ้งที่หยดลงบนอกเสื้อ แล้วทุกอย่างรอบตัวของนิทรก็กลายเป็นความมืด

ตอนที่ 19 ลองดู

นิทรตื่นขึ้นมาบนเตียงในห้องนอนของตัวเอง ทุกอย่างที่เป็นความฝันทั้งหลายหายไปหมดแล้ว นิทรเอามือลูบหน้า เพื่อบอกว่าตนเองยังเป็นคนอยู่ ภายในห้องไม่มีกระจก มีเพียงเตียง

เล็ก ๆ กับรถเข็นเก่า ๆ นึกถึงวันที่แม่ทำข้าวต้มกุ้งสับให้เขากิน ประตูเปิดออกเด็กชายคนที่เอาแมวดำมาให้เขาเดินเข้ามา นิทรถามว่า มาตามแมวดำหรือ เด็กชายตัวเล็กเอาแมวดำมาจากไหน แต่เด็กชายตัวเล็กไม่ตอบ นิทรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรจึงถามสารทุกข์สุกดิบของเขาตามประสาคนที่รู้จักกันแล้วเด็กชายตัวเล็กก็เดินออกจากห้องไป ก่อนที่เด็กชายตัวเล็กจะออกไป นิทรบอกให้เด็กชายตัวเล็กเอาขามาคืนด้วย แล้วนิทรก็รู้สึกว่าขาของเขาหายเป็นปรกติ เขาเดินได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครได้ยินเสียงของเขา ไม่มีใครอยู่บ้าน ไม่มีใครรับรู้การเดินได้ของเขา นิทรวิ่งไปรอบ ๆ บ้าน ทรุดลงนั่งที่หน้าบ้าน นิทรพยายามตะโกนบอกพ่อกับแม่ว่าเขาเดินได้แล้ว แต่กลับไม่มีเสียงตอบกลับมา

ตอนที่ 20 พิสูจน์

นิทรเดินออกจากบ้าน นึกถึงวันเวลาความทุกข์ทรมานกับแม่ สองข้างทางเป็นบ้านใหม่ ๆ แต่เขากลับจำไม่ได้ว่าเป็นบ้านของใคร เขาเดินไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมายเพื่ออวดขาของเขาให้ชาวโลกรู้ นิทรมองเห็นเพื่อนของแม่ นิทรถามหาแม่ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบจากเขาคนนั้น นิทรแวะเข้าไปในโรงพยาบาลแม้จะกังวลว่าจะเจอน้าขวัญก็ตาม ที่เคาน์เตอร์ นิทรหาชื่อแม่ เพราะคิดว่าแม่อาจจะป่วย และพบชื่อน้าขวัญกับแมวดำ นิทรถามพยาบาล พยาบาลเขียนใส่กระดาษให้นิทรไปที่ห้องคนไข้ ตึกอสงขัย กว่าจะถึงตึก นิทรก็รู้สึกเจ็บขาและพลัดหลับไป

นิทรฝันเห็นแมวดำตัวใหญ่เดินมาหาเขา นิทรถามว่าทำไมมันถึงป่วย มันบอกว่าที่มันป่วยก็เพราะกินเลือดนิทร หลังจากนั้นนิทรก็ตื่นขึ้นที่หน้าตึกอสงขัย เขาเดินหารายชื่อหน้าห้องคนไข้จนพบชื่อน้าขวัญกับแมวดำ เขาเดินวกไปวนมาอยู่หน้าห้องคนไข้ที่ตัวเลขไม่ได้เรียงกันเลย รู้สึกเหมือนตนเองวนอยู่ในเขาวงกต ทำให้เขานึกถึงยาย ถ้ายายอยู่ยายจะต้องสอนวิธีพาเขาออกจากเขาวงกตได้อย่างแน่นอน

ตอนที่ 21 เขาวงกตสีขาว

ตอนที่ยายยังไม่ตายและนิทรยังเดินได้อยู่ ยายบอกว่า คนเราจะต้องมีช่วงชีวิตหนึ่งที่ได้หลงอยู่ในเขาวงกต ทำให้รู้สึกงุนงง กินไม่ได้นอนไม่หลับ ไม่รู้จะหาทางออกไปอย่างไร นิทรนึกถึงภาพวาดรูปภูเขาแล้ววาดรูปตาม ยายบอกว่าคนที่ไม่ได้หลงก็วาดประตูได้ แต่คนที่หลงทางแล้วจะวาดรูปได้อย่างไร ยายวาดรูปเขาวงกตอันแสนยุ่งเหยิง ยายพลิกกระดาษด้านล่างที่ว่างเปล่าขึ้นมาแล้วเอามือลากเส้นไปมา แล้วบอกว่านี่แหละเขาวงกตสีขาว วันนั้นนิทรโถมเข้ากอดยาย แล้วพร่ำบอกว่า ยายยาหลอก แต่วันนี้นิทรรู้แล้วว่าเขาวงกตสีขาวมีอยู่จริง ตัวเลขหน้าห้องคนไข้มากมายทำให้นิทรเริ่มตาลาย เขาพยายามถามพยาบาลที่เดินสวนมาก็ได้คำตอบแต่ว่า เดินไปอีกหน่อย นิทรตั้งอกตั้งใจหาไปเรื่อย ๆ รู้สึกว่าห้องแต่ละห้องหมุนเป็นวงกลมจนมาเจอเคาน์เตอร์พยาบาลและเจอห้องของน้าขวัญ ในห้องพักของน้าขวัญนิทรมองเห็นแมวดำนอนอยู่บนเตียงสีขาว เขาเดินเข้าไปจนชิดเตียง แมวดำยังคงนอนนิ่ง นิทรนึกโกรธที่มันกินเลือดเขา นิทรเดินไปหยุดอยู่ที่ปลายเตียง นิทรก็

ต้องตกตะลึง เพราะเขามองเห็นชื่อตัวเอง อายุสิบเจ็ดปี ห่างจากเขาถึงห้าปีติดอยู่ เมื่อคิดไปถึงว่าแมวดำอาจจะตายไปแล้ว นิทรก็น้ำตาซึม เขายังไม่อยากให้แมวดำตาย

ตอนที่ 22 เลือดน้ำผึ้ง

นิทรเอื้อมมือไปสัมผัสขนสีดำของแมวดำ เขาด่ามันว่า มันตกน้ำตายหรือ แล้วมันก็ลืมตาขึ้น มันลุกขึ้นเดินไปมาบนเตียง นิทรถามว่าทำไมมันจึงต้องมานอนอยู่ในโรงพยาบาล แมวดำตอบว่า เพราะนิทรผลักมันตกน้ำตอนที่มันกินเลือดนิทร เขาไม่รู้หรอกว่ามันอยู่ได้เพราะเลือด นิทรนึกอยากด่ามันกลับ แต่พอมองตัวผอมๆของมันแล้ว นิทรก็นึกสงสารมัน เขามองว่าคนอื่นสงสารเขามากแค่ไหน เขาก็คงสงสารมันมากเท่านั้น แมวดำถามนิทรว่า แล้วนิทรมีร่างกายทรุดโทรมหรือเปล่า นิทรมองตนเองและคิดว่า ที่เขาเดินได้ อ้วนท้วนสมบูรณ์ดีก็คงเป็นเพราะมันกินเลือดน้ำผึ้งของนิทร นิทรจึงยอมให้มันดูดเลือดเขาได้ เขาถามแมวดำว่าทำไมมานอนอยู่ที่นี่ มันย้อนถามว่าแล้วทำไมเขาจึงมาเดินอยู่ที่นี่ นิทรนึกอยากไปไหนมาไหนกับแมวดำอย่างเปิดเผย แมวดำกระโดดขึ้นมาอยู่บนคอของนิทร นิทรชวนแมวดำไปตามหาน้าขวัญ เขาถามแมวดำว่า มันเป็นฝาแฝดของเขาหรือ มันตอบว่าคล้ายฝาแฝด แต่เป็นตัวจริง แล้วคนกับแมวก็ออกไปตามหาน้าขวัญด้วยกัน

ตอนที่ 23 น้ำตาน้าขวัญ

นิทรเดินตามแมวดำไปเรื่อย ๆ จนเหนื่อย แมวดำบอกว่าทางที่กำลังเดินและวิ่งอยู่นี้เป็นทางเขาวงกต เขาตั้งต้นหาห้องน้าขวัญใหม่ มองเห็นห้องน้าขวัญอยู่ตรงหน้านี่เอง เขาเคาะประตูเข้าไป แลเห็นน้าขวัญนอนอยู่บนเตียง เธอดูผอมจนเนื้อติดกระดูก ผมหงอกขาวหลงเหลือไม่กี่เส้น น้าขวัญหายใจรวยริน นิทรเรียกน้าขวัญ นั่งลงข้าง ๆ เตียงน้าขวัญ นิทรถามแมวดำว่าทำไมน้าขวัญจึงเป็นแบบนี้ แต่ก็ไม่มีเสียงของแมวดำ เขากำลังจะออกไปตามหาแมวดำ แต่น้าขวัญลืมตาขึ้น ตาของน้าขวัญมีน้ำตาเอ่ออยู่ น้าขวัญบอกว่าเธอเป็นห่วงนิทรมาก อย่าจากไปไหนอีก นิทรมองน้าขวัญแล้วถามว่า เธอเป็นโรคอะไร น้าขวัญตอบว่า น้าขวัญเป็นโรคทางใจไม่ต้องกินยา เธอจะหายเป็นปรกติทันทีที่เห็นหน้านิทร เธอถามว่านิทรไปกับลิงบ้ามาใช่ไหม นิทรตอบน้าขวัญว่า ใช่ น้าขวัญถามว่าเขาเอามันอยู่ไหม แล้วน้าขวัญก็ยันตัวลุกขึ้นและบอกว่าเธอนี่แหละเอาเจ้าแมวดำอยู่

ตอนที่ 24 สิ่งต้องเลือก

เอ่ยจบน้าขวัญก็ล้มตัวลงไปนอนใหม่ นิทรเอื้อมมือไปจับมือน้าขวัญไว้ เขารับปากจะดูแลน้าขวัญ น้าขวัญขอให้นิทรเลิกยุ่งกับแมวดำ นิทรรู้สึกตัวพองขึ้นมา เมื่อนึกไปว่าเขากลายเป็นคนสำคัญ เขาคิดว่าแมวดำกำลังไม่สบายและคงกลับไปนอนที่ห้องพักคนไข้แล้ว นิทรถามหาแม่ น้าขวัญตอบว่าแม่ไม่ได้จากไปไหน น้าขวัญเป็นคนสำคัญในชีวิตของนิทร นิทรไม่อยากจะเชื่อว่าคำพูดของน้าขวัญจะเป็นจริงไปได้ นิทรรอให้น้าขวัญหลับ แล้วย่องออกไปที่ประตู เขายังไม่ทันได้ก้าวออกไป เสียงน้าขวัญก็ดังขึ้น นิทรร้องตอบน้าขวัญไปว่า ครับ กำลังจะออกไปจากห้อง เสียงน้า

ขวัญก็ดังขึ้นอีก นิทรหันกลับไปมองน้าขวัญ แล้วส่งเสียงเรียกแมวดำ เขาแลเห็นจุดดำ ๆ เคลื่อนเข้ามาหา แมวดำนั่นเอง นิทรเลือกไม่ถูกว่าจะเลือกใครดีระหว่างแมวดำกับน้าขวัญ นิทรออกจากห้องไปแล้ว ได้ยินเสียงน้าขวัญร้องเรียกมาจากหลังประตู เขาจึงโกหกน้าขวัญออกไปว่ากำลังจะไปเข้าห้องน้ำ น้าขวัญรู้ว่านิทรโกหก เธอบอกให้นิทรเข้าห้องน้ำในห้องพักของเธอได้

ตอนที่ 25 มันเป็นมัน

นิทรเข้าไปฉี่ในห้องน้ำ เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นตัวเองในกระจกและพบว่าตนเองโตแล้ว นิทรจับเนื้อตัวตนเอง นึกแปลกใจว่าตนเองโตได้อย่างไร เขาจึงผลุนผลันออกจากห้องน้ำ คิดว่าจะมาถามน้าขวัญแต่น้าขวัญกลับหลับสนิท นิทรไม่อยากออกไปตามแมวดำแล้ว นิทรจึงนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงมองน้าขวัญ น้าขวัญเป็นผู้หญิงสวย เป็นคนตรงไปตรงมา และไม่เคยโกหกอะไรเขา นิทรได้ยินเสียงกุกกักหน้าประตูและกำลังจะลุกเดินไปเปิดประตูรับแมวดำ น้าขวัญร้องห้าม นิทรเดินไปเปิดประตู ลมกรรโชกแรงเข้ามา กำลังจะไปถามน้าขวัญ แต่นิทรมองเห็นน้าขวัญหายใจพะงาบ ๆ และชี้มือไปที่กริ่ง นิทรคิดว่าเขาไม่อยากลอยไปไหนมาไหนอีกแล้ว เพราะเขาเป็นห่วงน้าขวัญ เสียงเปิดประตูดังขึ้น พยาบาลสองคนหน้าตาเหมือนกันเดินเข้ามา ไม่กี่นาทีอาการของน้าขวัญก็ดีขึ้น นิทรมองหาแมวดำ น้าขวัญถามว่ามองหาลิงบ้าตัวนั้นหรือ น้าขวัญยืนยันว่ามันเป็นลิงไม่ใช่แมว นิทรลองคิดดูสิว่ามันเป็นตัวอะไร มันชอบหลอกนิทรใช่ไหม มันไปไหนได้คล่องแคล่ว ซุกซน วุ่นวาย นิทรถามว่า แล้วทำไมแม่จึงมองมันเป็นหนู น้าขวัญตอบว่ามันจะเป็นตัวอะไรก็ได้ เพราะมันเป็นมัน น้าขวัญรับรองว่านิทรจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเธอ แต่นิทรไม่อยากจะเชื่อสักเท่าไหร่

ตอนที่ 26 จิ๋วกว่า

แม้นิทรจะยังอยู่กับน้าขวัญอย่างสุขสบาย แต่เขาก็ยังคิดถึงแมวดำอยู่ดี พยาบาลแฝดมักจะเข้ามาคุยกับน้าขวัญจนสนิทสนมกันดี น้าขวัญแข็งแรงขึ้นแล้ว นิทรยังคงเปิดประตูมองหาแมวดำเสมอ แต่ก็ไม่พบแมวดำ ในที่สุดน้าขวัญก็หายเป็นปรกติและพานิทรกลับบ้าน นิทรถามน้าขวัญว่า เขาจะยังกลับไปเป็นเด็กได้อีกไหม น้าขวัญบอกว่า ตอนนี้นิทรเป็นอย่างไร น้าขวัญรู้ดีว่าแม่อยู่ในความรู้สึกของนิทร แต่น้าขวัญคือคนที่จะมาช่วยเขาได้

น้าขวัญกำลังไขประตูบ้าน นิทรมองเห็นแมวดำอยู่ในรูกุญแจ น้าขวัญมองไม่เห็นมัน หรอก แต่นิทรเห็นมันไต่ขึ้นมาอยู่บนร่างกายของเขา แล้วเขาก็เดินเข้าบ้านอย่างสบายใจที่น้าขวัญมองไม่เห็นแมวดำตัวเล็กเท่ามด น้าขวัญถามว่านิทรเดินได้แล้ว จะเอารถเข็นไปวางไว้ที่ใดดี นิทรอดใจหายไม่ได้ เขารู้สึกว่ารถเข็นเป็นเพื่อนของเขา การไม่มีรถเข็นเวลาไปไหนมาไหน มันก็เหมือนกับการไปไหนมาไหนโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาเข็นมันไปรอบๆห้องที่ตนเองเคยเบื่อหน่าย เขาก้าวออกจากรถเข็นรู้สึกกลัวว่าตนเองจะเดินไม่ได้อีก แต่เขาก็เดินได้แล้ว มีเสียงแมวดำตะโกนอยู่ข้างหูนิทรว่า เอ้า อาลัยอาวรณ์กันเข้าไป

ตอนที่ 27 แผลงพิษ

นิทรมีความสุขมากที่แมวดำมาอยู่กับเขา น้าขวัญเองก็หายดีแล้ว เขารู้สึกว่าการที่แมวดำตัวเล็ก ทำให้เขาควบคุมมันได้ลำบาก ตั้งแต่ขาหายนิทรกับน้าขวัญก็ออกไปเดินเล่นด้วยกัน โดยมีแมวดำแอบตามไปด้วย วันหนึ่งน้าขวัญก็เกิดอาการหน้ามืด นิทรเข้าไปประคองน้าขวัญเอาไว้ นึกภาวนาว่าอย่าให้น้าขวัญต้องเข้าโรงพยาบาลอีกเลย แล้วน้าขวัญก็ร้องโอ๊ย ก่อนจะทรุดลงกับพื้น นิทรกลัวน้าขวัญจะบี้แมวดำตาย จึงโกหกว่า ถ้าน้าขวัญบี้ไอ้ตัวที่กัดน้าขวัญ เธออาจจะบาปก็ได้ น้าขวัญบอกว่าจะกลับไปใส่ยา เมื่อถึงบ้านน้าขวัญเข้าห้องไปใส่ยา นิทรรีบเข้ามาในห้องตัวเอง เขาถามแมวดำว่ามากัดน้าขวัญทำไม แต่ไม่มีเสียงตอบ นิทรนึกเป็นห่วงน้าขวัญจึงไปยืนรออยู่หน้าห้องน้าขวัญ นึกถึงตอนที่เขาอยู่คนเดียว ไม่มีน้าขวัญไม่มีแมวดำ เขาเคาะประตูเรียกน้าขวัญ น้าขวัญเปิดประตู แล้วถลกผ้าถุงขึ้นให้นิทรดูแผลบวมเป่ง น้าขวัญบอกว่ามันร้ายกาจมาก แต่นิทรก็ยังแอบเลี้ยงมัน ทั้งที่น้าขวัญขอร้องแล้วขอร้องอีก น้าขวัญบอกว่ายาที่มีก็แค่ทาพอให้อาการทุเลาลงได้ แต่ยาจริงๆต้องไปซื้อที่ร้านขายยา ชื่อยาสีชมพู แล้วน้าขวัญก็เดินเข้าห้องไป ทิ้งให้นิทรยืนงงอยู่หน้าห้องนั่นเอง

ตอนที่ 28 ลุกลาม

นิทรเดินกลับมาที่ห้อง เดินหาแมวดำไปรอบ ๆ ห้อง เขาเห็นมดตัวหนึ่ง ทีแรกเขาคิดว่ามดตัวนั้นเป็นแมวดำ แต่เมื่อดูดีๆแล้วก็เห็นว่าไม่ใช่ นิทรคิดว่าแมวดำจะต้องอยู่ในห้องน้าขวัญ กำลังจะเปิดประตูและพบว่าห้องล็อค นิทรวิ่งอ้อมไปทางหลังบ้านปีนหน้าต่างเข้าไปในห้องน้าขวัญ เขามองเห็นน้าขวัญนอนห่มผ้า นอนในท่าของคนไข้อาการหนัก หน้าตาบวมเป่ง น้าขวัญเปิดขาอ่อนให้นิทรดู แผลที่ขาอ่อนของน้าขวัญเน่า นิทรไม่กล้ารับปากว่าเขาจะไม่ยุ่งกับแมวดำอีก นิทรรับปากว่าจะไปซื้อยามาให้น้าขวัญ น้าขวัญประชดว่าปล่อยให้เธอตายเถอะ นิทรตะโกนตอบออกไปว่าไม่ได้ น้าขวัญตอบว่า ทำไมจะไม่ได้ นิทรบอกน้าขวัญว่าจะไปร้านขายยาสีชมพู และถามว่าอยู่ตรงไหน น้าขวัญบอกว่าอยู่ทางทิศตะวันออกเลยโรงพยาบาลไปหน่อย น้าขวัญกำชับว่า อย่าพาแมวดำไปด้วย แต่นิทรก็ไม่รู้อยู่ดีว่าแมวดำอยู่ที่ไหนกันแน่ เขารีบออกจากบ้าน คิดอยู่อย่างเดียวว่าจะต้องออกไปซื้อยาให้น้าขวัญให้ได้ เพื่อน้าขวัญ

ตอนที่ 29 ตามหา

นิทรออกวิ่งด้วยกลัวว่าน้าขวัญจะตาย เขาวิ่งเร็วขึ้น รู้สึกว่าตนเองวิ่งได้เร็วขึ้น ร่างลอยสูงขึ้น แล้วเขาก็ลืมตาขึ้นในบ้านหลังเล็ก ที่มีแม่กำลังนั่งเฝ้าเขาอยู่ แม่กอดเขาเอาไว้แน่น เขาเองก็กอดแม่เอาไว้ เขายกขาขึ้นอวดแม่ แม่ไล้มือไปตามขาของเขา นิทรบอกแม่ว่าน้าขวัญกำลังจะตาย แม่บอกให้นิทรรีบช่วยน้าขวัญ นิทรเริ่มมีกำลังใจขึ้นมาอีก เมื่อคิดไปว่าในบ้านจะมีทั้งแม่และน้าขวัญ แม่บอกนิทรว่าเขาจะต้องเลือกระหว่างแมวดำกับน้าขวัญ ถ้าน้าขวัญอยู่ แมวดำก็ต้องตาย หาก

แมวดำอยู่ น้าขวัญก็ต้องตาย นิทรรีบวิ่งไปหายาให้น้าขวัญจนถึงสวนสีชมพู เขาคิดว่ายาของน้าขวัญอาจจะอยู่ที่นี่ เขาเดินไปรอบๆสวน ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งดอกไม้ ต้นไม้ในสวน เคลื่อนไหว พูดได้เหมือนมนุษย์ ต้นไทรใหญ่ถามนิทรว่าเขาจะไปไหน นิทรไม่รู้เลยว่าจะตอบต้นไทรว่าอย่างไร ดอกไม้ใบหญ้าเล็กๆถามนิทรว่ามาทำไมเสียงเซ็งแซ่ นิทรตะโกนตอบออกไปว่า น้าขวัญถูกแมวหนูยักษ์ ลิงบ้า แมวมด กัด แล้วนิทรก็มองเห็นแมวดำอยู่ในสวนสีชมพู เขากลัวเหลือเกินว่าจะถูกแมวดำควบคุมอีก จึงคิดจะหาวิธีหนีมันอย่างถาวร

ตอนที่ 30 แปร

นิทรแอบดูแมวดำ มองเห็นมันตัวใหญ่ขึ้นเกือบจะเท่าเดิม แววตาของมันเปลี่ยนไป ทั้งสวย ทั้งน่ากลัว ต้นโพธิ์ใบสีชมพูหัวเราะแล้วว่า มากอดข้าทำไมไอ้มนุษย์น่าโง่ ต้นโพธิ์ถามว่านิทรหนีอะไรอยู่ นิทรคิดว่าเขาจะช่วยน้าขวัญได้อย่างไร ถ้ามัวแต่หลบแมวดำอยู่แบบนี้ เขาจึงก้าวออกไปเผชิญหน้ากับแมวดำ นิทรบอกแมวดำว่าน้าขวัญอาจตาย ถ้ามีมันอยู่ด้วย แมวดำหัวเราะขึ้นจนนิทรใจหาย มันบอกว่าไม่เป็นไรหรอก เราก็จะไปตามทางของเรา นิทรมองว่า มันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรหรอก มันคงกัดน้าขวัญเพราะความเข้าใจผิด แมวดำบอกว่า มันไม่รู้จะไปไหน มันเองก็ไม่มีใครเหมือนกัน นิทรน้ำตาไหล เขาอุ้มมันขึ้นมากอด ลูบขนมัน บอกมันว่าถ้ามันอยากกินอะไร อยากได้อะไร เขาจะหามาให้ แมวดำบอกว่ามันคงไม่มีกระจิตกระใจอยากกินอะไร มันคงตายแน่ แล้วมันก็เดินหงอยจากไปในกองใบไม้สีชมพูเข้มเบื้องหน้า นิทรวิ่งตามมันไป มันหันมาบอกให้นิทรรีบหายาไปช่วยน้าขวัญ นิทรยืนละล้าละลัง แล้วตะโกนว่า เขาคิดอะไรออกแล้ว เขาบอกให้มันเปลี่ยนเป็นแมวขาวได้ไหม มันบอกว่ามันทำได้ แล้วมันก็เปลี่ยนเป็นแมวสีขาว นัยน์ตาสีฟ้า มันเป็นแมวที่สวยเหลือเกิน มันบอกว่าทุกอย่างขึ้นอยู่กับแก นิทรห้ามมันกัดน้าขวัญ และต้องพาเขาไปเอายาไปรักษาน้าขวัญ มันให้นิทรเดินย้อนออกจากสวนสีชมพูมาซื้อยา นิทรคิดว่าเขาคงวิ่งเร็วจนวิ่งเลยมันไปหน้าร้านสีชมพูเพสัช มีคนกำลังมุงซื้อยา แมวดำบอกว่ามีคนป่วยหลายคน รวมทั้งนิทรด้วย นิทรก้มมองขาของตนเอง รู้สึกดีที่เขาเดินได้แล้ว แต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะซื้อยาให้ใครดี ระหว่างน้าขวัญกับแมวดำ

ตอนที่ 31 เปลี่ยน

ในที่สุดนิทรก็ได้ยาสีชมพูมา จำได้ว่า เพสัชกรเขียนไว้ข้างขวดว่า กินได้ทุกเวลาที่ป่วย เขาคิดขึ้นมาได้ว่า น้าขวัญอาจจะคิดว่ามันไม่ใช่แมวตัวเดียวกัน นิทรบอกให้มันเปลี่ยนเป็นแมวสีขาวและขยายตัวให้ใหญ่เท่าแมวจริง ๆ เมื่อนิทรเดินทางต่อ มันก็ออกวิ่งไปข้างๆเขา นิทรเรียกมันว่าเจ้าแจ๋ว นิทรยกมือเขกหัวมัน เจ้าแจ๋วโยกหัวหลบ แล้วแยกเขี้ยวใส่นิทร มันบอกว่า นิทรไม่ใช่นายมันอีกต่อไปแล้ว มันบอกว่ามันโตแล้ว โตเพราะเขา ทันใดนั้น แมวขาวก็กลายเป็นเสือสีขาว ขู่ให้นิทรเดินไป มันคำราม บอกนิทรว่าอย่าวิ่ง เราจะเดินไปด้วยกัน นิทรขอเอายาไปให้น้าขวัญก่อน แต่

มันต้องสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายน้าขวัญ มันบอกว่าเป็นไปไม่ได้ แล้วมันก็กัดแขนนิทร มันถามนิทรว่าต้องการให้แขนหักหรือแหลก นิทรร้องไห้และส่ายหน้าไปมา

ตอนที่ 32 แปลง

มันคลายปากออกจากแขนของนิทร แขนของนิทรเป็นแผล มีรอยเลือด นึกถึงคำพูดของเด็กคนนั้นว่า มันไม่ใช่แมวธรรมดา เป็นแมวที่ออกมาจากไข่ อยู่บนหลังคาอย่างเดียว นิทรเอามือมากดแผลแน่น มองนัยน์ตาน่ากลัวของมัน มันบอกว่า จากนี้ไปฉันจะเป็นผู้ควบคุมแก ไม่ใช่แกควบคุมฉันอีกต่อไป นิทรพยายามถามมันว่ามันเป็นใครกันแน่ มันย้อนถามว่า แล้วแกคิดว่าแกเป็นใครกันแน่ นิทรถามว่าทำไมเขาต้องแจกแจงให้มันฟังด้วย มันบอกว่า แกบ้ามาตั้งนานแล้ว แกอาละวาด ฟูมฟายกับตนเอง พอพ่อนิทรหนีไป เขาก็กลายเป็นบ้าอีก แม่ของเขาอดทนที่สุดแล้ว มันหมอบลงตรงหน้านิทร มันบอกให้นิทรขึ้นหลังมัน เขาไม่ยอมไป มันใช้พลังอำนาจบางอย่างสะกดให้นิทรยื่นแขนให้มันเลีย ตัวนิทรลอยขึ้นไปนั่งบนหลังมัน มันออกวิ่ง นิทรนั่งหลับตา ไม่อยากเห็น ไม่อยากสัมผัสมันอีกแล้ว มันให้นิทรลืมตา มันพานิทรมาในสวนสีชมพู มันบอกนิทรว่า มัวแต่หลับตาแล้วจะเห็นอะไร มัวแต่หลับตานี่ไงถึงได้โง่อย่างนี้ มันบอกว่ามันจะหลับตาด้วย แล้วร่างของนิทรกับมันก็หล่นลงมาหน้าบ้าน บ้านที่มีน้าขวัญนอนป่วยอยู่

ตอนที่ 33 อนิจจา

นิทรเอามือจับยา กลัวเหลือเกินว่ายาจะหาย น้าขวัญจะตาย และเขาจะต้องอยู่คนเดียว เขาเข้าไปในบ้าน มองเห็นน้าขวัญนอนอยู่บนเตียง พอน้าขวัญเห็นเขา เธอก็ตาเหลือก ลุกวิ่งออกไปทางหน้าต่าง นิทรรีบวิ่งตามน้าขวัญไป นึกพะวงว่าเจ้าแจ๋วอาจจะตามมันทัน เขาถามตัวเองว่าทางไหนจะทำให้เขาใกล้น้าขวัญและช่วยน้าขวัญได้ เขาหกล้ม ลุกขึ้นวิ่งตามน้าขวัญต่อ น้าขวัญหันมาตวาดว่า แกไม่ใช่หลานฉัน ไปให้พ้น หลานฉันเป็นคนน่าสงสาร เป็นเด็กสุภาพ อ่อนน้อมกว่าที่แกเป็นมากนัก เขาเป็นอัมพาตอยู่ห้าปี สามปีที่เขานั่งบนรถเข็น มีแม่คอยเฝ้าพยาบาลทั้งวันทั้งคืน ทำตัวไร้ความสามารถ อีกสองปีเขาทำตัวไร้อนาคต ทำตัวเป็นผักหญ้า ทำตัวสูญเปล่า เสียงน้าขวัญไกลออกไปว่า ถึงตอนนี้เราช่วยอะไรเขาไม่ได้แล้ว มารได้เข้าครอบงำตัวเขาแล้ว ถึงเวลาที่เธอต้องไปแล้ว ดูตัวเองด้วย นั่นเป็นประโยคสุดท้าย แล้วน้าขวัญก็จากไป นิทรคิดว่า เขาคงต้องอยู่คนเดียวในโลก เขาต้องอยู่กับมัน เจ้าเสือสีขาวที่โหดร้ายกว่าแมวดำตัวนั้น นิทรเปล่งเสียงเรียกเจ้าแจ๋ว เขาได้ยินเสียงเรียกในใจ ออกมาจากปากของเขาเอง หัวใจของนิทรสั่นระริก เขารู้แล้วว่ามันได้เข้าไปอยู่ในตัวของเขาเรียบร้อยแล้ว นิทรอยากจะร้องให้คนช่วยเหลือเกิน

ตอนที่ 34 บากบั่น

นิทรเดินอย่างเงื่องหงอย ไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับเสือขาวตัวที่อยู่ในร่างของเขาดี เขาหยุดยืนอยู่ตรงโคนไม้ใหญ่ ถามมันว่า ทำไมแกมาอยู่กับฉัน มันย้อนว่า แล้วมาถามฉันทำไม เขาถามมันว่า

ทำไมมันจึงเกลียดน้าขวัญ คอยแต่จะทำร้ายน้าขวัญ มันบอกว่า ถ้ามีน้าขวัญก็ต้องไม่มีเราอย่างแน่นอน เขารู้สึกว่ารอบตัวร้อนผ่าว พายุพัดพาเขาไปติดต้นไม้ นิทรเกาะต้นไม้ รอจนพายุฝนสงบ นิทรนั่งลงบนโคนต้นไม้ นั่งคุยกับมัน นิทรบอกมันว่า แกทำให้ชีวิตของฉันพินาศ มันบอกให้นิทรย้อนมองดูตัวเอง เขาเดินไม่ได้ เขานอนอยู่บนเตียง เขาเงียบไม่ยอมพูดจากับคนอื่น เขาทรมานคนอื่นเหมือนคนบ้า มันต่างหากที่ช่วยให้นิทรออกไปสู่โลกภายนอก มันช่วยให้นิทรไปสู่อิสระ มันบอกว่า มันเป็นปาฏิหาริย์อีกอย่างหนึ่งของชีวิตนิทร มันบอกให้นิทรใคร่ครวญดู ยิ่งคิดนิทรก็ยิ่งกลัวมัน ไม่อยากให้มันอยู่ในตัวเขา นิทรคิดจะไล่มันออกจากตัว วิ่งไปข้างหน้าตะโกนออกไปว่าออกไป ๆ เหนื่อยก็พัก สักพักก็วิ่งใหม่ ท้ายที่สุด เขาก็ล้มตัวลงนอนนิ่ง พอเขาใกล้จะเคลิ้มหลับก็ได้ยินเสียงของมันหัวเราะ นิทรคิดใคร่ครวญอย่างร้อนรน นิทรคิดถึงน้ำ แล้วเขาก็ออกวิ่ง เลี้ยวไปที่บึง กระโจนดิ่งลงไปในก้นบึง เขาไม่ได้ยินเสียงมันอีกแล้ว แล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่า ตนเองว่ายน้ำไม่เป็น พอโผล่ขึ้นมาพ้นน้ำ นิทรก็ได้ยินเสียงมันอีก เขารู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง

ตอนที่ 35 บึงน้ำ

นิทรดิ่งตัวลงไปในน้ำอีกครั้ง เขาแน่ใจแล้วว่ามันกลัวความเย็นของน้ำ รู้สึกว่าบึงลึกลงมากกว่าเดิม เขารู้สึกเหมือนขากำลังแช่อยู่ในช่องแช่เย็น ไม่สามารถยกขาพุ้ยน้ำได้ ความเย็นแล่นจากขาขึ้นมาถึงหัวใจและแขน เหลือแต่หัวเท่านั้นที่ยังขยับได้ เขาถามมันว่าจะไปไหน มันตอบเขาว่าก็ไปกับแกนั่นแหละ เขาบอกมันว่า ถ้าเขาตายก็คงดีเหมือนกัน เพราะเขาเองก็อยากตายมานานแล้ว เพราะเขาทำความเดือดร้อนให้กับคนอื่น เขาอยากตายตั้งแต่เมื่อห้าปีที่แล้ว ตั้งแต่มันยังไม่มาอยู่กับเขา มันบอกว่า มันอยู่กับเขามาตลอด เขาไม่รู้อะไร เขานั่นแหละเป็นคนเอามันมาเลี้ยง มันบอกว่า คนเราไม่มีทางที่จะรู้ความจริงหรอก ตราบใดที่ความโง่ยังปิดบังดวงตา วันหนึ่งเมื่อเปลือกไข่ของเขาแตกออก เขาก็จะตื่นรู้ เขาก็จะเบิกบาน โชคร้ายที่เขามาเจอมันก่อน นิทรลอยขึ้นเหนือน้ำ นิทรตะกายขึ้นจากบึง เดินขึ้นไปล้มตัวนอนกลางทุ่งกว้าง นิทรถามมันว่า หนาวไหม ออกมาผึ่งลมสิ นิทรบอกมันว่า มัวแต่อยู่ในร่างของเขาแล้วจะมีอิสระได้อย่างไร มันบอกว่า มันเป็นกาฝาก มันชอบอาศัยอยู่กับคนอื่น มันชอบความมืด มันชอบอยู่ภายในใจของคน นิทรถามมันว่า หากว่าใจของเขาไม่มืด มันก็จะอยู่ในร่างของเขาไม่ได้ใช่ไหม มันนิ่งเงียบเป็นครั้งแรก นิทรร้องไชโยออกมา แม้จะยังไม่รู้ว่าทำอย่างไร หัวใจของเขาจึงจะไม่มืด แต่นิทรก็เริ่มมีความหวังแล้ว

ตอนที่ 36 บทสนทนา

เมื่อขึ้นจากน้ำ ร่างกายที่กระดุกกระดิกไม่ได้ก็ค่อยๆดีขึ้น สักพักเขาก็เริ่มสนทนากับเจ้าเสือขาวในร่างของเขาอีกครั้งว่า มันเข้ามาอยู่ในร่างของเขาแบบนี้เสมอหรือ มันบอกว่ามันแบ่งตัวได้ และจะเข้าไปอยู่ในร่างกายของทุกคนที่ชอบมีปัญหา มีคนส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่ยอมให้มันอยู่ในร่างกาย นิทรครุ่นคิดว่ามันเป็นตัวอะไร แต่ก็ไม่รู้ว่าจะลองทำให้มันออกไปได้อย่างไร เขาถามมันว่า

ทำไมมันจึงพาเขาไปในที่ต่าง ๆ มันตอบว่า นิทรเป็นคนไปเอง ทั้งพายุที่เกิดขึ้น เสือขาว ทุกอย่างเป็นของๆเขาทั้งสิ้น นิทรคิดว่าการที่มันอยู่ในตัวของเขาเป็นสิ่งดีบ้างไม่ดีบ้าง เขาไม่ชอบทั้งสิ่งดีและสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้น นิทรมองออกไปในบึงน้ำ แล้วเอ่ยต่อว่า เขาไม่ว่าหรอก หากมันจะอยู่ในตัวเขาและไม่ยอมไปที่อื่น ขอเพียงมันไม่ทำให้เขาอาละวาดอีกก็พอ มันย้อนว่า ขึ้นอยู่กับตัวนิทรเอง มันบอกว่าตัวของมันไม่มีความจริง มีแต่ความไม่จริง ทั้งที่ไม่เข้าใจแจ่มชัด แต่นิทรกลับรู้สึกซาบซึ้งอะไรกันแน่คือความจริงของเขา เขารู้สึกว่าวันของเขากำลังจะผ่านไป เป็นวันคืนที่เขาต้องการซึมซับมัน เขารู้สึกสบายดี รู้สึกเย็นทั้งภายนอกและภายในและหลับไปที่ริมน้ำนั่นเอง

ตอนที่ 37 กลางคืน

นิทรตื่นขึ้นมาเมื่อมืดแล้ว มองเห็นพระจันทร์เต็มดวง เขานอนมองท้องฟ้า แสงจันทร์ส่องสว่างเข้าไปในใจ นึกถึงเจ้าแจ๋ว ร้องเรียกชื่อเจ้าแจ๋ว แวบหนึ่งเขารู้สึกใจหายว่ามันไปจากเขาแล้ว แต่เขากลับได้ยินเสียงของมันตอบกลับมาเบาจนต้องเงี่ยหูฟังว่า ยังไปไม่พ้นหรอก นิทรแปลกใจที่มันนึกจะไปก็ไปของมันเอง โดยที่เขายังไม่ได้ขับไล่มันด้วยความรุนแรงอะไร นิทรนอนยิ้มอยู่คนเดียว มองพระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้า เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่าธรรมชาตินอกบ้านงดงาม หลายปีแล้วที่เขาเห็นพระจันทร์แต่เพียงในกระดาษ ไม่เคยโผล่ออกมานอกห้อง ไม่เคยได้ยินเสียงนกร้อง เขาบอกมันว่า มันควรจะรับเอาสิ่งนี้เข้าไปบ้าง เพราะเห็นว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของเขา ตอนใกล้เคลิ้มหลับ มีเสียงเรียกเขามาแต่ไกล เสียงของน้าขวัญนั่นเอง เขาเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเตรียมเอายาสีชมพูให้น้าขวัญ มันหายไปแล้ว และมันคงหายไปตอนที่เขาดิ่งลงไปในบึง แล้วนิทรก็ต้องแปลกใจที่เห็นน้าขวัญไม่มีบาดแผลแล้ว เขาบอกน้าขวัญว่าอย่าหนีไปอีก แต่น้าขวัญย้อนว่านิทรต่างหากที่หนีน้าขวัญไป เขาถามว่าน้าขวัญหายดีได้อย่างไร น้าขวัญตอบว่านิทรเป็นคนช่วยเธอแค่นิทรทำตัวดีก็เป็นการช่วยเธอแล้ว น้าขวัญชวนนิทรไปนั่งคุยกันที่ริมน้ำ น้าขวัญบอกว่า ถ้าเจ้าลิงบ้าไปจากเขา น้าขวัญก็จะกลับมาหาเขา ทันทีที่มันไป น้าขวัญก็จะเข้ามาแทนที่มัน นิทรไม่เข้าใจน้าขวัญให้นิทรสังเกตว่าตอนไหนที่เขามีน้าขวัญ ตอนไหนที่นิทรมีมัน นิทรตอบว่าน้าขวัญมาตอนที่เขาสบายดี ส่วนเจ้าลิงบ้ามาตอนที่เขาโมโห นิทรบอกว่าก่อนหน้านั้นเขารู้สึกเย็นๆเมื่อพบน้าขวัญ น้าขวัญหัวเราะจนตาหยี เอื้อมมือมาขยี้หัวนิทรเบาๆและชวนนิทรกลับบ้าน นิทรกำลังจะตามน้าขวัญกลับบ้าน นิทรนั่งลงไปใหม่เมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงตะโกนบอกน้าขวัญออกไปว่า เจ้าลิงบ้ายังอยู่ในตัวของเขาอยู่

ตอนที่ 38 กลับบ้าน

น้าขวัญหันมายิ้มแล้วบอกว่า ทั้งน้าขวัญและเจ้าแมวดำเป็นตัวเลือกของนิทรทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว นิทรรู้สึกไม่อยากให้มันกลับมา เขารู้สึกว่าแมวดำยังคงเต้นอยู่ในอกของเขา รู้สึกว่ามันกำลังจะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ทันทีที่มือของนิทรแตะที่มือของน้าขวัญ ทุกอย่างก็คลายลง น้าขวัญบอก

ว่า ตราบใดที่เขายังคงเห็นความสำคัญของน้าขวัญ เธอจะอยู่กับนิทรเสมอ นิทรบอกน้าขวัญว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น น้าขวัญก็อย่าไปจากเขา น้าขวัญบอกว่า เธอเป็นสิ่งที่เปราะบางมาก นิทรต้องดูแลน้าขวัญ หากน้าขวัญยังอยู่ในสายตาของนิทร ต่อให้เจ้าลิงบ้ามีแรงมากแค่ไหนก็จะทำอะไรนิทรไม่ได้ น้าขวัญบอกว่าเจ้าลิงบ้าเป็นสิ่งที่ไม่จริง ไม่มีสี ไม่มีร่างที่แน่นอน มันสามารถแปลงตัวเป็นอะไรก็ได้ แล้วนิทรก็สงสัยว่าหากว่าน้าขวัญเป็นสิ่งที่ไม่จริงเสียเองล่ะ คิดได้ดังนั้นเขาก็รู้สึกหวาดระแวงขึ้นมา เมฆก้อนหนึ่งเข้ามาบังดวงจันทร์เอาไว้ เสียงหัวใจของนิทรก็เต้นแรงขึ้นมาอีก ครู่ต่อมาเมฆก้อนนั้นก็หายไป น้าขวัญยิ้มแล้วบอกว่าให้นิทรระวัง มารนี่เผลอไม่ได้ ได้ยินเสียงเจ้าแจ๋วโอดครวญอยู่ในอก

นิทรกับน้าขวัญนอนอยู่ริมบึงจนเช้า พอพระอาทิตย์ขึ้น น้าขวัญก็พานิทรกลับบ้าน นิทรถามน้าขวัญว่าจะต้องเดินผ่านตึกอสงขัยหรือไม่ น้าขวัญบอกว่าไม่ต้อง ตอนที่นิทรตามหาน้าขวัญนั้น เพราะนิทรอยากผ่านเอง นิทรเองอยากอยู่ในเขาวงกต ไม่อยากไปเผชิญความจริงว่าขาของเขาพิการ การเดินไม่จำเป็นต้องใช้ขาเสมอไป นิทรคิดว่าเขายังเป็นไอ้ง่อย ไอ้บ้า ไอ้ขาลีบ ไอ้พิการคนเดิม น้าขวัญมองนิทรด้วยสีหน้าและแววตาทุกข์โศก เธอบอกนิทรว่าจะอยู่กับนิทรตลอดไป แม่ของนิทรจะมาอยู่กับเขาเมื่อถึงคราวจำเป็น น้าขวัญบอกว่า หากเขาไม่ทิ้งน้าขวัญ น้าขวัญก็จะไม่ทิ้งเขา นิทรกลับมาถึงบ้าน สิ่งแรกที่เขาทำคือตะโกนเรียกแม่

ตอนที่ 39 ขวัญคืน

นิทรลืมตาขึ้น มีใครคนหนึ่งสวมเสื้อกาวน์กำลังก้มมองเขาอยู่ เขาร้องว่าหมอ หมอหันไปบอกใครคนหนึ่งว่า สติของเขาคืนมาแล้ว หมอถอยออกไป แม่เข้ามากอดเขาเอาไว้ เขาถามถึงน้าขวัญ แม่ทำหน้างง หมอบอกว่าเขาคงท่องเที่ยวไปกับจิตสำนึกของตนเองมานาน นิทรฟังไปก็สงสัยไปว่า เขาไปไหนมากันแน่ เขาไปในจิตสำนึกของตนเองหรือใคร

หมอออกไปแล้ว แม่ลากเก้าอี้มานั่งข้างๆเตียงแล้วกอดนิทรเอาไว้ นิทรถามแม่ว่า พ่อไปไหน แม่บอกว่าพ่อจากไปตั้งแต่เขาเกิดแล้ว นิทรถามถึงยาย แม่ตอบว่า ยายตายไปตั้งแต่เขาอายุหกขวบแล้ว นิทรนิ่ง เขาถามถึงน้าขวัญอีก แม่ยืนยันว่าลูกไม่มีน้า แม่เป็นลูกคนเดียวของยาย นิทรคิดว่า โลกของเขาแบ่งออกเป็นสองโลกเสียแล้ว ระหว่างโลกภายในกับโลกภายนอก คำพูดของน้าขวัญที่ว่า เขาไม่จำเป็นต้องเดินได้ด้วยขาเสมอไป ยังแจ่มชัดอยู่ในห้วงคำนึง นิทรลองยกขาขึ้นมองเห็นรถเข็นอยู่ที่มุมห้อง เขาบอกแม่ว่าอยากนั่งรถเข็น แม่วิ่งออกไปบอกบุรุษพยาบาลเสียงดังลั่น บุรุษพยาบาลสองคนตามมาช่วยแม่ แม่บอกบุรุษพยาบาลว่าเธอจะเข็นเอง รถเข็นผ่านห้อง 108 นิทรบอกให้แม่หยุดจนตัวโก่ง แล้วถามแม่ว่านั่นห้องอะไร แม่อึกอักแล้วตอบว่า ห้องดับจิต แม่เข็นรถไปเรื่อยๆ พอผ่านห้อง 052 เขาก็ถามแม่ว่าห้องอะไร แม่ตอบว่าห้องไอซียู ในที่สุดแม่ก็พาเขาไปที่ริมบึง เขามองบึงน้ำสีเขียวมรกตด้วยความแปลกใจ ใกล้ๆบึงเป็นสวนสาธารณะ มีต้นชมพูพัน

ทิพย์ปลูกอยู่ตลอดทาง ดูเหมือนริบบิ้น มีกระดาษห่อของขวัญลายสีชมพู แม่เล่าว่า ตอนที่เขายังไม่รู้เรื่อง แม่เข็นรถพาเขามาดูต้นไม้ดอกไม้ในทุกเย็น ปีที่แล้วสวยกว่าปีนี้อีก เรายังเจอแมวดำตัวหนึ่งด้วย แม่ดีใจที่เห็นเขามองแมวดำจนเหลียวหลัง นิทรนึกไปว่า น้าขวัญจะว่าอะไรไหม หากเขาจะมีแมวดำในโลกของความจริง เขาบอกแม่ว่าอยากเลี้ยงแมวดำ แม่บอกว่าเอาไว้ให้เขาหายดีก่อน ลมเย็นริมบึงพัดมา นิทรคิดถึงน้าขวัญจับใจ

ตอนที่ 40 อวสาน

อาคารศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติคราคร่ำไปด้วยผู้คนที่มาร่วมงานมอบรางวัลจิตกรดีเด่น นิทร เด่นงาม นั่งอยู่บนรถเข็น เขาเข็นรถอย่างช้า ๆ โดยมีนางราตรี เด่นงาม เดินมาข้าง ๆ แหวกผู้คนเข้ามาที่โต๊ะลงทะเบียน บางคนวิจารณ์ว่า น่าสงสารนะ บางคนถามว่ามาทำไม คนเยอะขนาดนี้ยังจะมาอีก บางคนก็ว่า สงสัยได้รางวัลแน่เลย ทุกคนต่างโล่งใจเมื่อได้คำตอบชัดเจน คนที่ธรรมะธรรมโมบอกเพื่อนว่า คนเรามีกรรมต่างกัน นิทรรับเอกสาร แล้วเข็นรถเข้าไปในหอประชุม มองเห็นรอยยิ้มกึ่งสงสาร กึ่งเห็นใจ เจ้าหน้าที่พานิทรไปนั่งเก้าอี้แถวหน้าสุด เมื่อหลายปีก่อน นิทรเป็นเด็กพยศของแม่ คอยหาเรื่องเข้าออกโรงพยาบาล เมื่ออายุสิบสองเขาก็ตกจากหลังคาและกลายเป็นคนพิการ เมื่อสองปีก่อน เกิดปัญหาที่ทำให้นิทรต้องเข้าโรงพยาบาลไปนอนเป็นเจ้าชายนิทรา เมื่อฟื้นขึ้นมา เขาก็หายเป็นปรกติ หลังจากออกจากโรงพยาบาลเขาเข็นรถเข็นไปทุกที่ เพราะคิดว่า เขาไม่ต้องเดิน โดยใช้ขาเสมอไป

ภายในงานมีการจัดรางวัลคนที่ได้รางวัลอันดับต่าง ๆ ทุกคนเดินขึ้นไปรับรางวัลอย่างสง่างาม ส่วนนิทรเข็นรถขึ้นไปรับ โดยที่นางราตรีไม่ต้องให้การช่วยเหลือแต่อย่างใด นิทรได้รับรางวัลภาพวาดสีน้ำมันยอดเยี่ยม ชื่อ แมวดำในสวนสีชมพู นางราตรีนึกไม่ถึงเลยว่าลูกจะมีวันนี้ หลายคนบอกว่า บุญเก่าเขาเยอะ นางไม่รู้หรอกว่าบุญเก่าบุญใหม่เป็นอย่างไร แต่นางเองก็มีบุญเหมือนกัน

รุ่งเช้า แม่ซื้อปลาทูมาให้เจ้านิลกาล แมวดำที่แม่อุตส่าห์หามาให้เขาเลี้ยง แม่ยังคงเข้าใจว่าแมวดำคือเจ้านิลกาล สวนสีชมพูก็คือสวนหน้าโรงพยาบาล แต่นิทรรู้ดีว่า แมวดำก็คือเจ้าจิ๋ว ที่ทำให้เขาฟื้นขึ้นมา ราตรีเดินเข้าไปในห้องลูกชาย มองเห็นภาพร่างของผู้หญิง นิทรอยากบอกว่าเขากำลังจะวาดน้าขวัญ แต่ก็กลัวว่าแม่จะงันงง และน้อยใจว่าเขาสนใจผู้หญิงคนอื่น เขาบอกแม่ว่า ถ้าเขาไม่ได้ผู้หญิงคนนี้เขาอาจจะตายไปแล้วก็ได้ แม่ร้องว่า โธ่เอ๊ย ขวัญมา นิทรอยากตอบแม่ว่า ถ้าขวัญไม่กลับมา เขาจะไม่มีวันมีวันนี้เลย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

11. อันธการ

โดย ทมยันตี (2547)

ตอนที่ 1

"อันธการ" เติบโตในบ้านเด็กกำพร้า เธอไม่เคยโกรธที่แม่ทิ้งเธอไป เธอคิดว่าสังคมที่แม่อยู่คงจะเลวเกินไปจนทำให้เธอลำบาก หรือสังคมที่แม่อยู่อาจจะดีเกินไปและอาจทำให้แม่ย่อยยับหากว่าแม่พาเธอไปเลี้ยง ขณะที่เธอกำลังเขียนหนังสือเรื่องนี้นั้น เธอเองก็เป็นแม่คนแล้ว อันธการคิดว่าเธอรักลูกเท่าไร แม่ก็คงรักเธอเท่านั้น ใครๆที่เลี้ยงดูอันธการต่างบอกว่าเธอเป็นคนสวย ผิวพรรณดี แต่มีความอาภัพแฝงอยู่ด้วย ดวงตาชื้นเหมือนคนร้องไห้ มีไฟที่ร่องน้ำตา ทำให้ไม่มีใครมาพาเธอไปเลี้ยง อันธการพยายามอธิษฐานต่อพระพุทธรูปว่าขอให้มีคนพาเธอไปเลี้ยงในบ้านหลังใหญ่ๆ กระทั่งเธออายุสิบสองปี จึงมีสองสามีภรรยาวัยกลางคนพาเธอไปเลี้ยงในบ้านที่เป็นตึกทรงโบราณสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีสมาชิกในครอบครัวเป็นคนแก่คนเฒ่า เครื่องเรือนทุกชิ้นเป็นของโบราณ ทุกคนในบ้านมองอันธการด้วยท่าทางไม่ตื่นเต้นใดก่อนจะทำงานต่อ เมื่อมาถึงบ้านแม่พาอันธการขึ้นมายังห้องนอนซึ่งวางตู้โบราณคล้ายโลงผี แม่บอกให้อันธการเก็บข้าวของแล้วลงไปข้างล่าง อันธการเก็บข้าวของใส่ตู้ ก่อนจะวิ่งลงจากบ้านด้วยความกลัว ชนเข้ากับพ่อ พ่อถามอันธการว่ากลัวอะไรแล้วจึงเดินขึ้นบ้านไป แม่เอ็ดตะโรว่าอันธการวิ่งเสียงดัง วันแรกที่อันธการมาถึง เธอได้รับความรู้เรื่องการห่อขนม เพราะแม่มีอาชีพทำขนมขาย ตอนที่เธอย้ายมาจากสถานสงเคราะห์ใหม่ๆ สถานสงเคราะห์มักจะติดตามผลการเรียน นานเข้าก็หายไป ขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างอันธการกับครอบครัวใหม่ก็มิได้แนบแน่น ทำให้เธอรู้สึกอ้างว้าง หลายครั้งที่คนเฒ่าคนแก่บอกพ่อว่าน่าจะหานางเล็กๆมาเลี้ยงมากกว่าเอาลูกเขามาเลี้ยงเอาเมี่ยงเขามาอมเช่นนี้

ตอนที่ 2 แม่เป็นผู้หญิงโบราณ นุ่งผ้าถุงแช่น้ำลูกชัดอบใบเตยหอม และให้อันธการนำกระโปรงมาแช่น้ำลูกชัดด้วย เมื่อไปโรงเรียนอันธการจึงมักถูกล้อเลียนว่าเป็นวัตถุโบราณ การอยู่ร่วมกับคนแก่ทำให้อันธการมีความคิดเรื่องปลงมาตั้งแต่เด็ก แม่กับคนเฒ่าคนแก่มีความคิดเดียวกันคือไม่อยากให้อันธการเรียนสูง เพราะจบมาแล้วก็ต้องดูแลปรนนิบัติสามีอยู่ดี แม่เป็นคนทำอาหารเก่ง พลิกแพลงการทำอาหารได้ร้อยแปดอย่าง ทำให้อันธการอดคิดไม่ได้เลยว่าคนภายนอกกับคนในบ้านของเธอ ช่างมีความแตกต่างกันเหลือเกิน เช้าแม่จะตื่นก่อนทุกคนในบ้าน จัดการให้คนทำอาหารซึ่งเริ่มด้วยไข่เค็ม ทำด้วยไข่นกกระทาจักเป็นดอกละมุดคล้ายดอกไม้จิ๋ว ปลาเค็มหั่นบาง ๆ ชุบไข่ทอด อาหารเลื่อนลงมาจากพ่อแม่ คุณศรี อันธการ คนขับรถ สำรับเดียวเลื่อนลงมารับประทานทั้งบ้าน ขณะที่แม่ทำขนมอย่างเอาเป็นเอาตาย พ่อกลับอ่านหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตายเช่นกัน คุณศรีเล่าว่าพ่อเคยเป็นข้าราชการกระทรวงธรรมการมาก่อน เมื่อก่อนพ่อมีคู่หมั้นบ้านอยู่ใกล้กับวังหลัง แต่มีเหตุขัดใจกันจนต้องถอนหมั้นมาแต่งงานกับแม่ เรื่องการเรียนมีเพียงพ่อที่สนใจ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University